

Bản hợp đồng kì lạ

Contents

Bản hợp đồng kì lạ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	61
16. Chương 17	64
17. Chương 18	68
18. Chương 19	73
19. Chương 20	77
20. Chương 21	83
21. Chương 22	86
22. Chương 23	90
23. Chương 24	93
24. Chương 25	98
25. Chương 26	102
26. Chương 27	105
27. Chương 28	109
28. Chương 29 - End	118

Bản hợp đồng kì lạ

Giới thiệu

Nếu có 2 người coi hôn nhân và tình yêu là trò đùa hay hợp đồng hợp tác lý tưởng thì đó chính là Jin

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-hop-dong-ki-la>

1. Chương 1

Chapter 1

1 ngày đẹp trời tại công viên.

” Bora, xin lỗi em ... nhưng anh nghĩ chúng ta không thể tiếp tục mối quan hệ này được nữa ! ” Chàng trai nói với cô gái xinh

đẹp đang ngồi bên cạnh mình 1 cách khổ sở.

” Anh ... Yoo Ha, anh đang ... nói cái gì vậy ? ” Mặt cô gái gần như méo xệch đi.

Chàng trai tên Yoo Ha đứng vụt dậy nói thật nhanh :

” Chúng ta coi như chia tay tại đây, xin em đừng hỏi gì hết, hãy coi như anh đã có người khác và hãy quên anh đi ! ”

Rồi anh ta chạy thật nhanh trước khi cô gái kịp ú ớ gì.

.....

” Chết tiệt ! Yoo Ha, anh dám đá tôi sao !? ”

Bora giận dữ quật mạnh chiếc gối lông vũ vào thành giường. Mái tóc dài xoải tung khỏi sợi dây màu san hô. Cô nghiêng chặt

răng, thả rơi chiếc gối đã te tua khỏi tay.

Không dừng lại ở đó, Bora tiếp tục tìm đến 1 chiếc ” thớt ” khác để trút giận. Cô quét cánh tay dài mảnh mai ngang mặt bàn

làm việc, tiếng đổ vỡ của những tập tài liệu, vật trang trí và khung ảnh vang lên không ngớt (may mà phòng cô ấy lắp cửa

cách âm). Bora đứng nhìn đống đổ nát do mình gây ra bằng đôi mắt rực lên lửa giận. Cô hùng hổ nhặt chiếc khung cỡ A4

có lồng ảnh của anh ta và cô ở dưới đất lên, quắc mắt với gương mặt của chàng trai bảnh bao trong ảnh.

” Chỉ có chuyện Jin Bora này đá người khác thôi chứ làm sao có chuyện người khác cả gan đá tôi ! ”

Cô ngồi phịch xuống ghế thờ hồng học. Từ góc nào đó trong phòng, chiếc điện thoại khẽ rung lên.

Cô nhấc người khỏi ghế, bước tới bên chiếc túi xách Louis Vuiton bị vứt vào trong góc từ khi cô đặt chân vào phòng.

” Alo ? ” Cô cố kìm nén sự tức giận lại.

” .... ”

” Thật sao ? Bà ấy thật là ... ” Bora siết chặt các ngón tay vào với nhau, ” Tôi sẽ tới ngay đây ! ”

Bora đóng nắp máy lại. ” Lại 1 cuộc xem mặt nữa ! ”. Cô nhìn chiếc khung ảnh trên mặt bàn trong giây lát rồi thẳng tay

quăng nó vào thùng rác kế bên.

” Mi xứng đáng bị như vậy ! ” Cô giận dữ nói với chiếc khung vô tri vô giác.

Đột nhiên, 1 ý nghĩ loé sáng trong đầu Bora. Nó còn giá trị hơn những ý tưởng mà cô đã từng hiến ẹ cô khi bắt đầu

làm việc dưới quyền bà. Cô nở 1 nụ cười nguy hiểm trên đôi môi đỏ mọng. Cô tức tốc gọi lại cho ” tình báo viên ” của cô.

” Nghe tôi hỏi đây ! Tên đó trông như thế nào ? ”

Giọng người kia oang oang vang lên:

” Chỉ có thể dùng 1 từ thôi ạ ! Hoàn hảo ! ”

Chiếc điện thoại lại được đóng lại lần nữa. Bora đứng đĩnh bước qua đồng hồ đặc rơi *** trên sàn - chiến tích mà cô đã tạo

ra trong cơn giận dữ - tới bên tủ quần áo. Từng chiếc váy, chiếc áo cứ thế bay vèo vèo ra khỏi tay cô. Chiếc nào không vừa

ý bị quăng không thương tiếc xuống bãi chiến trường. Ai nhìn vào cũng khó mà nghĩ đây là căn phòng của 1 cô gái nổi tiếng

gọn gàng như Jin Bora.

Chọn đồ chán chê, Bora vớ lấy 1 bộ đầm dài màu trắng và tròng nó lên người. Cô đứng trước gương, đan tay vào mái tóc

dài, cố làm cho nó trông gọn gẽ hơn bao giờ hết. Và việc cuối cùng là xách chiếc túi Louis Vuiton theo ...

Khách sạn Evergreen Seoul.

Là khách sạn đầu tiên trong hệ thống khách sạn Evergreen của gia đình nhà ngoại của Bora. Ở bất cứ đô thị lớn nào của

Hàn Quốc, khách sạn mang cái tên nổi bật này luôn là sự lựa chọn hàng đầu của các vị khách giàu có trong và ngoài nước.

Bora đạp phanh chiếc xe BMW kiểu dáng thể thao màu đỏ chói dừng lại trước đài phun nước trước tiền sảnh. Nhân viên bảo

vệ vội vàng chạy tới mở cửa xe cho cô. Bora đặt chân xuống nền đá hoa cương bóng loáng, liệng chìa khoá cho nhân viên

rời thông thả đi vào trong nhà hàng Ý ở tầng 1.

” ... Đã bắt chị phải chờ lâu rồi, chị Oh. Con bé sẽ tới ngay thôi ! Mọi ngày nó toàn ở lì trong khách sạn tới tối mới về, nhưng

hôm nay chắc là có việc gì đột xuất nên nó mới bỏ ra ngoài ấy mà ! ”

” Có gì đâu ! Người trẻ tuổi mà ! Cứ bám riết lấy công việc cũng không phải là việc tốt đâu ! ”

” Ki Yul, cô mong là cháu không bận nhiều việc cho lắm ! ”

” Cô dừng bận tâm về chuyện đó, như mẹ cháu đã nói, cứ bám lấy bàn giấy suốt ngày thì chẳng hoá ra đã lãng phí tuổi trẻ

của mình sao ? ”

Bora sải bước tới gian phòng ăn dành cho khách đặc biệt. Không mượn nhân viên phục vụ mở cửa ỳnh, cô tự tay nắm

lấy tay cầm của cánh cửa và đẩy mạnh vào trong.

” Con đến rồi à ? ”

Bà giám đốc khách sạn Na Il Kyung quay đầu lại. Người bạn của bà cùng con trai ngẩng lên nhìn người mới đến. Đột nhiên,

căn phòng ăn tráng lệ này trở nên thiếu không khí 1 cách lạ kì. Bora hất mái tóc lượn sóng ra phía sau, kiêu hãnh bước tới

bên bàn ăn, lễ phép cúi chào :

” Cô Oh, đã lâu không được gặp cô ! ”

i333.photobucket /albums/m...12000/22-1.jpg

” Có mấy tháng không trông thấy cháu mà cháu càng lúc càng xinh đẹp ra rồi đấy, Bora. ” Người phụ nữ hồ hởi nói.

” Cô quá khen rồi ạ ! ” Bora mỉm cười và tự kéo ghế ra ỳnh.

Bà Il Kyung khẽ trách móc :

” Con đã ở đâu vậy ? Con làm mẹ và cô Oh chờ lâu lắm rồi đấy ! ”

Bora ngoan ngoãn đáp:

” Con xin lỗi ! Bạn con có việc cần nhờ con nên ... ”

” Thôi nào chị Na, đừng quá khắt khe như thế chứ ! ” Bà Oh ngắt lời.

” Xin hỏi, anh đây là ... ” Bora nhìn về phía chàng trai đang ngồi cạnh bà Oh.

” Mẹ cháu và cô quen nhau đã lâu mà cháu và con trai cô chưa gặp nhau lần nào phải không ? Giới thiệu với cháu, đây là Ki

Yul, con trai cô. ”

Bora dám cá rằng chỉ khi tên mình được nhắc tới, chàng trai tên Ki Yul đó mới hướng cái nhìn hồ hững về phía người đối

diện là cô. Từ khi cô tới đây, anh ta chỉ nhìn cô đúng 1 lần duy nhất khi cô mới đẩy cửa vào, ngoài ra trong lúc bà mẹ đang

thực hiện những nghi thức ngoại giao thì anh ta hầu như không để tâm tới cái gì khác, mặc dù anh ta đã cố giấu kín điều đó

với những người còn lại trong phòng ăn.

” Lần đầu gặp mặt, tôi là Jin Bora. ” Bora khẽ cúi đầu, cô nghĩ bụng, ” Người đó nói đúng thật ! Ngoại hình của tên này đúng

là không tầm thường ! ”

” Rất vui được gặp cô, tôi là Oh Ki Yul. ” chàng trai cúi đầu đáp lại.

Đúng như Bora đã nghĩ, sau vài câu chuyện nhạt nhẽo của những người phụ nữ lớn tuổi dành cho nhau, không cần cô và

anh chàng bánh bao kia phải nghĩ đến phương án rút lui thì bà mẹ cô đã khéo léo xua cả 2 ra ngoài.

Bản thân Bora không lấy gì làm dễ chịu cho lắm khi phải sánh bước đi dạo trong khu vườn sát nhà hàng cùng người đã

không thêm chú ý tới cô. Cô luôn tự hào rằng với vẻ ngoài trau chuốt của mình khó có chàng trai nào mà không ngoái lại

nhìn cô. Suốt cả buổi nói chuyện trong phòng ăn, anh ta có nhìn cô vài lần thật nhưng là nhìn qua vai cô để ngắm những

bức tranh treo trên bức tường sau lưng cô. Thử hỏi cô có thể chịu được sự xúc phạm lớn lao này không cơ chứ ?

” Anh Ki Yul, anh có thấy chúng ta cần ngồi xuống 1 lát không ? ”

Bora nhẹ nhàng ngồi xuống mép 1 chiếc ghế đá bên con đường vắt quanh khu vườn. Ki Yul không còn cách nào khác ngoài

việc ngồi xuống mép bên kia chiếc ghế. Sau khi cả 2 đã an toạ rồi, Bora mới lên tiếng phá vỡ sự im lặng này giờ :

” Hẳn là anh đã biết mục đích của 2 bà mẹ khi gọi chúng ta đến đây rồi chứ ? ”

Ki Yul quay mặt lại về phía Bora, giọng điệu của cô đã thay đổi hoàn toàn so với lúc ở trong phòng ăn.

Bora gác khuỷu tay lên thành ghế, vắt chân nọ lên chân kia.

” Nói thật, tôi chả hứng thú gì với những cuộc xem mặt như thế này. Nếu không phải bà mẹ tôi nắm giữ toàn bộ lương tháng

của tôi thì tôi chẳng bao giờ phải tốn xăng chạy xe tới khách sạn như thế này đâu. ”

Ki Yul trở mặt nhìn cô gái đang ngồi đầu kia của chiếc ghế đá. Ấn tượng ban đầu của anh về cô gần như đổ vỡ hoàn toàn.

” Anh có nghĩ chúng ta, với tất cả ưu điểm về ngoại hình này, tiền bạc này, có cần thiết phải tới những buổi xem mặt không

? Tất nhiên là không. Nếu từ chối thì số cuộc dạo quanh các nhà hàng cùng 2 bà mẹ sẽ lại tăng lên. Kiểu gì cũng phải chấm

dứt những chuyến đi như thế này rồi ! ”

Ki Yul quay hẳn người về phía người đối diện. Bây giờ Bora mới có cơ hội nhìn cho kĩ anh. Đúng là anh có hình thức gần như

đạt đến tiêu chuẩn hoàn hảo. Ngoại trừ trang phục ra thì hầu như không có bất cứ dấu hiệu nào của việc chăm chút cho

gương mặt điển trai đó. ” ” Vẻ đẹp tự nhiên ” mà bất cứ người đàn ông nào cũng mong muốn ! ” Bora nhận xét.

” Tôi cũng nói thật luôn, tôi ngán tận cổ việc phải đi gặp mặt những cô nàng điệu đà, đỏng dắn, giả tạo đến muốn ói mà tôi

buộc phải tạo mối quan hệ rồi. Những cô nàng đó lúc nào cũng chỉ chú ý tới tiền và địa vị xã hội của tôi. Vậy cô có ý kiến gì

để chúng ta cùng thoát khỏi tình trạng này không ? ”

Đến lượt Bora được phen shock. Giọng nói êm như ru, cực kì ngọt tai đối lập với những lời mà anh ta vừa thốt ra. Ý nghĩ đầu

tiên xuất hiện trong đầu cô sau khi nghe hết những lời này là : ” Tên này là đồng loại với mình ! ”

Giữ cho vẻ mặt thật tự nhiên, Bora nói :

” Tôi đã từng nghe chuyện về anh, nên tôi biết mục đích sâu xa của cuộc xem mặt này. Thế lực trong giới doanh nhân của

bà mẹ tôi, đúng không ? Anh nghĩ sao nếu tôi ra tay giúp đỡ anh đạt được mục đích đó ? ”

Ki Yul bắt đầu trở nên thấy hứng thú hơn với cô gái này. Anh nở nụ cười nửa miệng mê hồn mà bất cứ cô gái nào cũng cảm

thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

” Có đi thì cũng phải có lại. Cô sẽ nhận được gì từ tôi ? ”

Bora hướng đôi mắt đen láy về phía Ki Yul :

” Trả đũa 1 người. ”

” Cái giá đó nghe có vẻ hợp lý đấy. ” Ki Yul gật gù, ” Có khi nào là 1 chàng trai không ? ”

Bora hơi bất ngờ trước suy luận của Ki Yul. Cô hỏi anh :

” Thế thì đã sao ? ”

” Chẳng sao cả. ” Ki Yul mỉm cười.

Bora đứng dậy:

” Quay lại chỗ 2 bà mẹ của chúng ta thôi ! ”

” Đưa số điện thoại của cô cho tôi. Đối với tôi, đây không phải là chuyện đùa nên chúng ta sẽ cần gặp lại nhau lúc nào đó để

trao đổi cụ thể hơn, cô đồng ý chứ ? ”

Bora bèn miễn cưỡng rút điện thoại trong túi xách ra.

Sau đó, cả 2 cùng sánh bước quay lại nhà hàng. Với nụ cười tươi roi rói trên môi.

1 sự khởi đầu tốt đẹp cho những biến cố về sau.

2. Chương 2

Chapter 2

” Con thấy cậu ta thế nào ? ”

Bora đang chuẩn bị đi vào bếp thì quay đầu lại :

” Mẹ hỏi Oh Ki Yul ạ ? ”

” Còn ai vào đây nữa ? ” Bà Il Kyung vẫn dán mắt vào màn hình TV.

Bora thản nhiên buông lời nói dối trắng trợn :

” Khá tốt. Cả về ngoại hình lẫn nội tâm. Ban đầu thì có vẻ hơi cứng nhắc 1 chút nhưng khi đào sâu tìm hiểu thì con mới thấy

đó là người rất tâm lý, hài hước nữa ! ”

Có câu: Lời nói dối dễ bị phát hiện nhất khi đang người nói đang nhìn thẳng vào mắt người nghe. Nhưng trong trường hợp

của Bora lúc này thì cô hoàn toàn tự tin mình đã đánh lạc hướng được bà mẹ đa nghi bằng những lời có cánh. Vì bà có đang

mặt đối mặt nói chuyện với cô đâu mà phải lo !

” Thế con có muốn tiếp tục gặp lại cậu ta nữa không ? ”

Bora nhún vai:

” Có thể. Vì con đã cho anh ấy biết số điện thoại của con rồi ! ”

Thêm 1 lời nói dối ngoạn mục nhằm củng cố lòng tin của mẹ. Bora khẽ cười nhạt sau khi rời khỏi phòng bếp để lên gác.

Vừa mở cửa phòng ra, cô nhận thấy cơn tức giận của mình đúng là kinh khủng thật. Chỉ khi hoàn toàn bình tâm người ta mới

có thể ý thức được hậu quả của mọi hành động trong cơn thịnh nộ của mình. Và hậu quả mà Bora nhận được bây giờ là ...

dọn dẹp đồng đồ nát mà cô đã tạo ra.

Ki Yul đóng cửa phòng ngủ lại và nói lỏng chiếc cà vạt trên cổ. Anh tới bên tủ quần áo treo chiếc áo vest đã mặc hôm nay

lên cánh cửa tủ. Xong đâu đó, anh lấy 1 ly Brandy đá và thả mình xuống chiếc ghế xoay bên bàn máy tính.

Vừa nhấp nháp ly rượu, anh vừa chăm chú đọc các bản báo cáo. Đang đọc thì đột nhiên anh phì cười khi nhớ lại những gì

đã xảy ra trong buổi gặp mặt chiều hôm nay. Ánh mắt khinh khỉnh cùng thái độ kiêu ngạo của Bora khi ở ngoài phòng ăn

thực sự rất ấn tượng. Trong suy nghĩ của anh chưa hề có cô gái nào dám bộc lộ thẳng thừng bản chất của mình trước mặt

người khác như vậy. Vừa giả tạo nhưng cũng cực kì chân thực. ” Rất thú vị ! ”, anh nghĩ vậy.

” Cộc ... cộc ! ”

Ki Yul vội vàng đứng dậy mở cửa ẹ anh. Bà bước vào, nhìn màn hình máy tính đang mở của anh, hỏi :

” Con chưa đi ngủ sao ? ”

” Con còn bận chút việc, khi nào xong con sẽ ngủ sớm mà. Mẹ đừng lo ! ”

Bà ngồi xuống mép giường anh, nhướn mày lên nhìn con trai:

” À ... Ki Yul à ... con thấy con gái cô Na thế nào ? ”

” Thế nào là thế nào ạ ? ” Ki Yul biết thừa nhưng vẫn giả vờ bằng bộ mặt ngơ ngác 1 cách điệu nghệ.

” Mẹ thấy hôm nay con khác với mọi hôm. Nếu không thích thì con luôn giữ vẻ mặt bình thường. Nhưng trong bữa tối nay,

mẹ thấy con và cô bé ấy cười nói suốt. Cứ như con và nó đã quen biết nhau từ lâu rồi vậy ! Khai thật đi, có phải con đang

giấu mẹ chuyện gì không ? ”

Ki Yul suýt phá lên cười vì trí tưởng tượng của bà, anh chỉ tủm tủm cười đáp lại :

” Mẹ nghĩ con và Bora quen nhau từ lâu rồi sao !? Mẹ thật là ... Nếu đúng như thế thì con chẳng phải đợi mẹ lời con đi khắp

các nhà hàng của Seoul để hẹn xem mặt mà đã đưa cô ấy ra trình diện mẹ từ sớm rồi ! Chỉ là con và Bora nói chuyện rất

hợp ý nhau mà thôi ! ”

Bà đứng dậy chuẩn bị rời khỏi phòng anh.

” Ừm ... vậy thì con cố gắng tốt với con bé nhé ! Con biết nhà con bé như thế nào rồi đấy ! Mẹ xuống dưới nhà đây ! ”

Ki Yul quay trở lại với công việc. Đúng, 1 mối quan hệ đặc biệt mới sẽ mang lại cho anh rất nhiều thứ, và anh hiểu rõ điều

đó. Hoàn cảnh của anh lúc này không cho phép anh được kén chọn thêm nữa. Một là tìm lấy đối tượng phù hợp, hai là tự

giải quyết lấy chuyện của mình. Anh đã từng nghĩ phương án 1 không được khả thi cho lắm sau những cuộc xem mặt bất

thành nhưng từ sau câu chuyện với Bora chiều nay thì anh có thể khẳng định 1 điều rằng: ” Đời mình khả quan hơn rồi ! ”

Bình minh lên ....

” Xin lỗi em, Bora ... ”

Bora lập tức choàng dậy, túm lấy chiếc gối gần nhất quăng mạnh vào tường. 1 sự khởi đầu không tốt lắm cho 1 ngày làm

việc. Lời xin lỗi cứ văng vẳng trong đầu cô, cho dù cô đã cố lờ nó đi. ” Tôi sẽ cho anh thấy, Yoo Ha ! Không có anh thì đời tôi

vẫn còn tươi đẹp gấp vạn lần ! ”, cô hậm hực rời khỏi giường.

Ki Yul sai bước tới văn phòng của mình, không quên nở nụ cười xã giao mê hồn với tất cả những nhân viên đi ngang qua

anh, 1 cách tạo ấn tượng tốt với cấp dưới.

Anh đặt chiếc cặp tài liệu lên mặt bàn và bắt đầu công việc thường ngày của mình. ” Giờ này vẫn còn là quá sớm để gọi cho

cô ta ! ”, anh ngó chiếc đồng hồ trên mặt bàn, nghĩ bụng.

Bora đi ngang qua đại sảnh khách sạn trước con mắt lo lắng của các nhân viên lễ tân. Cô đảo mắt 1 lượt quanh sàn, các

bình hoa trang trí rồi quanh đồng phục của nhân viên rồi mới tiếp tục đi về phía văn phòng của mình.

Cô vừa đi khuất thì các nhân viên lễ tân mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Họ rì rầm với nhau:

” Ôiiiiii ! Ngày nào cũng căng thẳng như thế này thì chết mất ! ”

” Có vẻ hôm nay tâm trạng của bà đang tốt nên bà mới không để ý chị Eun Hee vắng mặt ! ”

” Chị ấy đang ở phòng giặt phải không ? ”

” Ừ, chị ta bảo thà bị phát hiện vắng mặt trong giờ điểm danh còn hơn có mặt với chiếc áo đồng phục có vết cà phê khi giám

đốc Jin tới ! ”

” Thật may quá ! ”

Bora thả phịch người xuống ghế. Cô hít vào thật sâu rồi mới ngồi thẳng dậy đối mặt với màn hình máy tính. 1 buổi sáng đặc

kín những cái hẹn với các khách hàng, ” 1 ngày bận rộn đây ! ”. Cô với tay ấn vào 1 phím trên chiếc điện thoại cố định trên

mặt bàn:

” Thư kí Hwang, trong khi tôi ra ngoài, nếu có bất cứ ai gọi đến tìm tôi thì lập tức gọi tôi nhé ! ”

” Vâng, thưa giám đốc ! ”

Tại văn phòng của Ki Yul ...

” Những gì tôi nhờ cậu đã tìm hiểu được chưa ? ” Ki Yul vừa hí hoáy viết vừa hỏi.

” Cậu đòi sớm quá đấy ! ” giọng nói trong điện thoại cầu nhàu.

” Đừng quên ai là người trả học phí cho cậu học Thạc sĩ. Nếu cậu không phải là tay săn tin thượng hạng thì tôi chẳng phải

tốn tiền vì cậu rồi ! ”

” Chưa gì đã đe dọa người ta rồi ! Đã suốt ngày phải đi ” điều tra ” cho cậu rồi cuối cùng vẫn phải về làm việc dưới trướng

cậu, không biết kiếp trước tôi nợ cậu cái gì nữa ?! ”

” Bớt huyền thuyên đi ! Cậu tìm được những gì rồi ? ”

Giọng nói trong điện thoại tăng hăng :

” Thông tin cá nhân của cô nàng, cậu sẽ nhận được qua email, tự mở ra mà xem nhé ! Còn có vài điều mà tôi thấy cần nói

trực tiếp với cậu ! ”

Ki Yul ngẩng lên:

” Có gì mà không thể viết ra được ? ”

Người kia cố gắng nhịn cười :

” Từ khi bắt đầu vào Đại học cho tới khi đi làm, đại tiểu thư Jin Bora đã có tất cả là ... 7 anh bạn trai ! ”

” HUỶCH ! ”

Ki Yul ngã ngửa khỏi chiếc ghế anh đang ngồi. Trong điện thoại vang lên tiếng cười lớn :

” Tôi biết là thế nào cậu cũng shock vì thông tin quý giá này mà ! ”

Ki Yul lồm cồm bò dậy, ngồi lại trên ghế, trách móc :

” Đáng lẽ cậu nên nói trước để tôi chuẩn bị tinh thần. ”

Người kia tiếp tục báo cáo :

” 1 điểm rất lạ nữa là cô nàng chỉ toàn chọn những chàng có gia thế tốt. Con chính trị gia này, con các doanh nhân lớn,

những người mạnh về quyền lực và tiền bạc. Nhưng đối với mỗi chàng, cô ta chỉ quen trong vài tháng rồi lập tức ... đá họ.

Tôi không chắc điều này có liên quan gì tới việc riêng của gia đình cô ta hay không ? ”

” Nói rõ ra xem nào ! ”

” Ông bố của Jin Bora đã bỏ rơi 2 mẹ con cô ấy khi cô nàng đang học trung học, cùng với 1 phụ nữ khác. Phải hiểu thế này,

cuộc hôn nhân của bố mẹ cô ấy không môn đăng hộ đối chút nào, nó đã gặp phải rất nhiều cản trở từ phía nhà ngoại của cô

ta. Có lẽ điều này đã tác động tới việc chọn người yêu của cô ta chẳng ? ”

Ki Yul trầm ngâm 1 lát rồi đáp:

” Đủ rồi, có chuyện gì thì gọi lại cho tôi sau nhé ! ”

Anh rời khỏi chiếc ghế, đứng tựa vào cạnh bàn suy nghĩ. ” Gia thế tốt ... đá ... và mới đây đã bị đá rồi tìm tới mình. Chuyện

này càng lúc càng thú vị đây ! ”

Ki Yul ngẩng lên nhìn đồng hồ rồi với tay tới chiếc điện thoại trên mặt bàn. ” Đến lúc cần nói chuyện với cô nàng rồi ! ”

3. Chương 3

Chapter 3

” Xin lỗi, giám đốc Jin vừa ra ngoài gặp khách hàng rồi nên ngài có cần để lại lời nhắn không ạ ? ”

” Không, cảm ơn ! ” Ki Yul lạnh lùng đáp và đập máy.

Cô thư kí liền bấm số gọi cho Bora nhưng chỉ có tiếng tút dài đáp lại.

” Lát nữa gọi lại cho sếp vậy ! ”

Bora sau buổi gặp mặt với khách thì liền lên xe quay về khách sạn. Trên đường đi, cô mở máy ra kiểm tra thì thấy có cuộc

gọi nhỡ từ máy bàn của thư kí Hwang. Bora bèn gọi lại:

” Có ai tới tìm tôi sao ? ”

” Vâng, thưa giám đốc nhưng người đó không để lại tên và lời nhắn gì hết ạ ! ”

” Tôi biết rồi ! ” Bora tắt máy đi.

Cô vừa cảm lái vừa nghĩ thầm: ” Chẳng lẽ tên này nhát gan dữ vậy sao ? Mình đã tính toán sai ư ? ”.

Đang nghĩ ngợi mông lung thì chuông điện thoại lại reo.

” Alo ? ”

” Chúng ta gặp nhau có được không ? ”

Bora mừng hóm : ” Thiêng thật, vừa nghĩ tới hần thì hần đã gọi ỉnh rồi ! ”. Cô đáp:

” Được thôi, anh biết nhà hàng ở .... ”

20 phút sau ....

Chiếc BMW đỗ chới của Bora đỗ lại trước 1 nhà hàng nhỏ. Cô thoáng thấy 1 chiếc Mercedes đen bóng khá quen mắt đậu ở

bên đường. Đứng tựa vào nó là người mà cô đang chờ từ sáng - Oh Ki Yul. Bora tự tin bước tới gần anh:

” Đã để anh chờ lâu ! ”

” Cô nghĩ gì mà lại chọn địa điểm như thế này !? ” Ki Yul nói 1 cách khó chịu.

” Đi theo tôi ! ”

Bora rảo bước vào bên trong nhà hàng, ra hiệu cho người đang đứng ở quầy. Người đó lập tức dẫn đường cho cô và Ki Yul

lên tầng 2. Khác với tầng 1 đông đúc, tầng 2 của nhà hàng này giống 1 quán cafe hơn. Rất yên tĩnh và vắng lặng.

Bora kéo lấy 1 chiếc ghế từ 1 bộ bàn ra ỉnh và trở vào chỗ ngồi đối diện:

” Ngồi đi ! ”

Nhân viên phục vụ hồi hã lấy 2 ly nước đầy đặt lên bàn rồi vội vã rời đi. Bora giải thích:

” Tôi giữ 1 nửa cổ phần của nhà hàng này nên chỉ cần tôi muốn thì chúng ta có thể thoải mái bàn bạc ở đây mà không lo bị

những vị khách khác hay nhân viên ở đây làm ngất quăng ! ”

Ki Yul nói:

” Tôi đã lờ mờ đoán ra ý của cô ngày hôm qua nên hôm nay tôi tìm cô để thảo luận chi tiết hơn. ”

” Tôi ngạc nhiên vì anh đồng ý với tôi hơi nhanh đấy ! ” Bora cười khẩy, gác khuỷu tay lên thành ghế.

Ki Yul lấy từ đâu ra 1 tờ giấy rồi chậm rãi đọc:

” Jin Bora, 26 tuổi đã ngồi ở vị trí CEO của tập đoàn khách sạn Evergreen. Người thừa kế duy nhất của Chủ tịch Na Il Kyung.

Trong mắt khách hàng là người rất nhiệt tình, vui vẻ, dễ chịu, lịch sự. Với công việc thì rất cầu toàn, có phần hơi khắt khe.

Và với bà mẹ thì là cô con gái ngoan ngoãn, gọi dạ bảo vâng. Tôi tò mò không biết những chàng trai từng hẹn hò với cô và

mẹ cô có biết bản chất 2 mặt của cô không nhỉ ? ”

Bora nở nụ cười nửa miệng và đối đáp lại lời của Ki Yul:

” Còn anh, đứa con trai biết vâng lời, ông sếp tài hoa, lịch thiệp của cấp dưới. Liệu có ai biết rằng anh thực chất là người có

tính cách rất khó chịu, ác khẩu, khoái động chạm đến chuyện riêng tư của người khác không ? ”

” Cô biết gì không ? Được nói chuyện thẳng thắn với người cùng hội cùng thuyền đúng là rất thoải mái ! ” Ki Yul mỉm cười.

Bora cầm ly nước lên nhấp 1 ngụm rồi nói tiếp:

” Đã tới đây thì chúng ta đã là người cùng trên 1 chiến tuyến, vì thế tôi muốn kiểm tra lại mục đích của anh 1 chút ! ”

Ki Yul bình thản đáp:

” Bà mẹ tôi muốn tôi có thể đi đến hôn nhân với cô, người sẽ được thừa kế tập đoàn Evergreen, để tạo dựng cho tôi 1 chỗ

đứng vững chắc trong tập đoàn nhà tôi. Nói đơn giản hơn, tôi cần cuộc hôn nhân này chống lưng cho tôi đương đầu với

những người họ hàng đang muốn nhắm vào vị trí của tôi. Tôi không mong sẽ mất thời gian vào cái gọi là tình yêu để đạt

được cuộc hôn nhân sẽ giúp ích cho tôi. Cô không phải là tuýp người của tôi, cô hiểu chứ ? ”

Ki Yul hất hàm về phía Bora :

” Tất cả những người cô từng hẹn hò có thể hỗ trợ cho cô nhưng tại sao ... ”

Bora ngắt lời anh:

” Bọn họ sinh ra trong những gia đình có quyền có thể thật nhưng thực chất chỉ là những tên thiếu não, vô tích sự, ăn bám

vào thế lực gia đình. Tôi cần là cần 1 người có đầu óc, có thể phục vụ cho lợi ích của tôi cơ ! ”

Ki Yul cười nhạt:

” Có vẻ như đại tiểu thư đây cũng không hứng thú với tình yêu đích thực cho lắm ! ”

Bora cười lớn :

” Tình yêu không mang lại bất cứ lợi ích kinh tế nào hết. Yêu nhau chán chê rồi khi bước vào sảnh đường nói ” I do ” thì kể

như từ lúc đó, tình yêu đã được đặt dấu chấm hết và cái còn lại chỉ là trách nhiệm và nghĩa vụ mà thôi. ”

Cô nhào người tới gần bàn hơn:

” Anh nên biết tôi chỉ cần hôn nhân như 1 phương tiện cho tôi tư cách ngồi ngang hàng với các lão làng trong giới tài phiệt.

Không hơn. ”

Ki Yul gật gù tán thành:

” Có vẻ như 1 phụ nữ đã lập gia đình để được chấp nhận hơn là 1 cô nàng độc thân non nớt. ”

Bora lục túi xách lấy ra 1 chiếc bút và 1 tờ giấy đặt lên mặt bàn.

” Tôi và anh đã hiểu rõ bản chất của người kia trong khi người ngoài thì không. Và đương nhiên chúng ta không thể đi đến

hôn nhân như cách người khác vẫn làm. Vậy thì tại sao chúng ta không bắt đầu 1 cuộc chơi khăm nhỉ ? ”

” Cô cần 1 bản cam kết sao ? ”

Bora cúi xuống hí hoáy viết lên tờ giấy kia. Ki Yul ngồi đối diện cô sốt ruột chờ đợi.

Xong đâu đó, Bora nói :

” Anh thấy sao ? 3 tháng cho thời gian tìm hiểu và 6 tháng sau đám cưới chúng ta sẽ kí đơn ly hôn ? ”

Ki Yul ngồi thẳng lưng hơn 1 chút, chỉ vào tờ giấy:

” Dự trữ thêm khoảng 2 tuần cho những phát sinh đột xuất. ”

Bora lúi húi bổ sung vào. Cô nghĩ ngợi 1 lúc rồi nói tiếp :

” Nhưng sau khi cưới thì tôi nghĩ chúng ta cần ra ở riêng. Sống chung với mẹ anh dễ lộ lắm ! ”

Ki Yul gật đầu.

” Và tôi cần nói trước chúng ta nên sống ở 2 phòng riêng. Tuyệt đối không có bất cứ quan hệ nào khác như các cuộc hôn

nhân bình thường. Và trong giai đoạn 2 của hợp đồng thì nhớ cho không có chuyện cặp bồ với người khác đâu đấy ! Tôi

không muốn mang tiếng cấm sừng chồng hay bị cấm sừng đâu ! ”

” Được thôi ! ” Ki Yul thắc mắc, ” Nhưng 6 tháng có quá ít không đấy ? ”

” Với 3 tháng hẹn hò gấp gáp rồi cưới thì 1 cuộc hôn nhân ngắn ngủi trong 6 tháng sẽ khiến cho người ngoài khó mà nghi

ngờ được. ” Bora nói, ” À ... Tôi hiểu rồi ! Giám đốc Oh Ki Yul không tự tin rằng 6 tháng là đủ để củng cố lại địa vị của mình

ư !? ”

Ki Yul thấy hơi nóng mặt trước lời khiêu khích của cô. Anh thẳng thừng kết luận:

” 6 tháng thì 6 tháng ! ”

” Mà tôi thấy nếu ly hôn vì nguyên nhân không hợp nhau thì phải có 1 người chịu trách nhiệm. Người khác sẽ nhìn tôi thế nào

nếu Jin Bora này là người bỏ chồng !? ”

Ki Yul lập tức hiểu ra ý của cô. Anh giãy nảy lên:

” Cô đùa à !? Chẳng lẽ tôi lại phải mang tiếng là tên bỏ vợ sao ?! ”

” Chuyện này sẽ bàn lại sau. ” Bora vội xị xoá.

Bản hợp đồng về cơ bản đã được hoàn thành. Giờ chỉ còn việc kí vào là xong. Bora nhanh chóng điền vào phần trống phía

trên tên mình và đẩy tờ giấy về phía Ki Yul.

Ki Yul đọc kĩ lại nội dung của bản cam kết này rồi vội lấy chiếc bút kí vào bên cạnh chữ kí của Bora.

Sau đó, Bora chìa tay ra trước mặt anh:

” Mong anh hãy hợp tác tốt nhé, đối tác ! ”

” Cô cũng thế, đối tác ! ”

1 cái bắt tay cho việc hoàn thành bản hợp đồng kì lạ nhất.

Kể từ lúc đó, 2 con người hoàn toàn thờ ơ với tình yêu, hay cuộc sống gia đình đã bắt tay nhau “loè” tất cả người xung quanh

để đạt được cái mà họ mong muốn. Rắc rối cũng bắt đầu từ đây ....

4. Chương 4

Chapter 4

Ki Yul và Bora cùng bước ra khỏi nhà hàng đó. Trên đường ra lấy xe, Ki Yul thắc mắc hỏi:

” Có đúng cô 26 tuổi thật không đấy ? ”

Bora quay lại:

” Thật. Tôi cần ăn bớt vài tuổi làm chi ? Có cần tôi trình giấy chứng sinh cho anh coi không ? ”

” Nếu đúng thế thật thì chịu khó gọi tôi bằng anh đi. Vì tôi hơn cô 2 tuổi mà ! ” Ki Yul mỉm cười.

Bora vênh mặt lên:

” Còn khuya ! Chưa biết cái đầu ai hơn ai đâu ! ”

” Có những người chỉ ra đời kém người kia có 1,2 phút thôi mà đã phải chịu phạt làm em rồi trong khi cô thua tôi tới 2 tuổi

thì có lý nào lại ngang hàng với tôi !? ”

” Anh đừng có nằm mơ giữa ban ngày ! ”

” Vậy thì cô có muốn lấy lại chìa khóa xe của mình không ? ” Ki Yul lắc lắc 1 chùm chìa khóa quen thuộc trong tầm mắt của

Bora đầy đắc thắng.

Bora vội vã lục lại túi áo: ” Quái ! Hắn lấy nó từ lúc nào thế nhỉ ? ”. Cô nghiến chặt răng tức giận:

” Trả lại cho tôi ! ”

Ki Yul giơ chùm chìa khóa lên cao hơn, đủ để Bora cho dù đang đi giày cao gót cũng không với tới được.

” Ngoan ngoãn gọi anh đi ! Cô không cao bằng tôi đâu ! ”

Hết kiên nhẫn nổi, Bora đành ” chơi xấu ”. Cô bất ngờ tung cú đá chết người vào ống quyển của Ki Yul.
Và:

” Úi mẹ ơi ! ”

Bora nhanh tay giật lại chùm chìa khóa, cười đắc thắng:

” Bây giờ thì ai hơn ai !? ”

Cô 3 chân 4 cẳng chạy vào trong xe và nổ máy. Ki Yul đau đớn hét lên:

” Jin Bora ! Cô đứng lại cho tôi ! ”

Ki Yul khập khiễng trở về văn phòng. Đi ngang qua quầy lễ tân, cô nhân viên đang ngồi trực lo lắng hỏi thăm:

” Giám đốc làm sao thế ạ ? ”

” Tôi té cầu thang. ” Anh đáp gọn lỏn.

Vất vả lắm với cái chân bị đá sưng vù, Ki Yul mới có thể lết tới bên bàn làm việc. Anh vừa với tay ấn nút mở hộp thư vừa

xuýt xoa thay cho cái chân.

” Ki Yul à, là tôi đây ! Tôi có thông tin bổ sung cho cậu đây : Đại tiểu thư Jin Bora khi còn học cấp 3 đã từng giành được đai

đen nhất đẳng Taekwondo nên có quen với cô ta thì nhớ đừng chọc cô nàng nhé ! ”

Ki Yul lập tức cầm tập tài liệu ở ngay trước mặt quăng mạnh vào chiếc điện thoại bàn và không quên hét tướng lên:

” Tin với chả tức ! Đợi cậu bổ sung xong chắc tôi đã đi đời rồi ! ”

Trong khi đó ....

Bora trở về khách sạn trong tâm trạng hồ hởi. Cứ nghĩ tới việc sẽ bắt tay cùng Oh Ki Yul lừa bà mẹ đa nghi cùng vô số nạn

nhân bất đắc dĩ khác là cô lại thấy vui vui. Từ nay cô sẽ chẳng phải lo việc đang làm thì bị mẹ gọi đi ăn tối cùng 1 gã lạ mặt

nào đó nữa. Vì cô đã có 1 tấm bia đỡ đạn vững chãi rồi !

Vừa nhác thấy gương mặt vui vẻ của Bora đang tiến lại gần, tất cả các nhân viên đang làm công việc của mình vội vàng sửa

sang lại mọi thứ, từ đồng phục đến những chiếc bàn chiếc ghế trong đại sảnh, và cả những đồ trang trí gần nhất mà họ nhìn

thấy.

1 khi để ý thấy bất cứ việc gì không vừa mắt mình, cô chỉ cần đưa chiếc máy ghi âm trong túi áo cô lên gần đôi môi đỏ

mọng ấy thì nhân viên phụ trách việc đó chắc chắn sẽ chỉ nhận được 90% lương tháng này. Đó là lý do vì sao nhân viên của

khách sạn sợ cô, đúng hơn là sự thay đổi tâm trạng thất thường của cô, còn hơn sợ cốp.

Bora đi vào văn phòng, chộp lấy cuốn lịch để bàn.

” Xem nào ... Bây giờ là tháng 4, vậy thì khi ” hợp đồng ” kết thúc muộn nhất sẽ rơi vào đầu tháng 2 ... ”

Cô lại giở lại trang của tháng này. ” Tuần tới có sự kiện gì đông vui không nhỉ ? ”. Còn gì thú vị bằng việc trông thấy vẻ sững

sốt của mọi người khi cô và Ki Yul tuyên bố chính thức hẹn hò với nhau ? Cô phì cười 1 mình:
” Thật tình ... bệnh thích chơi xỏ người khác của mình càng lúc càng trầm trọng rồi ! ”

5. Chương 5

Chapter 5

1 sáng đẹp trời nữa ....

Chiếc BMW đỗ chới chậm chậm đỗ vào 1 ô riêng biệt trong bãi đỗ xe của khách sạn. Bora mở cửa xe bước ra, rảo bước vào

bên trong khách sạn.

” Thủ tục ” bắt buộc mà cô dành riêng ình vào mỗi sáng khi đi làm là tạo ình 1 nụ cười thật dễ chịu, để làm sao

khi khách hàng nhìn vào sẽ có 1 ấn tượng tốt về cô. Mặc dù trong lòng Bora lúc nào cũng tồn tại thường trực nỗi khó chịu về

tất cả mọi thứ trong tâm mắt của mình.

Kìa, nỗi khó chịu đó lại nổi lên rồi. ” Sao nhân viên quầy bar khoái tám chuyện trong khi khách đang dài cổ chờ họ thế nhỉ ?

Người làm vườn đang ở chỗ quái nào mà để mấy chậu hoa khô cong thế kia ? ”. Bora cố nén chặt cơn tức giận xuống, vẫn

nở nụ cười tươi rói trên môi. ” Cố lên ! Chỉ 1 lát nữa là vào được văn phòng rồi ! ”

Bora đi tới bên quầy lễ tân và nói nhanh với 1 cô nhân viên đang đứng ở đó:

” Tôi cần được thấy mấy chậu cây ngoài kia được uống no nước và bảo với mấy anh bạn đồng nghiệp của cô đang ở quầy

bar đằng kia chú tâm làm việc đi nếu họ không muốn có tên trong ” sổ đen ” tháng này ! ”

Và Bora quay lưng bước đi.

Cô đi vào văn phòng của mình và đóng sầm cửa lại. Vừa trông thấy bản báo cáo trên mặt bàn, cô thả phịch người xuống

ghế và cầm cúi đọc ...

1 lát sau ...

” RẦM ! ”

Đây là âm thanh của cả 1 tập tài liệu dày cộp bị ném văng vào tường bởi 1 cô gái nóng nảy. Cô thư kí Hwang của Bora đang

ngồi ngoài văn phòng giật thót tim vội vàng rời khỏi chỗ ngồi để tới chực bên cánh cửa đang đóng kín kia, vì chỉ chưa đầy 30

giây nữa thôi, cánh cửa ấy sẽ được mở tung ra và cấp trên đáng kính của cô sẽ ra lệnh cho cô bằng chất giọng du dương

đến đáng sợ:

” Thư kí Hwang, phiền cô mang tới cho tôi 1 ly nước lạnh ngay bây giờ, và bộ đồ tôi nhờ cô mang ra phòng giặt đã xong

chưa ? ”

” Có ngay đây ạ ! ” Cô thư kí tội nghiệp 3 chân 4 cẳng vọt lẹ.

Giá cổ phiếu của Evergreen tụt là mỗi lửa châm ngòi cho cơn giận của Bora bùng lên. Đã là phiên thứ 3 trong tuần rồi. Thà

rằng nó tăng ít hay không thay đổi còn hơn tụt xuống. Mỗi khi nó giảm theo chu kì như thế này là y như rằng cô sẽ phải

tham gia những cuộc họp dài hàng giờ với bộ phận chứng khoán của tập đoàn. Họp không phải là vấn đề đáng lo mà việc cô

ngán nhất chính là bị thành viên ban quản trị hỏi tới hỏi lui vào mọi thời điểm. Nếu cô là đàn ông, nếu cô không phải chỉ có

26 tuổi, nếu cô không phải người thừa kế của Evergreen thì sẽ chẳng bao giờ cô bị chất vấn nhiều đến thế. Đủ mọi thứ ” nếu

” ....

Bora ngồi thừ ra trên chiếc ghế bên bàn làm việc. Nhìn lại tuổi của mình, cô mới thấy mình còn quá trẻ cho vị trí hiện nay.

Từ khi còn đang học đại học năm thứ 2, cô đã được bà Il Kyung đưa tới khách sạn làm quen với mọi công việc trong khách

sạn.

Bà mẹ cô đã nói: ” Nếu con không am hiểu công việc của họ thì làm sao con có khả năng lãnh đạo được họ ? ”. Và kể từ lúc

đó, Bora đã trải qua tất cả vất vả của việc trở thành lễ tân, phục vụ quầy và cả dọn dẹp nữa. Ai nói là 1 cô chủ như Bora là

sung sướng ? Ban ngày thì ở lì trong giảng đường, tan học thì dành hết thời gian cho công việc của khách sạn. Đã có những

lúc cô tưởng như mình không còn sức lực nào để chịu đựng thêm nữa ...

Nhưng đáng tiếc thay những người đáng bậc cha chú trong và ngoài tập đoàn Evergreen nào có hiểu cho nỗi khổ của cô.

Trong mắt họ, cô mãi chỉ là cô tiểu thư hiền lành, được hưởng phúc nhờ huyết thống nhà họ Na. Điều đó làm Bora vô cùng

khó chịu.

Chính vì nhận ra điều đó nên bà Il Kyung liên tục ” lôi kéo ” người xem mặt về cho cô. Nhưng càng gặp mặt với những người

đó, cô càng thấy chán nản. Vào đúng lúc cô đang lâm vào thế bí thì anh ta xuất hiện.

Oh Ki Yul sẽ gián tiếp giúp cô có được sự tôn trọng từ phía những người lớn tuổi khác. Thân thế, tài sản, và cả cái đầu của

anh sẽ mang lại cho cô nhiều lợi nhuận hơn bao giờ hết. Chỉ cần đầu tư 1 chút thời gian là xong ....

Có tiếng gõ cửa. Bora sực tỉnh ra. Cô đứng dậy ra mở cửa. Cô thư kí cầm trên tay ly nước, rụt rè đưa cho Bora. Bora nhận

lấy nó, uống cạn ly nước lạnh đủ sức làm nguội cơn giận của cô. ” Tại sao mình phải ngồi lì trong phòng nghĩ ngợi vẩn vơ

trong khi mình có thể ra ngoài và tìm vài cái thốt để trút giận nhỉ ? ”, Bora nghĩ thầm và đưa trả cái ly cho cô thư kí.

” Cảm ơn ! ”

Nụ cười tươi rói làm bừng sáng lên gương mặt của Bora khiến cho ... đầu gối cô thư kí run rẩy mạnh hơn. ”
Bả lại cười rồi !

”, thư kí Hwang kinh hoàng tự nhủ. Bora nhẹ nhàng nói :

” Tôi đang nghĩ có lẽ tôi cần tổng kiểm tra khách sạn 1 lượt nên cô hãy ở lại trực điện thoại và có gì thì lập tức báo cho tôi

ngay nhé ! ”

Chiều ....

” Lát nữa con thu xếp mọi việc rồi đi cùng mẹ tới lễ khai trương cửa hàng thời trang của cháu gái Chủ tịch Lee nhé ! ” Bà Il

Kyung vừa đọc báo cáo vừa nói.

Bora bèn giả bộ :

” Con còn chút việc phải hoàn thành nốt nên mẹ cứ đi trước đi ! ”

” Sao không giao lại cho cấp dưới làm đi ? ”

” Chẳng phải mẹ từng dạy con: Việc của mình thì tự mình phải giải quyết sao ? Không mất nhiều thời gian lắm đâu ạ ! ” Bora

mỉm cười, ” Con sẽ không đến muộn đâu ! ”

Bora đi ra khỏi văn phòng của bà rồi thở phào: ” Nếu đi cùng mẹ thì kế hoạch của con đổ bể hết rồi còn gì ! ”

Bầu trời đã tắt nắng. Gió chiều khẽ lùa qua từng làn cây ngọn cỏ, mang theo hơi ả dịu mát vào sâu bên trong đại sảnh.

Bora đang trang điểm thì nhìn lên phía cửa sổ văn phòng, nơi mà tấm rèm trắng tinh đang phấp phật bay. Ánh tà dương hắt

qua những khu nhà cao tầng san sát nhau báo hiệu sắp tới giờ hẹn rồi.

Cửa sau của khách sạn.

Ki Yul sốt ruột liếc đồng hồ: ” Cô ta còn làm gì mà chưa ra nhỉ ? ”. Trên đời này anh chúa ghét phải chờ đợi ai, nhất là phụ

nữ. Trừ khi công việc thử thách sự kiên nhẫn đó đem lại lợi ích cho anh.

Thoáng thấy bóng Bora đang hối hả đi tới, anh đứng thẳng dậy. Cô mặc chiếc váy lụa trắng muốt, tóc uốn lượn sóng buông

xuống bờ vai. Cô vừa tới gần, anh liền hỏi luôn:

” Hôm nay có chuyện gì với cô vậy ? ”

” Đây là cách anh chào hỏi đối tác sao ? ” Bora đáp.

” Nếu không quen biết cô, tôi sẽ nghĩ cô đang vui. Nhưng 1 khi đã hiểu rõ bản chất của cô rồi thì tôi lại cho rằng cô đang

bực tức chuyện gì đó ! ” Ki Yul thần nhiên nhận xét.

Bora mở cửa xe ra và nói:

” Chắc anh đã xem qua bản tin trên báo về giá cổ phiếu hôm nay rồi chứ ? ”

” Rồi, thì sao ? ” Ki Yul vặn khóa khởi động xe.

” Cổ phiếu của Evergreen tụt lần thứ 3 trong tuần qua rồi đấy ! ” Bora hậm hực đáp, ” Anh bảo tôi có thể nhìn nổi cục tức

được không ? ”

Ki Yul nói bằng giọng an ủi:

” Thị trường chứng khoán mà. Cô phải chấp nhận thôi, nếu chỉ vì nó có tăng giảm bất thường 1 chút mà đã dao động thì làm

sao cô đứng vững trên thương trường được. 3 phiên nhưng không liên tiếp thì tôi thấy đó là bình thường. Chỉ cần cố gắng

khống chế lượng cổ phiếu tung ra thị trường 1 chút là được. ”

” Anh có vẻ quen với những biến động quá nhỉ ? ” Bora mỉa mai.

” Tôi đã từng phải đối phó với những thay đổi có tác động mạnh hơn vấn đề của cô bây giờ nhiều. Đủ mọi rắc rối kéo giá cổ

phiếu tụt ầm ầm trong 6 phiên liên tiếp, thế mà tôi vẫn giữ được cái ghế của mình đấy thôi. Tôi thấy cô nên học theo cách

mà người ta vẫn nói là hơn. Take it easy ! ”

Lời nói thẳng băng của Ki Yul nghe chừng còn hiệu quả hơn ly nước lạnh và ” đợt tổng kiểm tra ” bất ngờ của Bora. Cô thấy

đầu óc mình nhẹ đi phần nào.

” Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện đó ! ”

Đang cầm lái thì Ki Yul lại thắc mắc hỏi Bora:

” Những khi bực bội như thế này thì cô thường làm gì ? ”

” Anh muốn biết không ? ” Bora liếc nhìn anh thăm dò.

” Cô nói ra xem nào ! ” Ki Yul mỉm cười.

Bora tủm tỉm cười:

” Tôi sẽ đi vòng quanh khách sạn để tổng kiểm tra. Anh phải trông thấy vẻ mặt của đám nhân viên ở chỗ tôi mỗi khi tôi đi

kiểm tra bất chợt, tôi không thể kìm được ý muốn ” vờn ” họ mỗi khi nhận thấy ánh mắt sợ hãi của họ dành cho tôi. Đùa giỡn

với trái tim non nớt của cấp dưới đúng là 1 thú vui hiếm có trên đời ! ”

” Và cả tiền lương của họ nữa chứ. Tôi nói đúng không ? ” Ki Yul ra vẻ tán thành.

” Anh hiểu nhanh đấy ! ”

” Cô xem, nhờ cô mà chúng ta sắp tới trễ rồi. Nói thật nhé, muốn đùa giỡn thì cô phải học tập tôi đây này. Cô đã thất bại an

toàn rồi nhỉ ? ”

Bora chỉ kịp nhận ra giọng nói của Ki Yul có chút thay đổi. Và rồi ngay lập tức cô hiểu ra ý nghĩa ẩn sau sự thay đổi đó.

Ki Yul đạp mạnh chân ga, đẩy vận tốc của xe lên cao gấp đôi, gấp 3 tốc độ của những chiếc xe đang ở cùng làn đường.

Chiếc Mercedes lao đi như tên bắn. Bora không kịp làm gì ngoài việc cầu nguyện đừng có chuyện gì xảy ra sau khi liếc

chùng xuống đồng hồ đo tốc độ và kinh hoàng nhận ra chiếc kim đo vừa vượt quá con số 140.

Nhận thấy xe đang tới gần ngã tư, Ki Yul giảm tốc độ lại. Đến khi chiếc xe dừng hẳn, anh mới ngó sang Bora. Mặt cô đang

tái mét đi.

” Ê ! Bora ?! ” Anh khua khua tay trước mắt cô.

” OH KI YUL ! Anh chết đi ! Anh muốn hại tôi chết vì đứng tim phải không !? ” Bora hét toáng lên.

Không may mắn phản ứng lại lời nói của Bora, Ki Yul mỉm cười:

” Cô thấy chưa ? Nhờ tôi mà chúng ta đến kịp giờ rồi đấy, mà còn sớm 1 phút nữa nè ! ”

” Anhhh.... ” Bora nghiêng chặt răng.

Bora bình thản nói:

” Tươi tỉnh lên đi ! Cô mà vác bộ mặt này ra khỏi xe tôi thì tôi không tin rằng việc chúng ta có mặt ở đây tối nay là 1 quyết

định đúng đắn đâu. Cười lên đi ! Thật tự nhiên vào ! ”

Bora tức tối nhìn Ki Yul như muốn ăn tươi nuốt sống anh. Nhưng không có cách nào ***** lại cái lưỡi giảo hoạt ấy, cô

chỉ còn nước ngoan ngoãn làm theo.

Phút chốc, vẻ mặt của Bora dần dần biến đổi. Từ tức giận chuyển dần sang bình thường và cuối cùng là gương mặt rạng rỡ

đến khó tin. Ki Yul nói bằng giọng hài lòng:

” Có thể chứ ! Tốt rồi đấy ! Đi thôi ! ”

6. Chương 6

Chapter 6

” Chị Na, Bora sao không đi cùng chị à ? ” Mẹ của Ki Yul, bà Oh So Yeon nói.

” Con bé còn vướng chút việc nên sẽ đến hơi trễ 1 chút. ” Bà Il Kyung giải thích.

” Ki Yul nhà tôi cũng thế. Bọn trẻ dạo này đắm đuối với công việc quá đi mất ! ”

Bà So Yeon nhìn qua vai bà Il Kyung rồi nhướn cười:

” Ki Yul đến rồi k... ”

Thấy tiếng của bà bạn khựng lại, bà Il Kyung tò mò quay đầu lại.

Ki Yul đi vào trước và đi sát bên anh là Bora. Sự xuất hiện của cặp đôi này trong chớp mắt đã trở thành tâm điểm chú ý của

khách mời trong bữa tiệc khai trương.

” Con gái chủ tịch Na và giám đốc Oh đi cùng nhau sao ? ”

” Nghe nói 2 người đó vừa mới xem mặt nhau cách đây mấy hôm thì phải ? ”

” Chỉ mới xem mặt mà đã đi cùng nhau như thế này thì há chẳng phải kì lạ lắm sao ? ”

Cả 2 cùng sánh bước tới chỗ 2 bà mẹ đang đứng sững vì bất ngờ.

” Xin lỗi tụi con tới muộn ! ”

Bà Il Kyung tròn mắt hết nhìn Bora rồi tới Ki Yul.

” Bora, thế này là ... ”

” Hôm nay nhân thể có mặt mẹ và cô Oh ở đây nên tụi con muốn thông báo 1 chuyện. ” Bora nói.

” Tụi con quyết định sẽ hẹn hò với nhau ! ” Ki Yul tiếp lời.

Cả 2 bà mẹ cùng há hốc mồm kinh ngạc. Cứ nghĩ con trai con gái mình cùng lắm chỉ gặp mặt nhau được 1 vài bữa là lại

chuyển sang đối tượng khác nhưng không ngờ mọi việc lại tiến triển nhanh đến không ngờ.

Chứng kiến 2 bà mẹ đáng kính tay cầm ly nước đứng ngây ra, Bora và Ki Yul cười thầm trong bụng: ” Bước đầu thành công

rồi ! ”.

” Tụi con xin phép ra phía bên kia chúc mừng bà chủ cửa hàng ạ ! ” Ki Yul lễ phép nói.

Theo đúng kế hoạch, Bora tách ra đi gặp những vị khách cùng đẳng cấp khác trong bữa tiệc để ... tám chuyện nhằm truyền

tải thông tin về cái sự kì lạ mà họ vừa được thấy. Còn trong khi đó, Ki Yul ... đi lấy đồ uống cho cô nhằm ” kín đáo ” thể hiện

sự ân cần đối với cô bạn gái xinh đẹp - 1 cách khẳng định độ chân thực trong câu chuyện mà Bora dựng lên hòng che mắt

thiên hạ.

Bước đầu lấy được lòng tin của những người ngoài bằng vở kịch mà cả 2 đã dày công dựng kịch bản. Ki Yul đi dọc theo dãy

tủ kính trưng bày hàng ngắm nhìn những bộ đồ cao cấp được treo trong đó. Đột nhiên :

” Giám đốc Oh ? ”

Ki Yul quay lại. Trước mặt anh là 1 nhóm 3,4 chàng trai có vẻ như cũng là khách mời tối nay đang tìm cách bắt chuyện với

anh.

” Các vị là ... ”

” Đây chắc là lần đầu chúng ta gặp mặt nhau. Tôi là .... ”

Người đối diện anh bắt đầu 1 bài diễn thuyết về lí lịch trích ngang của những người trong nhóm mà theo Ki Yul nghĩ là ” phát

buồn ngủ ” nhưng anh vẫn buộc phải lắng nghe cho phải phép. Anh không hiểu người này có mục đích gì khi tự dựng tìm tới

anh nhưng chỉ sau vài câu trao đổi thì anh đã nhận ra họ muốn gì.

” ... Có vẻ như giám đốc Oh rất bận rộn vì tôi ít thấy anh tham gia những cuộc gặp mặt đông đúc như thế này ! ”

” Cũng không hẳn. ” Ki Yul mỉm cười.

1 người trong nhóm đó nhìn về phía Bora và hỏi anh:

” Chắc anh không phiền nếu tôi hỏi anh 1 câu chứ ? ”

” Xin mời ! ”

” Anh và giám đốc Jin của khách sạn Evergreen Seoul ... tại sao lại đi cùng nhau ... đến đây ? ”

Bộ não của Ki Yul lại bắt đầu phát huy khả năng suy luận tốc độ cao. ” AHA ! Thì ra là thế ! ”, anh nghĩ thầm.

Ki Yul bèn giả bộ hơi ngại ngùng khi trả lời câu hỏi riêng tư đó:

” À ... Chúng tôi được 2 gia đình sắp xếp cho gặp mặt nhau và bây giờ là chính thức hẹn hò ! ”

1 chút khoái trá dậy lên trong lòng anh khi trông thấy vẻ thất vọng hiện ra rõ rệt trên gương mặt của mấy người đó. 1 trong

số đó nói tiếp:

” Trong tất cả những cô gái có mặt ở đây tối nay mà tôi biết thì giám đốc Jin có thể nói là hoàn hảo nhất. Nhưng không biết

anh đã từng nghe những tin đồn về cô ấy chưa ? ”

Ki Yul tiếp tục giả bộ ngạc nhiên:

” Tin đồn gì vậy ? ”

” Jin Bora tài giỏi này, rất hiền thực này, hiểu lòng người nữa nhưng nàng có mỗi 1 cái tội là hơi ... nói thể nào nhỉ ... ”

Người kia vò đầu âm ừ, ” cô ấy hơi ... đào hoa 1 chút ! ”

Những người còn lại trong nhóm đó tiếp lời:

” Cô ấy đã từng hẹn hò với rất nhiều người và mỗi người chỉ được 1 thời gian là chia tay. Và những người này đều thuộc

những gia đình có tiếng tăm trong giới thượng lưu. Vì thế chúng tôi nghĩ anh cần lưu ý điểm này khi tiếp tục mối quan hệ với

giám đốc Jin. ”

Ki Yul mặc cho những người đó thao thao bất tuyệt 1 thôi 1 hồi rồi mới lên tiếng, bằng chất giọng tỉnh bơ :

” Các vị biết tôi nghĩ thế nào về những tin đồn đó không ? Tôi đã biết hết từ lâu rồi và tôi có thừa tự tin rằng sẽ vượt xa hơn

trong mối quan hệ với Jin Bora so với tất cả những anh chàng cô ấy từng hẹn hò. Hơn nữa, tôi thiết nghĩ rằng là đàn ông,

chúng ta không nên nói đằng sau lưng về 1 quý cô như thế. Nếu tiếp tục đề tài này thì tôi thấy các vị giống như những người

đã từng bị cô ấy chia tay đột ngột đang cố tìm cách chia rẽ tình cảm của tôi với Bora bằng cách nói xấu vậy. Các vị có thấy

phải không ? ”

Như bị tạt 1 gáo nước lạnh, nhóm người đó im re, liền đánh trống lảng sang chuyện khác. Ki Yul, kín đáo nhận ra tai họ

đang đổ bưng lên, cầm ly cocktail lên sát môi và không quên nở nụ cười nửa miệng thỏa mãn: ” Đám ngốc này ! Nếu bọn họ

có đầu óc hơn 1 chút thì sẽ chẳng đời nào lại dùng phương pháp thiếu tính thuyết phục như thế này để nói xấu sau lưng

người khác cả ! ”

Tiệc sắp tàn. Khách mời đang lục tục ra về. Lớp kịch thứ 2 sắp diễn ra.

Bora kín đáo ra dấu cho Ki Yul tiếp tục phần cuối của " kịch bản ". Cô đứng trước 1 dãy tủ kính, chăm chú ngắm 1 chiếc áo.

Nói là chăm chú vì đang đứng gần dãy tủ kính ấy là bà chủ trẻ của cửa hàng này. Bora biết tổng cô nàng ấy nổi tiếng với tài

" lăm chuyen " nên bất đắc dĩ cô mới phải dùng cách này. Lợi dụng cái miệng lăm điều của cô nàng để loan tin đi khắp nơi

nhằm thêm thắt tính thuyết phục cho tin đồn về cô và Ki Yul.

" Em thích cái áo đó à ? " Diễn viên nam chính của màn cuối đã lên sân khấu.

" Anh thấy sao ? " Vai nữ chính nghiêng nghiêng đầu dò hỏi ý anh.

" Ummm ... " Ki Yul gọi cô chủ cửa hàng, " Xin lỗi cô, cô có thể lấy giùm chiếc áo đó được không ? "

Cô gái trẻ ấy vội vàng kéo cửa tủ, lấy chiếc áo đang treo ra trao cho Bora. Cô ta hỏi Ki Yul:

" Anh muốn mua tặng cho cô ấy sao ? "

" Vâng, coi như tôi mở hàng giúp cô, có được không ? "

Bora ướm thử lên người và quay lại hỏi Ki Yul:

" Anh nghĩ sao ? "

" Màu đó hợp với em đấy ! " Ki Yul tươi cười nhận xét.

Và anh rút ví ra, trao chiếc thẻ tín dụng cho cô gái kia:

" Phiền cô thanh toán giùm ! "

" Lại 1 món quà không lý do nữa sao ? " Bora ra vẻ không hài lòng.

Ki Yul tự nhủ: " Con nhỏ này diễn đạt thật ! ". Anh vui vẻ đáp:

" Có gì đâu ! Chỉ là 1 món quà nho nhỏ thôi mà ! "

Và cả 2 lại tay trong tay đi ra khỏi cửa hàng đó.

Ra ngoài chỗ đỗ xe, Bora nhìn quanh thấy không có ai, liền thẳng tay lẳng cái gói có bọc chiếc áo vào thùng rác. Cô lẩm

bầm :

" Thật ngớ ngẩn ! "

" Câu đó phải để tôi nói mới đúng ! " Ki Yul mở cửa xe ra.

Trong lúc Ki Yul đang quay đầu xe, Bora lên tiếng:

" Anh đưa tôi quay lại khách sạn nhé ! "

" Sao cô không về thẳng nhà à ? "

" Tôi phải về đó lấy xe ! Phải thay chiếc váy khó chịu này ra ! Và phải đưa mái tóc của tôi trở về nguyên trạng nữa ! " Bora

nói liền 1 hơi.

" Ok, ok ... tôi sẽ đưa cô về đó, được chưa ? "

Trên đường đi, Ki Yul phá tan sự yên lặng giữa 2 người bằng câu hỏi:

" Vậy là chúng ta từ bây giờ đã là 1 đôi đang hẹn hò sao ? "

" Đúng thế ! " Bora cười nhạt, " Từ đây mong nhận được sự giúp đỡ của anh ! "

" Mong cô chỉ giáo thêm ! " Ki Yul cười khẩy.

7. Chương 7

Chapter 7

” Xin lỗi ... ”

Bora bật dậy như lò xo. ” Lại nữa rồi ! ” cô lầm bầm.

Câu chuyện của Ki Yul dường như đã khiến cho ý thức của cô tự động liên hệ tới những kí ức của bản thân cô. Những kí ức

mà cô không bao giờ muốn nhớ lại ...

Bora uể oải đi vào phòng tắm. Ngày hôm qua cô chơi hơi quá đà nên cơ thể chỉ muốn tiếp tục nằm nướng trên chiếc giường

thêm vài giờ nữa. Nhưng đáng tiếc, công việc của cô không cho phép điều đó.

Bora chống 2 tay lên thành bồn rửa mặt, đứng 1 lát cho tỉnh ngủ. Vừa ngẩng mặt lên nhìn vào gương, gương mặt của Ki Yul

chợt hiện ra ở chỗ mà đáng lẽ phải là gương mặt ngái ngủ của cô. Bora liền nhảy giật lùi về phía sau theo phản xạ, suýt chút

nữa cô đã hét toáng lên. ” Quỷ thần ơi, mình bị tên đó ám ảnh thật rồi ! ”, cô kinh hãi tự nhủ.

Từ lúc đó, Bora cố sống cố chết không nhìn vào gương nữa, cho dù là để trang điểm. Dẫu biết rằng đó chỉ là ảo giác nhất

thời nhưng cô vẫn cứ tránh cho chác.

Bora vội vàng khoác chiếc túi xách đi xuống tầng dưới. Cô giúp việc đang quét nhà thì vội đứng thẳng lên chào cô:

” Cô chủ đi làm ạ ? ”

” Đến trưa tôi sẽ về, chị ở nhà nấu cơm cho tôi nhé ! ”

” Cô chủ, hình như hôm nay cô không trang điểm ạ ? ”

Bora ngạc nhiên:

” Trông tôi lạ lắm sao ? ”

” Cô không trang điểm trông còn đáng yêu hơn bình thường đấy ạ ! ” Cô giúp việc tươi cười đáp.

Sự xuất hiện của Bora hôm nay đã vô tình gây rất nhiều chú ý cho người trong khách sạn. Bất cứ vị khách nào đi ngang qua

cũng ngoái theo nhìn trong khi các nữ nhân viên thì kín đáo liếc cô bằng ánh mắt hâm mộ. Bora chỉ mong nhanh nhanh

chóng chóng vào được văn phòng để thoát khỏi tình trạng ” bị soi mói ” này.

Việc đầu tiên Bora làm sau khi trốn được vào trong văn phòng không phải là bắt đầu làm việc ngay mà là gọi cho Ki Yul.

” Mới sáng sớm mà cô đã gọi tôi là sao vậy ? ” Ki Yul càu nhàu thò đầu ra khỏi chặn.

” Lát nữa hãy tới khách sạn của tôi ngay ! Tôi có chuyện cần gặp anh gấp ! ” Bora nói nhanh rồi lập tức dập máy.

” Ê ! ” Ki Yul gọi to nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng tút dài.

Gần trưa.

Ki Yul đi vào bãi đỗ xe của khách sạn Evergreen rồi nhanh chân bước ra khu vườn sau, địa điểm mà anh và Bora thường

dùng để bàn chuyện riêng.

Bora ngồi trên chiếc ghế đá liên tục gõ tay lên thành ghế sốt ruột chờ anh.

” Có việc gì vậy ? ”

Bora quay đầu lại hướng phát ra câu hỏi đó và nhanh như chớp, cô tung 1 cú đá trời giáng vào chân Ki Yul.

” Ủi mẹ ời ! ”

Ki Yul khụy xuống ôm lấy chân, điên tiết hét lên :

” Cô mắc chứng gì vậy !? ”

” Chỉ tại anh ! Anh có biết là nhờ anh mà từ sáng tới giờ tôi không có phút nào được yên không ?! ”

” Tôi đã làm gì cô nào ? Cô hại tôi mất giấc ngủ thì có ! ” Ki Yul cãi lại.

Bora tức tối không nói được lời nào nữa. Chả lẽ khai ra là tại nhìn thấy ảo ảnh của anh mà cô không dám soi gương ?

Ki Yul đứng thẳng dậy, mặt đối mặt với Bora:

” Cô nói cho rõ xem nào, tôi đã làm gì cô mà cô vừa gặp mặt đã đá tôi là sao ? Ồ ... ”

Ki Yul cúi sát mặt Bora hơn:

” Có đúng là cô không đấy ? ”

” Không phải tôi thì còn ai vào đây nữa ? ” Bora hiên ngang chống nạnh nói.

” Nói thế nào nhỉ ? Trông cô rất lạ, khác hẳn ngày thường. Bây giờ thì tôi thấy có lẽ đúng là cô 26 tuổi thật rồi ! ”

” Bình thường thì tôi già hơn chắc ? ” Bora thấy tai mình hơi nóng lên.

Ki Yul mỉm cười, trở vào trán Bora:

” Khuôn mặt cô có trẻ hơn thật nhưng cũng không đủ để che giấu bản chất cáo già đâu ! ”

Và 1 cú đá trời giáng nữa.

Bora dùng dùng bỏ đi, nghĩ thầm: ” Tên ngốc này ! Hắn không biết thế nào là phụ nữ đẹp hay sao ?! ”. Cô vừa đi vừa ra

lệnh cho thư kí điện thoại :

” Gọi chuyên viên trang điểm bên bộ phận tổ chức đám cưới cho tôi ! ”

Ki Yul khập khiễng bước lên trên những bậc thang dẫn vào nhà, vừa đi vừa xuyt xoa thay cho đôi chân đáng thương của

mình :

” Ông trời ơi, tại sao Người lại sinh ra 1 con nhỏ bạo lực như Jin Bora chứ ?! ”

Cứ nghĩ tới khoảng thời gian 6 tháng sống chung với Bora sau khi kết hôn mà anh đã thấy sờn hết cả gai ốc. ” Tình hình này

chắc mình phải sớm đăng kí mua bảo hiểm thương tật mất ! ”

Vào đến nhà, bà So Yeon lo lắng hỏi Ki Yul :

” Chân con làm sao thế kia ? ”

” Con bắt cần vấp té thôi mà ! ” Ki Yul bèn nói dối bà, chẳng lẽ lại bảo chân anh bị như thế này là do cô con dâu tương lai

ngoan hiền của bà gây ra ?

Bà So Yeon nghĩ bụng: ” Nó vốn là đứa cẩn thận lắm cơ mà ! Chắc dạo này nó có nhiều việc để suy nghĩ lắm đây ! ”. Bà nói

tiếp :

” Chiều tối nay con không bận gì chứ ? ”

” Có việc gì ạ ? ”

” Mẹ Bora mời mẹ con ta ăn tối đấy ! ”

Ki Yul loạng choạng suýt ngã. Bà Il Kyung đã có lời mời thì chắc chắn Bora cũng sẽ có mặt. ” Hôm nay là ngày quái gì mà

mình phải đụng mặt con nhỏ ma nữ đó tới 2 lần vậy ?! ”.

Trước vẻ mặt không che được sự háo hức mong đợi câu trả lời từ phía Ki Yul, anh đành miễn cưỡng nói :

” Con không có việc gì bận hết ! ”

” Tốt quá rồi ! ”

Ki Yul biết tổng bà mẹ anh đã đánh hơi thấy tương lai của mối quan hệ giữa anh và con gái bà bạn thân của bà. Vì thế, bà

chỉ mong cho anh và Bora đi lại với nhau nhiều hơn nữa. Dù sao, thái độ của bà bây giờ cũng là điều mà anh mong muốn. ”

Mất công đóng kịch cũng phải thu về được cái gì đó chứ ! ”, anh nghĩ thầm.

Chiều.

” Giám đốc, chủ tịch ời giám đốc xuống nhà hàng Ý có việc ạ ! ” Thư kí Hwang thông báo cho Bora qua điện thoại bàn.

” Tôi biết rồi ! ” Bora nhấn nút tắt rồi nhanh tay thu dọn giấy tờ trên bàn: ” Chắc lại là dùng bữa với khách đây mà !

Bora với lấy chiếc túi xách trên bàn rồi hối hả ra khỏi văn phòng.

8. Chương 8

Chapter 8

Vừa thoáng trông thấy vẻ nhăn nhó trên mặt Bora, Ki Yul lập tức mỉm cười theo kiểu ” đừng làm cái bộ mặt đó chứ, tôi mới

là người phải nhăn đây này ”.

” Chị và Ki Yul đúng giờ quá ! ” bà Il Kyung nói.

” Chúng ta đều là người làm ăn mà ! Có đúng hẹn thì mới làm nên việc được chứ ! ” bà So Yeon đáp.

Vẫn giống như mọi lần, 2 bà mẹ lại tìm cơ xua con trai con gái mình đi chỗ khác để họ bàn chuyện riêng. Và cũng như mọi

lần, Bora và Ki Yul lại miễn cưỡng khoác tay nhau đi ra khu vườn phía sau nhà hàng trước khi bắt đầu dùng bữa tối.

” Tôi mới nhận xét có thể thôi mà cô đã phải make-up ngay sao ? ” Ki Yul mĩa mai.

” Đừng có tìm cách phá hoại sự chịu đựng của tôi đối với bản tính khó chịu của anh thêm nữa ! ” Bora thẳng thừng đáp.

” Tôi mới phải chịu đựng cô thì có ! Từ ngày quen cô mà chân của tôi đã ăn bao nhiêu cú đá của cô rồi cô có biết không ? ”

” Vậy sao ? Tôi thấy đá gần này vẫn còn ” nhẹ chân ” với anh lắm đấy ! ” Bora cười khoái chí, ” Nếu anh không thích thế thì

tôi đổi sang trò khác vậy ! ”

Ki Yul giật lùi cảnh giác:

” Cô có ý gì vậy ? ”

” So với những gì mà anh gây ra cho tôi từ lúc ngủ dậy đến giờ thì tôi nghĩ 2 cú đá vẫn còn là quá nhẹ. Anh biết không ? Mỗi

lần bực mình là tôi cảm giác như mình đang già đi vậy, cho dù tôi mới chỉ có 26 tuổi. Mà từ khi quen anh đến giờ phút này

anh có đếm được số lần anh làm tôi bực bội không ? ” Bora vừa nói vừa tiến sát lại gần anh.

” Ê ê, Bora à, có chuyện gì thì bình tĩnh nói nha ... ” Ki Yul cảm nhận được mối nguy hiểm đến từ lời nói êm như ru của cô.

” Tôi chán phải nuốt trôi những cơn giận do anh gây ra lắm rồi ! Bây giờ mà tôi không tìm cách xả ra được thì tôi sẽ phát

điên mà chết đấy ! ”

Bất ngờ, Bora phi thân tới, với kiểu đá đã được cải tiến này thì chắc mềm đối tác của cô sẽ không dậy nổi vào sáng mai luôn.

Nhưng ai ngờ ...

Ki Yul bèn hụp người xuống tránh. Bora mất đà lao vào, phải nói là bay vào bụi cây phía trước:

” Ối mẹ ơi ! ”

Bora lồm cồm bò ra khỏi bụi cây:

” Sao lại thế này ? ”

Cô ngẩng đầu lên thì trông thấy Ki Yul đang sừng sững đứng án trước mặt, sát khí ngùn ngụt.

” Cô chính là con nhỏ đó ! ” Ki Yul lầm bầm.

Bora không hiểu anh đang nói về cái gì.

” ... Tháng 7 của 12 năm về trước ... Trại hè Natsugawa ở Nara, Nhật ... ”

Bora dù không hiểu chính xác Ki Yul đang nhắc tới chuyện gì nhưng nghe qua thời gian và địa điểm thì cô cũng đang ngỡ ngợ

nhớ ra.

” Kiểu đá này, ... không sai vào đâu được ... Cô chính là con nhỏ từ trên trời rơi xuống đó ! ” Ki Yul nói, giọng đầy phẫn nộ.

Bora nhận thấy tình hình có vẻ không ổn, tự dưng cô thấy Ki Yul trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Tư thế của anh đang khiến

cho người không biết sợ là gì như cô bắt đầu thấy lạnh sống lưng.

” Ki Yul à ... anh có thể nói rõ ra được không ? ” Bora bèn xuống giọng.

” Cô không nhớ ra sao ? 14 năm trước, cô đã dùng chính miếng đá này đá văng tôi xuống nước khi tôi đang ở khu đỗ thuyền

trên hồ ... ”

flashback ....

Ki Yul vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó, anh vừa từ thuyền con bước lên cầu, đang định cột dây neo thuyền lại thì nghe có

tiếng hét to từ trên bờ vọng tới:

” Để nguyên dây đó đi ! ”

Ki Yul thoáng thấy bóng 1 cô nhóc có lẽ không thuộc trại của anh đang hốt hải chạy tới. Đằng sau cô ta là 1 nhóm thành viên

mặc đồng phục trại khác đuổi theo. ” Lại là mấy đứa khác trại cà khịa nhau đây mà ! “, Ki Yul nghĩ thầm, ” Không nên dây

dưa với tụi nó làm chi ! ”. Anh lại cúi xuống định cột dây thuyền lại thì:

” Đã bảo đừng có cột lại cơ mà ! ”

Cô gái nhỏ đó lập tức phi người tới tặng anh 1 cú đá. Ki Yul không né kịp và kết quả là :

” TÙMMMM ! ”

... end flashback.

Ki Yul cúi xuống sát mặt Bora, dẫn giọng :

” Nhờ ơn cô mà ngay sau đó, tôi đã nhận được 1 trận ốm liệt giường. Mà chỉ có 2 ngày sau là tôi phải đại diện cho trại của

tôi đi thi bắn cung. Tôi không thể đi lại được chứ đừng nói là giương cung lên. Cô có biết thí sinh chủ lực mà bị ốm thì trại

trưởng sẽ làm gì không ? Tìm 1 người khác thế vào. Năm đó trại tôi thất bại thảm hại. Tôi đã phải sống trong sự ghẻ lạnh

của tất cả những người bạn cùng trại suốt những ngày còn lại của đợt nghỉ hè đó ! Cảm giác đó đúng là không dễ chịu chút

nào ! ”

Bora cảm ghét trí nhớ của mình ghê gớm, vì Ki Yul chỉ nhắc sơ sơ tới địa điểm và thời gian là bộ não của cô đã tái hiện lại

hình ảnh của những ngày đó trong đầu rồi. Nếu Ki Yul nhận thấy cô đã nhớ ra (vì trên mặt cô đang hiện rõ mấy chữ

thôi-chết-rồi) thì làm sao cô còn có thể chối cãi được nữa ?

” Nhờ cô mà tôi mất cả năm sau mới quay lại đó phục thù được nhưng nỗi đau bại trận làm sao có thể phai nhòa ngay lập

tức được cơ chứ !? ”

Bora kinh hoàng nhận thấy bóng của Ki Yul đang trở nên to lớn hơn bao giờ hết.

” Giờ là lúc tôi đòi lại công bằng rồi đây ! ”

Bora khóc thét lên:

” AAAAA ! Tôi xin lỗi ! Tôi biết tôi sai rồi ! Xin lỗi anh ! ”

1 lát sau ....

” Con làm sao thế, Bora ? ” Bà Il Kyung hỏi Bora khi thấy Ki Yul đang đỡ cô về phòng ăn.

Ki Yul đỡ lời:

” Không có gì đâu ạ ! Cô ấy chỉ vừa bị trượt chân ngã thôi ! ”

Ki Yul khẽ nở nụ cười ma quái với Bora.

” 2 đứa dạo này tâm trí để đâu thế nhỉ ? Toàn lơ đãng thôi ! ” Bà So Yeon nhận xét.

Sau bữa tối, khi Ki Yul và bà So Yeon đã ra về ...

Bora bám vào tường để đi 1 cách khố sở. Bà Il Kyung lo lắng hỏi:

” Chân con làm sao thế kia ? ”

” Con ... con chỉ bị chuột rút thôi ạ ! ” Bora cười méo xệch.

Cô vừa đau đốn lết đi trên hành lang khách sạn vừa tự nhủ: ” Oh Ki Yul ! Đồ độc ác, đồ nhẫn tâm ! Có gã đàn ông nào như

anh nở lòng đập tan nát 2 bàn chân tôi suốt bữa tối như thế này không ?! ”

Ki Yul cầm lái chiếc Mercedes chở mẹ về, vừa huýt sáo khe khẽ. Bà mẹ anh tò mò hỏi:

” Bữa tối vui quá phải không con ? ”

” Vâng ! ” Ki Yul tươi cười đáp.

Cứ nghĩ tới nụ cười méo xệch đi của Bora trong bữa tối khi bị anh đập đập đập đập liên tiếp vào chân là anh lại thấy vui rồi. ”

Còn gì thú vị bằng việc trả thù cơ chứ !? ”

1 ngày cuối tuần thú vị.

9. Chương 9

Chapter 9

Tối.

Bora vừa xem xét tài liệu vừa hồi thư kí Hwang:

” Ngày mai lịch của tôi có gì đặc biệt không ? ”

” Dạ, có giấy mời dự triển lãm đám cưới gửi cho giám đốc nhưng nếu giám đốc bận thì tôi có thể chuyển giấy mời đó cho

trưởng bộ phận đám cưới ạ ! ”

Bora ngẩng lên:

” Triển lãm đám cưới ư ? Lúc nào ? ”

” Bắt đầu lúc 10h sáng ạ ! ”

” Để nó lại cho tôi ! ” Bora lại cúi xuống đọc tài liệu, ” cô cũng về sớm chuẩn bị đi, sáng mai đi cùng tôi ! ”

” Vâng, thưa giám đốc ! ”

Bình minh lên.

Bora đạp phanh chiếc BMW lại trước bậc tam cấp đi vào tiền sảnh hội trường triển lãm. Thư kí Hwang trông thấy cô đi ra

khỏi xe liền chạy tới đón:

” Giám đốc đã đến rồi ạ ? ”

” Cô chờ tôi đã lâu chưa ? ”

” Không đâu ạ ! Chỉ tại tôi đến sớm quá thôi ạ ! ”

Triển lãm đám cưới bao gồm rất nhiều hạng mục, bao gồm lễ cưới mẫu, cách thức trang trí, trình diễn các bộ sưu tập áo

cưới trên sàn catwalk, v.v... Đây là 1 sự kiện vô cùng quan trọng đối với các khách sạn lớn để cải thiện dịch vụ tổ chức đám

cưới của mình nhằm tránh tình trạng bị tụt hậu so với các đối thủ cạnh tranh.

Bora ngồi dưới hàng ghế khán giả, chăm chú quan sát các đôi người mẫu trong trang phục áo cưới đang tay trong tay trên

sân khấu. ” Cũng phải chú ý tới phụ kiện đi kèm theo váy cưới của cô dâu nữa ! ” Bora nghĩ thầm. Nhìn từng đôi người mẫu

tươi cười rạng rỡ trên sân khấu, Bora tự hỏi mình: ” Chỉ là đám cưới giả mà họ đã vui đến thế ở đám cưới thật có được như

thế không nhỉ ? ”.

Cô từng xem hàng chục cuộc trình diễn thời trang nhưng phải thừa nhận không có cuộc trình diễn hoành tráng nào đem lại

cảm giác mới lạ như show diễn này.

” Thư kí Hwang ! ”

” Dạ, giám đốc có việc gì ạ ? ” cô thư kí ngồi bên cạnh cô liền dừng việc ghi chép lại.

” Người ta ... luôn rất hào hứng với việc kết hôn sao ? ”

” Đó là điều đương nhiên ! Sự kiện hiếm có của đời người thì làm sao mà không vui được chứ ạ !? ”

Bora chẳng hề có cảm giác gì đối với việc chưa đầy 3 tháng nữa cô sẽ lên xe hoa với đối tác của mình hết. Cô chỉ nghĩ mình

nên chuẩn bị thế nào để cái đám cưới với người chồng hờ của cô diễn ra sao cho thật hoành tráng mà thôi. 1 cuộc hôn nhân

có màn mở đầu tốt đẹp và phần kết thúc ấn tượng ...

Bora ngẩng lên ngắm nhìn cặp người mẫu vừa bước ra giữa sàn catwalk. Không chỉ có các “cô dâu” mà cả các “chú rể” cũng

trông thật lộng lẫy. Nhìn những nam người mẫu bảnh bao cao ráo đó, cô chợt nghĩ tới Ki Yul : ” Tên đó bình thường mặc

plet đã bắt mắt rồi mà nếu diện tuxedo thì sẽ thế nào nhỉ ? ”.

Giật mình, Bora vội tẩy xóa ngay mọi suy nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu cô: ” Quý thần ơi, mình đang nghĩ tới cái quái gì

thế này !? ”. Cô vội vàng cắm cúi vào tập tài liệu đang để trên đùi và lẩm nhẩm:

” Công việc, công việc ... ”

Không đợi cho ban tổ chức tuyên bố kết thúc buổi triển lãm, Bora đã ra hiệu cho thư kí Hwang cùng cô ra về. Ra đến cổng

hội trường, cô mở máy điện thoại ra:

i333.photobucket /albums/m...2000/j2il5.jpg

” Trưởng phòng Lee, là tôi đây ! Tôi sắp trở về từ buổi triển lãm, anh hãy triệu tập cuộc họp cho tôi với toàn bộ bộ phận tổ

chức đám cưới ngay nhé! ”

Phòng họp của khách sạn Evergreen Seoul.

” ... Chúng ta cần có 1 sự thay đổi đối với phương thức trang trí truyền thống trong các đám cưới được tổ chức trong khách

sạn chúng ta. 1 chút thay đổi về màu sắc, cách bố trí chỗ ngồi, và nhất là các giò hoa trên các dãy bàn của khách mời nữa.

Không nhất thiết ta chỉ dùng 1 kiểu giò hoa mà có thể đa dạng hơn. Hãy cho các cửa hàng hoa có cơ hội cạnh tranh với nhau

để chúng ta làm ” ngư ông hưởng lợi ” ! ”

” Ý của giám đốc là thuê nhiều cửa hàng hoa ư ? ”

” Chính xác. Đa dạng về kiểu cách và chất lượng. Các vị có thấy đơn điệu quá là tốt không ? ”

Những nhân viên tham gia cuộc họp gật gù tán thành.

” Hơn nữa, chúng ta cũng cần chú ý tới các mẫu áo cưới xu hướng của năm nay. Tôi không muốn số áo cưới mà khách sạn

chúng ta có hiện nay trở thành thứ đồ lỗi mốt trong mắt khách hàng ! Ngoài ra, vấn đề phụ kiện đi kèm áo cưới như túi

xách, giày tay, giày dép, ... cũng đáng để chúng ta quan tâm đấy. Thư kí Hwang, danh sách các cửa hàng chuyên về những

thứ đó cô có mang đi không ? ”

” Đây ạ ! ”

” Phó phòng Park, cô phụ trách về vấn đề này nhé. Hãy đảm bảo các cô dâu của chúng ta có những thứ đẹp nhất và chất

lượng nhất ! ”

” Vâng thưa giám đốc ! ”

Nhiều người đã tự hỏi rằng với tính cách của Jin Bora, làm sao mà nhân viên của cô vẫn có thể làm việc được mà không bỏ

đi khỏi khách sạn ? Câu trả lời là tài lãnh đạo của cô. Cô có khắt khe, có cầu toàn thái quá nhưng những gì mà cô đòi hỏi đối

với nhân viên của mình đều không phải là vô nghĩa. Cô biết cách khai thác triệt để khả năng của từng người để có thể mang

lại lợi ích lớn nhất cho khách sạn. Có thể nói rằng dưới sự điều hành của Jin Bora, không có ai mà lại không làm việc đem lại

hiệu quả cao cho được.

Bora trở về văn phòng của mình rồi thả phịch người xuống ghế. Cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà nghĩ ngợi xem mình còn bỏ

sốt vẫn đề gì không. Một mỗi, cô với tay lấy chiếc điện thoại trong túi ra, thực hiện 1 phần công việc của bản hợp đồng.

” Triển lãm đám cưới sao ? ” Ki Yul nói.

” Tôi không hiểu tại sao người ta có thể chào đón đám cưới 1 cách vui mừng được như thế ? Nó đơn thuần chỉ là mất tích

đầu tiên của cái ” dây buộc mình ” mà người ta có thể thoải mái đón nhận nó được nhỉ ? ”

” Những đôi đi đến kết hôn muốn chứng tỏ họ đã trưởng thành và muốn lập cam kết cho tình yêu giữa 2 người, giống như cô

và tôi đó. Đã yêu là phải nhất quyết có đám cưới, có nhẫn và đủ thứ khác nữa. Nói đơn giản, họ cần 1 hợp đồng mang nghĩa

tượng trưng cho tình yêu của họ mà thôi ! ”

” Và sau đó chỉ còn là trách nhiệm và nghĩa vụ chăm sóc cho người kia cả đời. ” Bora mỉa mai nói.

” Cô nghĩ xem, nếu chúng ta đều cứ sống độc thân mãi thì lấy ai duy trì nòi giống chứ ?! Thế giới sẽ sớm đi tới tuyệt chủng

nếu không có cái gọi là hôn nhân đấy ! ”

” Ôi chao, thật rắc rối ! ” Bora than thở, ” Sống 1 mình chẳng phải thoải mái hơn sao ? Sau 1 thời gian mà không còn tình

cảm với nhau thì hàng ngày nhìn thấy mặt nhau chẳng phải khó chịu lắm sao ? ”

” Nhiều người coi sự khó chịu đó làm mục đích sống đấy ! ” Ki Yul nhún vai.

Mỗi ngày trước bữa trưa, Bora và Ki Yul đều gọi điện trao đổi với nhau những câu chuyện đại loại như thế này. , để giúp cho

cả 2 hiểu nhau hơn, thực chất là nhằm phục vụ cho ý đồ hợp tác ăn ý trước mặt mọi người. 1 cách giải tỏa stress, thoải mái

trao đổi với người có cùng tư tưởng với mình mà không phải gồng mình lên diễn kịch như với những người khác.

Bora đang đứng dựa trên chiếc ghế xoay thì nhác thấy bóng người đang sắp tiến đến bên cánh cửa văn phòng. Cô vội vàng

ngồi thẳng dậy và ” đổi tông ” :

” Em cũng nghĩ như vậy đó ! Anh thấy sao ? ”

Cô cố nói thật to để người ngoài kia cũng có thể nghe thấy. Ki Yul hỏi:

” Có người đến sao ? ”

” Vâng ! ” Bora tươi cười đáp.

Có tiếng gõ cửa.

” Chúng ta gặp lại nhau sau nhé ! Tạm biệt anh ! ” Bora cố ý chào tạm biệt thật thân mật trước khi tắt máy.

Ki Yul phì cười:

” Cô ta có năng khiếu làm diễn viên đấy ! ”

Bora gọi người đang đứng ngoài cửa:

” Vào đi ! ”

Cô gái trẻ cầm theo tập giấy tờ đẩy cửa đi vào và đưa nó cho Bora:

” Giám đốc cho xin chữ kí vào đây ạ ! ”

Vừa chăm chú đọc tập giấy tờ đó, Bora cố gắng giữ cho nụ cười mím ở nguyên trên môi thật tự nhiên. Để người đang đứng

cũng có thể nghĩ 1 cách chủ quan rằng cô đang vui. Xong đâu đấy, cô đưa tập giấy đó cho cô nhân viên:

” Cô mang đi này ! ”

Đợi cho người đó đi khuất, Bora mới mở máy điện thoại ra:

” Chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ ? ”

.....

10. Chương 10

Chapter 10

Marc Terenzi - Love to be loved by you

” Đây là 1 giấc mơ ... ”

Ki Yul tự nhủ với ý thức của mình. Vì chỉ có trong mơ, anh mới cảm thấy lòng mình nhẹ bẫng, thanh thản biết bao. Cho tới

giờ phút nào anh có thể khẳng định đây là 1 giấc mơ đẹp ....

Trong cơn mơ, anh đi giữa bóng tối mịt mù. Nơi mà những cánh hoa anh đào phát sáng bay lượn dập dờn như những

cánh bướm màu hồng nhỏ xinh trong bóng tối ...

Từng đợt cánh hoa bay tới phủ kín tầm mắt anh. Bóng tối dường như hoàn toàn bị thay thế bởi sắc hồng rực rỡ. Những cánh

hoa bé nhỏ đan vào nhau nhảy múa trong gió thật kì diệu, thật đẹp biết bao ...

Đằng sau cơn mưa cánh hoa ấy thấp thoáng bóng người. Ki Yul căng mắt ra nhìn về bóng người đang quay lưng lại phía anh

ấy. Rồi người đó từ từ quay lại, mái tóc dài phất phơ trong gió, cùng nụ cười mím dịu dàng trên đôi môi ...

Bình tĩnh. Ki Yul ngồi bật dậy. Đây không còn là 1 giấc mơ đẹp nữa rồi. Đối với anh, nó đã trở thành ác mộng. Không ! Nó là

1 thảm họa.

Ki Yul rời khỏi nhà trong tâm trạng không tốt chút nào. Giấc mơ ấy đã cắt ngang giấc ngủ chỉ kéo dài có hơn 4 tiếng của anh.

1 khi đã tỉnh lại rồi thì anh không còn dám suy nghĩ đến việc ngủ tiếp nữa ...

Tập đoàn K-Capital.

Ki Yul đi ngang qua bàn tiếp tân, cố gắng nở nụ cười xã giao đầy mệt mỏi với 2 cô lễ tân đang đứng trực ở đó. Khi anh đi

vào thang máy rồi họ mới ghé tai nhau thì thầm:

” Giám đốc trông có vẻ mệt mỏi nhỉ ? ”

” Hiếm khi nào giám đốc đi làm với vẻ mặt thiếu sinh khí như vậy. Nhưng dù trông có vẻ mệt mỏi đi chăng nữa thì giám đốc Oh

vẫn luôn là người thu hút nhất trong công ty ! ”

” Chắc, cùng 1 họ với nhau mà các anh em họ của giám đốc tại sao lại không thể sánh được với giám đốc nhỉ ? ”

Ki Yul quăng chiếc cặp táp lên mặt bàn rồi ngồi phịch xuống ghế. ” Một quá chừng ! ”. Anh sẽ phải bắt đầu 1 ngày làm việc

như thế này sao ? Với ám ảnh của cơn ác mộng đêm qua lảng vảng trong đầu ?

Không ít người từng tự hỏi rằng 1 người đàn ông thành đạt, giàu có, bảnh bao như Oh Ki Yul lại ít có các bóng hồng bên

cạnh ? Chính Ki Yul cũng tự hỏi mình câu hỏi như thế.

Từ khi còn học cấp 2, Ki Yul đã được không ít bạn học để ý tới, thư bày tỏ lúc nào cũng chật kín ngăn tủ riêng. Ngày

Valentine nào anh cũng vác về nguyên thùng chocolate. Cũng đã có lúc anh nhận lời bày tỏ của 1 vài cô bạn, song chỉ được

1 thời gian thì anh phát hiện ra những cô bạn ấy luôn có 1 mối quan hệ dây dưa với các anh chị em họ của anh đang cùng

học trong trường. Thế là lời chia tay được thốt ra không mất quá nhiều thời gian. Cứ như thế, thời đi học của Ki Yul từ đó

cũng qua mau để rồi lễ tốt nghiệp năm cuối anh nhận được lời nhận xét chân thành từ phía bạn bè: ” Quá hoàn hảo nên

không thể kiếm nổi 1 cô bạn gái. ”

Oh Ki Yul tự nhận thấy với bản chất của mình, anh khó lòng mà kéo dài mối quan hệ tình cảm với ai đó được. Quá mệt mỏi

khi vừa phải lo tranh đấu với những người họ hàng vừa phải thân thiết với 1 cô gái. Sẽ tốt hơn cho anh nếu công việc được

đưa lên hàng đầu.

Sau cái chết của người cha, Ki Yul trở nên dè dặt hơn với thứ cảm xúc có tên gọi là tình yêu. Nhất là tình yêu sét đánh. Bởi

với anh, tình yêu sét đánh chỉ xuất hiện khi người ta quá coi trọng hình thức của đối phương thay vì bản chất của họ.

Kim đồng hồ cứ chậm chậm quay quanh trục của nó. Thời gian hôm nay sao trôi chậm quá ? Tốc độ xử lý công việc của anh

tự dưng trở nên quá nhanh. Anh cầm cúi đọc rồi viết mãi mà chỉ có vài phút trôi qua. Anh đang mong chờ điều gì ở thời gian

vậy ?

Ki Yul bực tức ném chiếc điện thoại vào ngăn kéo. Đây là cách tốt nhất để anh có thể tập trung vào công việc của mình. Anh

hít thật sâu rồi tự lẩm bẩm: ” Tập trung vào, tập trung vào ... ”

Nửa tiếng sau.

Ki Yul cầm theo tập tài liệu, vội vã ra khỏi văn phòng để tới phòng họp.

” ... Trưởng phòng Kim, anh hãy làm bản báo cáo về doanh thu của các mặt hàng thời trang cho tôi. Sắp ra mắt đợt hàng

hè nên chúng ta cần chuẩn bị cho kế hoạch kích thích nhu cầu mua sắm trước các trung tâm thương mại khác. Còn về mặt

hàng điện tử, buổi ra mắt model điện thoại mới thế nào rồi ? ”

” Đã hoàn thành được 1 nửa tiến độ, thưa giám đốc ! ”

” Chúng ta còn có 2 tuần nữa nên cố gắng đừng để sự cố gì xảy ra ! ”

Ki Yul cúi xuống đọc tập tài liệu thì chợt nghe thấy tiếng điện thoại rung từ phía ít nhất 2 trong số những người đang họp ở

đây. Người thì rút điện thoại ra hủy cuộc gọi, người thì xin phép ra ngoài nghe. 1 lát sau, lại có thêm tiếng chuông khẽ rung

lên nữa. Ki Yul hết kiên nhẫn nổi, anh đập tay xuống mặt bàn :

” Các vị làm ơn tắt hết điện thoại đi được không ? Chúng ta đang họp đây ! ”

Lời nói trong lúc bực bội cứ thế tuôn ra mà không có bất cứ sự kiềm chế nào. Những người khác nhìn anh chòng chọc. Đây

là lần đầu tiên anh mất bình tĩnh như vậy trước mặt cấp dưới.

” Chúng ta tiếp tục nào ! ” Ki Yul cúi xuống nói, ” Vấn đề của khu đồ ăn nhanh thì sao rồi ? ”

Sau cuộc họp, Ki Yul nhanh chóng quay về văn phòng. Không có thông báo về bất cứ cuộc gọi nhờ nào hiện lên trên màn

hình. Anh đang trông chờ điều gì thế này ? Trông chờ cuộc điện thoại hàng ngày từ người ấy sao ?

” Mình làm sao thế này ? ” Ki Yul vừa tự hỏi bản thân vừa vò đầu khổ sở.

Từ khi nào anh biết cảm thấy bối rối như lúc này ? Từ khi nào anh biết mong ngóng được nghe giọng nói của 1 người con

gái như lúc này ? Từ khi nào ...

I can't believe I'm standing here

Been waiting for so many years and

Today I found the Queen to reign my heart

You changed my life so patiently

And turned it into something good and real.

Tik ... tak ... tik ... tak ...

Chiếc Mercedes từ từ tiến ra khỏi hầm gửi xe. Chủ nhân của nó, tay cầm vô lăng, mắt nhìn đường nhưng tâm trí thì đang

trống rỗng. Có lẽ lúc này cố gắng không nghĩ gì là tốt hơn cả ....

Nhưng ý thức của con người thật kì lạ. Cố gắng trong suy nghĩ là 1 chuyện nhưng ý thức lại xô đẩy bản thân làm theo những

gì mà ta không muốn nghĩ tới ...

Ki Yul nhìn lên bảng chỉ đường ở ngã tư. Anh kinh hoàng tự hỏi: ” Mình đang đi đâu thế này ? ”. Bởi chỉ cần đi thêm 1 đoạn

nữa thì anh sẽ tới khách sạn Evergreen - nơi cách văn phòng của anh tới hơn 10km trong khi anh đang muốn đi ăn trưa ở

nhà hàng cách trụ sở của K-Capital là 500m.

Quá muộn để quay lại, Ki Yul bèn đạp chân ga phóng qua ngã tư sau khi đèn xanh vừa bật sáng.

” Xin lỗi, giám đốc Jin vừa xuống tầng dưới bàn công việc với khách rồi ạ ! Ngài có để lại lời nhắn không ạ ? ”

Ki Yul lập tức đập máy mà không nói thêm lời nào.

Chiếc Mercedes cứ thế chậm chậm đi vòng ra sau khách sạn. Anh hiểu suy nghĩ của Bora, thay vì chọn phòng họp làm nơi

bàn chuyện thì cô sẽ sử dụng khu vườn sau của khách sạn nhằm cho không khí cuộc họp trở nên thoải mái hơn.

Quả nhiên Bora đang ở đó. Ki Yul nhìn về phía dãy bàn, nơi mà cô đang ngồi giữa những vị khách, với nụ cười tươi tắn. Cô

chỉ ở ngay đó thôi mà sao anh lại cảm thấy như cô đang ở quá xa ? Cái cách cô cười duyên dáng, cái cách cô đối đáp với

người xung quanh, và cả bộ váy trắng ngà cô hay mặc ... tất cả những điều đó bình thường chẳng thể gây cho Ki Yul cảm

giác gì mà tại sao lúc này đây, khi anh đang ngồi trong xe bên ngoài hàng rào bao quanh khu vườn, chúng lại khiến cho anh

thấy tim mình khó chịu như vậy ?

I feel just like I felt in all my dreams

There are questions hard to answer

Can't you see ...

Ki Yul cứ ngồi đó, đắm đắm nhìn những vị khách cùng Bora rời khỏi chỗ ngồi để đi vào trong. ” Thế này là quá đủ rồi ! ”, anh

nghĩ thầm. Cho dù hôm nay không còn nhận được điện thoại như mọi ngày vào buổi trưa nữa nhưng thế này cũng là quá đủ

cho anh rồi ...

Chợt chiếc điện thoại di động của anh rung lên. Ki Yul không buồn nhìn số máy, đáp :

” Alo ? ”

” Anh còn ở ngoài đó làm chi vậy !? Còn không vào trong này đi !? ”

Ki Yul như vừa bừng tỉnh khỏi 1 giấc mộng dài. Anh lúng túng:

” Cô ... đang ở đâu ? ”

” Tôi đang đi ra tiền sảnh đây. Tôi sẽ đợi anh ở đó nhé ! ”

[i333.photobucket /albums/m...12000/10-1.jpg](http://i333.photobucket.com/albums/m...12000/10-1.jpg)

1 lát sau. Trong nhà hàng Hàn Quốc của khách sạn.

” Lúc này ở ngoài kia, chỉ cần trông thấy bóng chiếc Mercedes là tôi biết ngay anh tới tìm tôi rồi ! Mấy ông khách này nói dai

quá, đã đến giờ ăn trưa mà họ vẫn chưa buông tha tôi nên tôi mới không thể gọi cho anh sớm được ! ”

” Vậy à ? ” Ki Yul nhắc cốc nước trên mặt bàn lên.

” Tôi đùa đấy! Ở bãi đỗ xe của khách sạn có không dưới 3 chiếc Mercedes giống y chang xe anh nhưng khi ở ngoài kia, tôi

lại có linh cảm là anh nên tôi mới thử gọi điện cho anh để xác nhận đấy chứ ! ”

Bora cười nói rồi nhìn xuống quyển thực đơn rồi lại ngẩng lên:

” Mọi lần hẹn hò với anh toàn bắt anh mua đồ uống cho tôi rồi nên hôm nay để Jin Bora này đãi anh bữa trưa nhé ! ”

Ki Yul mỉm cười với cô. Nhìn xa trông cô đã rất thu hút rồi nhưng nhìn gần lại thì cô càng khiến cho tim anh đập mạnh hơn.

Lộng lẫy, kiều sa y như trong giấc mơ đêm qua.

i333.photobucket /albums/m...junki05073.jpg

... But I don't know if my tongue's able to talk

Your beauty is just blinding me

Like sunbeams on a summer stream and

I gotta close my eyes to protect me ....

” Ki Yul à, ” Bora vẫn dán mắt vào quyển thực đơn, ” Hôm nay anh có vẻ gì lạ lắm ! ”

” Lạ ở chỗ nào ? ”

” Anh ... ít nói hơn bình thường. Toàn tôi độc thoại thôi. Mọi lần tôi nói 1 câu là thể nào anh cũng phải đớp chất lại vài câu

mà ! ”

Chỉ có tiếng sột soạt của trang giấy được gỡ qua gỡ lại trong gian phòng nhỏ. Ki Yul bèn phá vỡ sự im lặng bằng 1 câu hỏi

mà chính anh cũng không hiểu tại sao nó lại xuất hiện trong đầu anh:

” Bora, đã bao giờ ... có người bày tỏ tình cảm với cô chưa ? ”

Bora bấy giờ mới ngẩng lên:

” Nhiều là đằng khác. Từ khi còn học cấp 2, hầu như tháng này cũng có người gửi thư hẹn gặp riêng tôi. Đáng tiếc là tôi chẳng

hứng thú với mấy cậu bạn đó. Thành thật mà nói, gia cảnh của họ không đủ để đáp ứng yêu cầu của tôi ! ”

” Thế bây giờ đã có ai làm thế chưa ? ”

” Từ sau khi tôi chia tay bạn trai mới nhất thì chưa. Bởi vì tôi đang quen anh mà ! ” Bora hồn nhiên nói.

Thêm 1 câu hỏi vô thức khác từ phía Ki Yul.

” Nếu ... có người bày tỏ với cô và đó là tôi thì sao ? ”

Bora ngạc nhiên nhìn thẳng vào anh. Hơn cả ngạc nhiên.

” Thì ... ”

” Rìng ... rìng ... rìng ... ”

Bora vội vàng rút máy ra.

” Alô ? ”

” Giám đốc, có mấy vị khách say xỉn đang làm loạn ở tầng 12, xin giám đốc lên ngay cho ! ” Thư kí Hwang hoảng hốt.

Bora khẽ nghiêng răng bực bội rồi nói nhanh với Ki Yul:

” Đợi tôi 1 lát nhé ! ”

Cô liền chạy ra khỏi phòng ăn.

1 lúc sau.

Bora hồi hả quay trở lại nhưng Ki Yul đã không còn ở đó. Cô gọi 1 nhân viên phục vụ lại để hỏi:

” Vị khách lúc này đâu rồi ? ”

” Dạ, anh ta đi ngay sau khi giám đốc ra khỏi phòng ăn rồi ạ ! Giám đốc có cần dọn món không ạ ? ”

” Không cần nữa ! ”

Chiếc Mercedes phóng vút đi trên đường cao tốc. Giờ thì anh đã có câu trả lời rồi. Câu trả lời mà anh không bao giờ muốn

thừa nhận.

Ki Yul đạp phanh dừng xe lại bên bãi cát dài. Anh lặng lẽ bước ra khỏi xe.

Bầu trời xanh và biển cả đầu hạ đẹp như chưa bao giờ đẹp hơn thế. Màu xanh trải dài vô tận. Nắng rực rỡ và gió mềm mại.

Sự kết hợp tuyệt vời của tự nhiên.

Ki Yul nắm chặt tay lại, mắt trông về phía đường chân trời xa xăm. Anh hét lên :

” Tại sao ? ”

Gió từ ngoài khơi mang theo mùi hương mặn mặn đặc trưng cứ thế ùa vào bờ.

” Ông trời ơi ! Tại sao Người đã sinh ra con còn sinh ra Jin Bora làm gì cơ chứ !? ”

Anh không muốn thừa nhận điều này. Anh không muốn thừa nhận anh đã trót phải lòng Bora mất rồi.

Baby, tell me how can I tell you

That I love you more than life

Show me how can I show you

That I'm blinded by your light

When you touch me I can touch you

To find out the dream is true

I love to be loved by you ...

Anh đã nhận từ số phận cái gọi là tình yêu. Thứ mà anh đã chối bỏ suốt bao năm. Theo cách mà anh không mong muốn.

Anh đã không muốn yêu ai hết. Tình yêu không là cái gì với anh cả. Nhưng lúc này đây, 1 mình trước biển cả rộng lớn, anh

đã buộc lòng phải thừa nhận điều đó. Thừa nhận anh đã yêu Jin Bora.

” Tại sao ? Con không muốn yêu bất cứ ai hết mà tại sao Người lại để cho cô ta xuất hiện trong cuộc đời con ?! ”

Đáp lại tiếng gào thét của anh chỉ là tiếng gió êm dịu từ ngoài khơi thổi vào ....

Tại 1 nhà nghỉ nhỏ ven biển ...

” Mẹ, tối nay mẹ không cần chờ con về đâu ! Mẹ cứ đi nghỉ trước đi ! ”

” ..... ”

” Không có chuyện gì đâu ạ ! Con chỉ muốn xả hơi 1 chút thôi mà ! Mẹ đừng nghĩ ngợi nhiều. Con dập máy đây ạ ! ”

Ki Yul mệt mỏi quăng chiếc điện thoại vào góc giường.

Anh nằm dài trên giường, vắt tay lên trán nghĩ ngợi. Thì ra yêu khiến cho ta bối rối như thế này sao ? Không ! Phải nói là

yêu đơn phương mới đúng. Anh biết nếu có yêu Bora thì anh cũng không bao giờ nên nói ra. Anh hiểu quá rõ Bora mà. Nếu

như anh nói với cô rằng anh đã ... yêu cô thì cô sẽ phá lên cười và cho rằng đó là trò đùa Cá tháng Tư. Chẳng phải vì không

tin tưởng vào tình yêu nên anh và cô mới tìm đến nhau hay sao ?

Với Ki Yul, Bora giống như gió. Thay đổi liên tục và không bao giờ ở cố định 1 nơi. 1 cơn gió khó hiểu, có lúc mạnh mẽ đến

mức có thể cuốn phăng mọi thứ. Và luôn giấu kín sự mềm yếu của mình. Không bao giờ để lộ dáng vẻ yếu đuối của mình

cho dù có phải giấu mình trong bóng tối và cô độc. Vừa mong manh lại vừa kiên cường ....

Chiếc điện thoại bị quăng vào góc lại rung lên. Ki Yul rờ rẫm vớ lấy nó và nhấn nút nhận cuộc gọi:

” Alo ? ”

” Là tôi đây ! Hôm nay tại sao anh lại bỏ đi mà không nói lời nào vậy ? ” Bora nói, giọng trách móc.

” Tôi có chút việc gấp nên phải về nhanh nên không kịp báo cho cô ! ” Ki Yul cố giữ cho giọng nói của mình thật tự nhiên.

” Lần này tôi bỏ qua nhưng lần sau không có chuyện anh bỏ giữa chừng bữa trưa tôi mời như hôm nay đâu đấy nhé ! ”

Yêu đơn phương. Thứ tình yêu mang đến cho người có nó nỗi chán chường, mệt mỏi do không được đối phương đáp lại.

Nhưng vì vẫn là tình yêu, nó vẫn mang trong mình sức cuốn hút mãnh liệt. Ngọt ngào nhưng đắng cay.

Ki Yul biết anh chỉ có thể yêu cô 1 cách thầm lặng mà thôi. Cho dù thế anh vẫn chấp nhận tình yêu này ....

.... I know they gonna say our love's not strong enough to last forever

And I know they gonna say that we'll give up because of heavy weather

But how can they understand that our love is just heaven sent

We keep on going on and on cause this is where we both belong ...

” Nhưng lần tới phải mời tôi ở nhà hàng Pháp đấy nhé ! ”

” Anh tham lam quá đấy ! ”

Cả anh và Bora đều hiểu rằng tình yêu mà họ có chỉ có thể là tình yêu từ 1 phía mà thôi. Bởi vì bản ngã của họ không cho

phép họ bộc lộ tình cảm của mình với người kia.

Để được yêu sao nghe xa vời quá .... chap 10

Khách sạn Evergreen Seoul.

Ki Yul cầm ly cocktail dạo quanh những dãy bàn chất đầy đồ ăn thức uống. Và anh nhìn về phía Bora. Cô đang bị vây kín bởi

những lời chúc mừng từ tất cả những vị khách vừa tới bữa tiệc này.

Bởi vì hôm nay là sinh nhật lần thứ 26 của Bora.

Là tiệc sinh nhật của mình nên tất cả mọi thứ đều đạt đến độ hoàn hảo. Vì chúng đều do 1 tay Bora chuẩn bị. Hầu như ngày

nào Ki Yul cũng được nghe Bora ca thán về sự mệt mỏi của cô khi chuẩn bị cho bữa tiệc này.

” Mãi mới thoát ra được ! ” Bora thở phào.

” Cô luôn kêu mệt vì phải lo cho hôm nay nhưng khả năng diễn của cô vẫn tốt đấy chứ ! ”

” Xã giao mà ! Tôi chưa làm được như mẹ tôi, bà ấy từng bị cảm nặng nhưng vẫn có thể xuất hiện trước mặt đối tác bình

thường như chưa có gì xảy ra cơ ! ”

” Đừng cố quá sức nhé ! ” Ki Yul nói khẽ.

Bora ngạc nhiên:

” Từ lúc nào anh biết tỏ ra quan tâm tới tôi vậy ? Cảm động quá đi mất ! ”

Ki Yul chỉ còn nước ... cười trừ.

” Lại có khách đến nữa rồi ! Tôi ra bên kia đây ! ” Bora nói.

Cô lật đật chạy đi được vài bước nhưng rồi lại quay trở lại nói nhanh với Ki Yul:

” Suýt quên. Lát nữa anh đừng về vội nhé. Chịu khó ở lại chờ tôi ! ”

” Có việc gì ? ”

” Thì cứ ở lại đi. Anh biết văn phòng tôi rồi chứ gì. Khi nào tiệc tàn anh đến trước cửa phòng chờ tôi ! ”

Rồi cô hối hả đi mất.

Ki Yul đứng ở 1 góc khuất, vâng vâng cocktail trong tay chờ Bora cho đến khi tiệc tàn ...

Những chiếc xe cầu cạnh kéo nhau rời khỏi bãi đỗ xe của khách sạn. Khách đã về gần hết. Bây giờ mới là lúc những người

dọn dẹp bắt đầu làm công việc của mình.

Ki Yul sốt ruột nhìn đồng hồ: ” Sao lâu thế không biết ?! ”. Chốc chốc anh lại nhóng cổ lên nhìn về phía đầu kia của hành

lang chờ sự xuất hiện của Bora. Nếu anh bị ai đó bắt gặp đang đứng ” trông cây si ” trước cửa văn phòng giám đốc của

khách sạn này thì đúng là không còn gì mất mặt bằng ?

1 lúc sau, Bora hốt hải băng qua hành lang, 1 tay giấu thứ gì đó sau lưng. Cô sải bước tới chỗ Ki Yul và kéo tay anh lôi đi

xềnh xệch:

” Đi theo tôi nào ! ”

Sân thượng khách sạn.

” Woa ! Thoải mái ghê ! ” Bora vươn vai.

” Cô bắt tôi chờ cô chỉ để lôi tôi lên sân thượng hóng gió thôi sao !? ” Ki Yul lên tiếng.

” Đây là chỗ tôi thích nhất đấy ! Ở đây còn dễ chịu hơn so với phòng ăn lớn đấy, anh không thấy thế sao ? ”

” Ừ thì ... ”

” Tôi đưa anh lên đây không chỉ để hóng gió thôi đâu. ” Bora vừa nói, vừa giơ thứ mà cô giấu sau lưng từ nãy giờ ra.

Ki Yul ngờ ngợ hỏi lại:

” Vang đồ ư ? ”

....

” Cạn ly ! ”

2 chiếc ly chạm vào nhau đánh keng 1 tiếng. Bora vui vẻ nói:

” Nói thật nhé, tôi thà ở trên này uống rượu còn hơn là ở trong cái phòng đó nghe mấy lời chúc tụng giả dối. Người thật tâm

muốn chúc mừng tôi thì ít mà người mong muốn tôi bị văng ra khỏi cái ghế CEO thì nhiều. Thế nên từ khi ngồi vào vị trí này,

tôi chỉ mong được ở 1 mình vào ngày sinh nhật thôi. ”

Ki Yul nhấp 1 ngụm vang đỏ trong ly rồi nói:

” Cô bảo muốn ở 1 mình nhưng vẫn gọi tôi đến cùng là sao ? ”

Bora tự nhủ: ” Sao những lúc như thế này đầu óc anh ta không nhanh nhạy được như ngày thường nhỉ ? ”, cô liền chống

ché:

” Thì ... ít ra được nghe lời chúc mừng từ anh còn đỡ hơn từ những người khác ! ”

Ki Yul vừa xoay chậm chậm chiếc ly trên tay vừa nhìn dòng chất lỏng màu đỏ ruby sóng sánh bên trong rồi hỏi:

” Cô muốn nghe lời chúc thành thật sao ? ”

Bora gật đầu.

” Xem nào .... ” Ki Yul xoa xoa cằm ngẫm nghĩ, ” Nếu chúc thành đạt hơn thì cô sẽ trở thành mối đe dọa lớn với nền kinh tế

đất nước. Chúc cô xinh đẹp hơn ư ? Cô sẽ trở thành kẻ thù của cánh đàn ông. Khó nghĩ quá nhỉ ? Cô có đủ mọi thứ rồi nên

tôi chẳng biết phải nói gì nữa ! ”

Bora háo hức nhìn Ki Yul như đứa trẻ đang chờ quà từ ông già Noel, cái nhìn của cô càng làm anh thêm bối rối vì ... khoảng

cách giữa 2 người đang bị thu hẹp lại.

” Để tôi cho cô câu trả lời sau được không ? Lúc này ... tôi chưa nghĩ ra. ”

1 thoáng im lặng giữa cả 2 người. Trên sân thượng rộng lớn, chỉ có tiếng gió khe vi vu giữa không trung.

” Hình như tôi chưa đưa quà cho cô phải không ? ” Ki Yul lên tiếng, ” Của cô đây ! ”

Anh rút từ trong túi áo ra 1 chiếc hộp bọc nhung nhỏ và nhét vào tay Bora.

” Mở ra xem đi ! Tôi cũng không biết nên chọn kiểu gì với cô cho phù hợp nữa ! ”

Ki Yul chưa kịp nói hết câu thì tiếng của Bora đã át mất đoạn cuối trong lời của anh.

” Ôi trời đất ơi ! ” Bora sung sướng reo lên, ” Là chiếc đầu tiên của bộ sưu tập Hermes mùa hè này ! ”

” Vậy là ... cô thích nó lắm à ? ” Ki Yul hỏi dò.

” Còn hơn cả thích đấy chứ ! Làm sao mà anh có được chiếc đồng hồ này vậy ? Chỗ nào cũng cháy hàng cơ mà ! ”

Ki Yul gãi đầu giải thích:

” À ... ông anh họ Tae Ha của tôi định mua chiếc này tặng vợ ông nhưng tôi đã kịp nâng tay trên trước ông nhờ mua chuộc

cộng thêm gây áp lực đối với nhân viên của ông nên mới có được nó ! ”

” Tôi đã mong bộ sưu tập này ra mắt từ lâu rồi nhưng vì bận lo cho cuộc họp hội đồng cổ đông nên quên băng mắt. Đến lúc

nhớ ra thì đi đến đâu cũng toàn hết hàng rồi ! ” Bora vừa ngắm nghía chiếc đồng hồ vừa nói, ” Có chồng tương lai là giám

đốc trung tâm thương mại cũng tốt ghê cơ ! ”

Ki Yul tự dừng cảm thấy ... vui vui khi món quà của anh dành tặng cho Bora được xem trọng như vậy.

” Để tôi đeo cho cô nhé ! ” Anh gỡ chiếc đồng hồ ra khỏi hộp.

Không biết là do tác dụng của rượu vang đỏ hay do cái gì khác mà tim Bora động liên hồi trong lồng ngực khi Ki Yul đeo

chiếc đồng hồ vào tay cô. Cô chỉ ước cho anh đừng cảm thấy nhịp đập điên cuồng của mạch máu của cô lúc này. Chỉ ước

cho giây phút này kéo dài thêm chút nữa ...

” Anh uống nốt đi ! ”

Đột nhiên, có tiếng cửa mở.

Bora và Ki Yul tức tốc kéo nhau vào góc khuất. Có tiếng người cười nói, giống như tiếng của 1 đôi nam nữ khác vậy.

” Ê ê ê... còn cái ly ? ” Ki Yul thì thào.

Bora chỉ kịp chộp lấy chân chiếc ly trước khi đôi nam nữ đó xuất hiện ở chỗ mà cô và anh vừa ở.

” Em không ngờ là ở trên này lại mát như vậy đó ! ” Cô gái đó nói to.

” Còn hơn cả phòng điều hòa phải không ? ”

Bora thì thầm:

” Đó là giọng của quản lí Juu mà ! Hèn chi những lúc cần đến anh ta, tôi gọi khản cổ mà anh ta chẳng chịu xuất hiện, thì ra ... !

”

Ki Yul bèn lấy tay bịt miệng cô lại:

” Nhỏ tiếng đi ! Cô muốn bị phát hiện à ? ”

Đây đúng là tình huống nguy cấp bởi Bora nhận ra cô đang ... ở trong vòng tay ôm chặt của anh. Gần đến mức nguy hiểm.

Khoảng cách bị thu hẹp đến nỗi cô có thể nghe thấy tiếng tim anh cũng đang đập mạnh trong lồng ngực. ” Mẹ ơi ! Con ước

gì con đừng uống nhiều vang đỏ quá ! ”.

Ki Yul kéo Bora đi vòng ra cửa để tránh tầm nhìn của đôi nam nữ kia.

Cả 2 hối hả đi xuống cầu thang bộ rồi sải bước trên hàng lang. Bora cầu nhàu:

” Tại sao chúng ta cần phải lén lút nhỉ ? Đây là khách sạn của tôi kia mà ! ”

Cô quay đầu về hướng cửa lên sân thượng và nói :

” Coi nào ... để tôi quay lại cho họ 1 trận ! ”

Ki Yul kéo tay cô vào thang máy và vỗ về :

” Thôi nào ! Cô không thấy lén lút nhiều khi cũng thú vị lắm sao ? Nếu không nhờ có 2 người đó thì làm sao chúng ta có

được cảm giác hồi hộp, thót tim được chứ ? ”

” Anh nói chẳng sai chút nào ! ”

2 người ra khỏi thang máy rồi cùng cười nói ha hả. Tiếng cười vang vọng khắp hành lang vắng.

Đang đi đến chỗ rẽ thì bất ngờ bà Il Kyung xuất hiện. Tiếng cười nói của cả 2 tức thì tắt lịm đi.

” Úi ! Mẹ ! ”

Bora và Ki Yul vội vã giấu đôi li và cái chai ra sau lưng.

Bà Il Kyung bình thản nói:

” Mẹ đang định về thì thấy xe của 2 đứa vẫn còn trong bãi đỗ xe nhưng chả thấy mặt mũi 2 đứa đâu. Thì ra là ... ”

Bà hết chiếu cái nhìn soi mói vào Ki Yul rồi vào cô con gái quý hóa.

” Mẹ thấy cũng chẳng còn phải vòng vo làm gì. 2 đứa định bao giờ làm lễ đính hôn đây ? ”

” Ó ... Dạ ? ” cả 2 đáp ứng.

” Ki Yul ! Cháu định cứ thế này mãi sao !? 2 đứa mà cứ xé lẻ ra đi riêng như thế này thì thế nào cũng có rắc rối xảy ra. Cũng

đến lúc cả 2 phải ổn định rồi đấy ! ”

” Việc đó xin tùy vào cô và mẹ cháu ạ ! ” Ki Yul ngoan ngoãn trả lời.

” Nếu đã biết thế thì cả 2 hãy chuẩn bị sẵn tinh thần trước đi ! ” Bà Il Kyung bình thản nói rồi quay đầu bước đi.

Đợi cho bà đi khuất rồi Ki Yul và Bora mới có cơ hội thở phào nhẹ nhõm:

” Đau tim chết đi được ! ”

Bora ra tiễn Ki Yul ở trước cổng khách sạn.

” Anh đi cẩn thận đấy ! ”

” Tôi biết rồi ! ” Ki Yul mỉm cười.

Ki Yul vặn khóa nổ máy và :

” Chúc cô có được mọi thứ mà cô muốn ! ”

Nói rồi, Ki Yul nhấn ga phóng chiếc Mercedes khỏi tầm mắt Bora. Cô đứng thừ người ra nhìn theo bóng chiếc xe hòa lẫn vào

với màn đêm. Cô lẩm bẩm:

” Mai phải trừng trị quản lí Juu mới được ! Dám phá hoại buổi tối của Bora này sao ? ”

11. Chương 11

Chapter 11

Mưa mùa hè.

Bora và Ki Yul hối hả chạy tới mái hiên tránh mưa. Bora than thở:

” Làm sao mà chỉ có mấy phút trước, trời đang nắng đẹp mà đúng 1 cái đã mưa xối xả được thế này ? ”

” Đừng hỏi tôi ! Tôi không phải là nhà dự báo thời tiết ! ” Ki Yul nhăn nhó đáp.

Mưa xối xả mang đi những oi bức của mùa hạ cùng bụi nắng và thay thế vào đó là gió lạnh ướt át. Chỉ trong có vài phút thôi

mà không gian không còn bất cứ dấu tích nào của 1 ngày đẹp trời nữa. Chỉ còn mưa ....

Bora khoanh tay lại tự nhủ: ” Nếu biết thế này thì mình đã mặc cái áo khác rồi ! ”. Cô thầm ước cho cơn mưa này qua nhanh

trước khi Ki Yul chứng kiến cảnh cô đang rét run đến nỗi 2 hàm răng đánh cầm cập vào nhau. Anh sẽ lấy đó làm đề tài trên

chợc cô suốt à coi !

Nhưng may thay, Ki Yul không để ý tới việc Bora đang co ro trong chiếc áo ngắn tay mỏng tang mà chỉ đăm đăm nhìn vào

khoảnh không đang bị che kín bởi nước mưa. Dường như anh đang tính toán cái gì đó.

Bất chợt, Ki Yul cởi chiếc áo vest đang mặc ra phủ lên đầu Bora và nói:

” Ổ yên đây chờ tôi ! ”

Bora liền kéo chiếc áo xuống khoác vào hăn hơi rồi lo lắng hỏi:

” Anh định làm gì vậy ? ”

” Chỗ này không cách bãi đỗ xe là bao xa, cô khoác tạm áo tôi vào rồi chờ tôi đi lấy xe. Sẽ không lâu đâu ! ”

Ki Yul liền bước ra khỏi mái hiên và hòa mình vào những đợt mưa đang giăng kín không gian. Bora chỉ còn nước trơ mắt nhìn

theo mà không kịp làm gì để ngăn anh lại.

Bên trong chiếc áo vest của anh, gió và mưa không còn là vấn đề đáng lo ngại của cô nữa. Hương nước hoa còn thoang

thoảng cùng hơi ấm của người vừa mặc nó. Bora kéo 2 vạt áo kín lại và mỉm cười 1 mình: ” Nếu lúc nào anh ta cũng như thế

này có phải tốt không ? ”.

Thời gian trôi đi sao chậm quá ....

Hay là do trời đang mưa tầm tã nên Bora hoàn toàn không có khái niệm gì về sự chảy trôi của thời gian ? Cũng đúng thôi khi

mà bây giờ cái duy nhất cô cảm nhận được chỉ là tiếng mưa rơi ồn ã và màu xám xịt buồn tẻ của bầu trời ....

Bora căng mắt nhìn vào khoảng không. Trong màn mưa giăng kín không gian đó khó mà tìm ra sự chuyển động của bất cứ

sự vật nào. Cô nóng ruột bước tới bước lui ....

Có âm thanh lạ xen vào giữa tiếng mưa rơi. Bora quay đầu lại thì trông thấy chiếc xe Mercedes quen thuộc đang trở tới gần

mái hiên. Cánh cửa trước của xe bật mở :

” Mau vào đi ! ” Tiếng của Ki Yul hòa lẫn với tiếng nước mưa rơi lộp độp trên mái.

Tự dưng đôi chân Bora như hóa đá. Cô không hiểu sao mình lại chần chừ không chạy tới chỗ ngồi để trống đó cho nhanh.

” Cô không muốn bị chết vì lạnh đấy chứ ? Mau vào trong đi ! ”

Trước những lời thúc giục đó, Bora chỉ còn nước chạy vào trong xe cho nhanh trước khi chủ nhân của nó hết kiên nhẫn nổi

với cô.

Khi đã yên vị rồi, Bora bỏ chiếc áo vest ra. Hơi hực hăng khi bị mất đi cảm giác được che chở trong hơi ấm của chiếc áo đó.

Cô bèn nhìn sang Ki Yul. Anh đang ở trong tình trạng mà như người ta vẫn hay nói là ” ướt như chuột lột ”: Chiếc áo sơ mi

ướt mem dính chặt vào người. Nước từ trên tóc chậm chậm rỏ xuống khuôn mặt vẫn còn lấm tấm những hạt nước nhỏ.

” Xin lỗi, tôi đi hơi lâu ! ”

” Không sao, anh quay lại đón tôi là tốt rồi ! ” Bora bèn lảng tránh việc nhìn chòng chọc vào bộ dạng ướt sũng của anh.

Gần trở về khách sạn Evergreen Seoul, Bora lên tiếng:

” Để tôi mang áo vest của anh đi giặt rồi trả lại sau được không ? ”

Ki Yul vẫn chăm chú nhìn đường, thản nhiên đáp:

” Không cần ! Nếu cô mang về thì cũng chỉ là đưa bộ phận giặt giữ làm mà thôi, thế thì thà tôi đưa cho chị giúp việc nhà tôi

cho nhanh còn hơn ! ”

Bora bực bội nghĩ thầm: ” Anh đúng là đồ ngốc mà ! Ai nói là tôi sẽ nhờ người khác làm hộ chứ ? ”.

Cánh cửa xe vừa được bật mở trước bậc tam cấp của khách sạn thì Bora chỉ nói ngắn gọn 1 câu:

” Tôi đi đây ! ”

Rồi vùng vằng đi vào trong.

Ki Yul tự nhủ: ” Mình đã nói gì sai sao ? ”

Bora sải bước về văn phòng, vừa đi vừa nắm chặt tay tự nhủ: ” Oh Ki Yul là đồ ngốc, ngốc, ngốc ! ”.

Ngày hôm sau.

” Giám đốc, mời giám đốc xem qua bản kế hoạch ! ”

Ki Yul nhận tập tài liệu từ tay cô thư kí rồi mở ra đọc. Cô thư kí trong lúc chờ đợi, vừa nhìn anh vừa nói khẽ:

” Sắc mặt giám đốc hôm nay không được tốt lắm ạ ! ”

” Vậy sao ? ” Ki Yul mỉm cười, ” Cảm ơn cô đã quan tâm ! ”

” Nếu mệt thì giám đốc nên về nghỉ sớm đi ạ ! ”

” Tôi không sao đâu mà ! ”

Quả thực từ sáng tới giờ, Ki Yul có cảm thấy hơi nôn nao. Anh tự nhủ mình sẽ cần vài viên thuốc để uống sau bữa trưa rồi.

Kim đồng hồ báo hiệu đã đến giờ nghỉ trưa. Ki Yul đứng dậy ngoẹo cổ vài cái cho tỉnh táo rồi ra khỏi văn phòng.

Anh vừa bước đi vừa nói lỏng chiếc cà vạt ra: " Điều hòa hỏng hay sao mà nóng thế này ? ". Anh tiến đến bên thang máy,

nơi có vài nhân viên nữa đang chờ.

" Giám đốc cũng chuẩn bị đi ăn trưa ạ ? "

Ki Yul cố nở nụ cười thật tự nhiên trước mặt họ. Anh bước đến trước cửa thang máy bên cạnh, vươn tay về phía bảng điều

khiển:

" Quái lạ ! Sao lại có nhiều nút bấm thế này ? "

Đầu óc Ki Yul quay cuồng. Nút bấm có mũi tên chỉ hướng lên chuyển sang màu đỏ cũng là lúc anh khụy xuống. Rất nhiều

tiếng hét thất thanh bên tai anh:

" Giám đốc ! "

Khách sạn Evergreen Seoul.

Bora vươn vai lên rồi bước ra khỏi bàn làm việc. Cô sốt ruột nhìn vào chiếc điện thoại chờ đợi 1 hồi chuông. " Đáng lẽ giờ

này anh ta phải gọi rồi mới phải ! "

Cô vừa sải bước trên hành lang vừa nhấn số gọi cho Ki Yul.

" Alo ? "

Bora ngạc nhiên:

" Cô Oh ạ ? Sao cô lại cầm máy của anh Ki Yul ạ ? "

" Bora đây à ? Ki Yul, nó đang ở trong bệnh viện cháu ạ ! "

Nửa tiếng sau.

Bora chạy đến bên bà So Yeon, lo lắng hỏi:

" Anh ấy làm sao đấy ạ ? "

" Nó bị sốt cao. Đang được truyền. " Bà nói, " Lần đầu tiên nó bỏ bữa sáng. Cô đã nghĩ nó không được khỏe trong người rồi

... "

" Cháu ... cháu có thể vào thăm được không ạ ? " Bora rụt rè hỏi.

Bora nhẹ nhàng lấy 1 chiếc ghế rồi ngồi xuống bên cạnh giường bệnh. Ki Yul khẽ mở mắt ra và nói:

" Là cô à ? "

" Anh ... sao rồi ? "

" Đây chắc là hậu quả của việc tắm đêm mà ! Tôi toàn bảo mẹ tôi rằng tắm muộn không có vấn đề gì nhưng bây giờ chắc

sẽ không thể tái diễn chuyện đó được nữa rồi ! " Ki Yul cười gượng gạo.

Bora im lặng. Ki Yul bèn nói tiếp :

" Chỉ tối nay là tôi được ra khỏi đây thôi. Mùi thuốc sát trùng làm tôi phát ốm mất. Cô thấy không ? 2 tuần dự trữ cho hợp

đồng của chúng ta chính là dành cho những lúc như thế này đây ! "

Sống mũi Bora cay cay. Ki Yul càng cố thuyết phục cô rằng anh bị như thế này không phải do lỗi của cô bằng những lời nói

huyền thuyên thì cô càng thấy khó chịu trong lòng.

Bora khẽ nói:

” Tôi cần ra ngoài 1 chút ! ”

Cô vội vã đi tới 1 góc khuất rồi ngồi thụp xuống.

Tại sao anh luôn khiến cho cô thấy khó chịu như thế này ? Thà rằng anh cứ đổ trách nhiệm cho cô còn hơn khiến cho thấy

day dứt trong lòng còn hơn. ” Anh đúng là tên ngốc nhất mà tôi từng hẹn hò ! Ngốc để sợ ! ”

Cô lấy điện thoại trong túi xách ra và gọi về khách sạn:

” Thư kí Hwang ! Bảo với quản lí Juu chiều nay tôi có việc bận không thể đi làm được. Nhờ anh ta coi sóc mọi thứ hộ tôi. ”

Bora hít 1 hơi thật sâu rồi quay trở lại phòng bệnh với Ki Yul. Cô thần nhiên nói:

” Số anh hơi bị may mắn đấy ! Hôm nay đại tiểu thư này sẽ hạ cố chăm sóc cho anh cho đến khi anh ra viện. Anh thấy sao ?

”

Ki Yul ngạc nhiên:

” Tôi có nghe nhầm không đây ?! Cô đang nói thật hay đang diễn vậy ? ”

” Anh thích nghĩ thế nào thì tùy. Táo hay cam ? ” Bora giơ 1 tay cầm quả táo, 1 tay cầm quả cam lên trước mặt anh.

” Táo. ” Ki Yul mỉm cười. Cho dù hành động kì lạ của cô tiểu thư kiêu ngạo này mang ý nghĩa gì thì điều đó cũng khiến cho

anh thấy ... khỏe hơn.

Mưa lại tiếp tục rơi, nhưng nhẹ nhàng hơn ...

12. Chương 12

Chapter 12

Đêm.

” Mọi người đã nghe tin đồn về cô bạn gái mới của thằng Ki Yul chưa ? ”

” Con gái nhà họ Na. Biết rồiiiii ! ” 1 giọng nam khác kéo dài giọng ra.

” Thằng quỷ đó đúng là 1 con cáo già mà. ” giọng nữ lên tiếng, ” Mọi người có biết không ? Cô So Yeon cất công kiểm bao

hiều ” đám ” về cho nó coi mắt mà nó hết lần lữa rồi từ chối, đến khi ” đám ” hoành tráng nhất xuất hiện thì nó mới chịu

nhận lời ! ”

” Chắc, nó cũng tỉnh mắt đấy chứ ! Con gái chủ tịch Na không tầm thường đâu. Con bé đó còn ít tuổi mà đã ngồi trên cái

ghế CEO của khách sạn tiếng tăm nhất nhì Seoul ! ”

” Thì con bé đó được di truyền tài hoa của nhà họ Na mà, có thể là loại kém cỏi được không ? Cứ để yên thể này thì không

ổn chút nào ! Chủ tịch Na và cô So Yeon quan hệ thân thiết lắm. Dám 2 bà ấy kết thông gia với nhau không chừng .... ”

” Đã để mắt ghé giám đốc vào tay con cáo già Ki Yul đó rồi mà lại gương mặt đứng nhìn nó lên xe hoa với đại tiểu thư nhà

họ Na thì chúng ta còn có cơ hội ngóc đầu lên nổi không ? ”

1 ngày tại K-Capital.

” ... Về cơ bản, sự chuẩn bị cho đợt hàng hè sắp tới tạm ổn rồi. Mọi người còn có khúc mắc gì nữa không ? ”

Không 1 tiếng trả lời từ phía những người tham gia cuộc họp.

” Được rồi, vậy chúng ta kết thúc buổi họp ở đây ! ” KI Yul liếc nhanh tập tài liệu trước mặt bàn trước khi gập nó lại.

2 trong số những cấp dưới của anh nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi. Tự dưng, Ki Yul linh cảm có cái gì không ổn. Vì giờ đây

những người còn ngồi nán lại trong phòng họp đều là những người mang họ Oh - tức là các anh chị em họ của anh.

” Sao mọi người không chuẩn bị đi ăn trưa đi ? ” Ki Yul hỏi dò.

” Ki Yul à, cậu đúng là thằng em họ xấu xa mà. Có bạn gái mà chả ý kiến gì với người trong nhà hết. Cậu định kết hôn rồi

mới cho tụi này biết hay sao ? ”

” Thì ra các người biết rồi sao ? ” Ki Yul nghĩ thầm, ” Người trong nhà thì chỉ cần mẹ tôi biết là được rồi còn gì ? ”. Anh tươi

cười đáp:

” Em đang tính làm cả nhà bất ngờ mà mọi người biết hết rồi mới chán chứ ! ”

” Ki Yul à, sắp tới là buổi lễ kỉ niệm ngày thành lập công ty, cậu dẫn bạn gái cậu về cho cả nhà xem mặt đi ! ”

” Đúng đấy ! Nếu muốn gây bất ngờ thì phải chọn thời điểm chứ ! Bọn này sẽ giả bộ không biết gì nên cậu cứ tiến hành đi ! ”

Những người kia hòa vào.

Ki Yul ngẫm hiểu ra ý đồ của họ, thản nhiên trả lời:

” Phiền mọi người vậy ! ”

Đợi đến khi những người họ hàng thân thiết lũ lượt kéo nhau đi hết, Ki Yul mới rời khỏi chỗ ngồi.

Anh lặng lẽ đi vào nhà vệ sinh, đảm bảo không có ai bên trong rồi chốt cửa lại. Và :

” RẦM ! RẦM ! RẦM ! RẦM ! ”

Cây chổi lau nhà biến dạng dưới những cú vục chát chúa vào thành bồn rửa mặt. Ki Yul thở hổn hển, quệt vệt mồ hôi trên

mặt đi và quăng cây chổi vào góc:

” Phù, thoải mái hơn rồi ! ”

Nước róc rách chảy. Anh chà mạnh bàn tay trong dòng nước lạnh, ngẩng lên cười nhạt với ảnh mình trong gương:

” Muốn hòa vào với nhau chơi ta sao ? Không dễ vậy đâu ! ”

Sau bữa trưa.

” Cô thấy thế nào ? ”

” Tôi hiểu rồi ! ” Bora vừa quay cây bút bi trong tay vừa đứng đưa trên chiếc ghế xoay, ” Nhưng tôi có 1 điều kiện. ”

” Lại gì nữa đây ? ” Ki Yul nhú mồm lại.

” Anh không cần đến đón tôi. Chỉ thế thôi ! ”

Bora đặt chiếc điện thoại đời mới lên mặt bàn rồi ngồi ngay ngắn lại, chống cằm nghĩ ngợi.

1 nụ cười bí ẩn vụt qua trên đôi môi cô.

Lễ kỉ niệm ngày thành lập K-Capital.

Ki Yul sốt ruột đi qua đi lại trước cửa ra vào tiền sảnh. Từng chiếc xe hơi bóng loáng sang trọng lần lượt xuất hiện nhưng

chiếc mà anh mong chờ nhất lại chưa thấy mặt mũi đâu. ” Cô ta làm trò gì mà lâu thế không biết !? ”

” Ki Yul à, cô bạn gái của cậu chắc chắn sẽ đến chứ ? ”

Nếu người vừa nói câu đó không phải là anh họ của anh thì chắc chắn anh đã nổi đóa lên rồi. Nhưng Ki Yul đành nuốt giận

tươi cười với người đó:

” Cô ấy gọi cho em bảo là đang trên đường đến rồi ! ”

Ki Yul biết thừa sự quan tâm của anh ta chỉ là ngại trang ong muốn làm bẽ mặt anh trước mọi người trong gia đình

mà thôi.

Anh liền bấm số gọi cho Bora:

” Cô đang ở chỗ quái nào vậy ? ”

” Đừng cuống lên như thế ! Tôi sắp tới rồi ! ” Bora đáp gọn lỏn rồi dập máy.

Chưa bao giờ anh thấy nóng ruột như vậy. Anh ghét phải gờ mặt ra trước lối đi vào như thế này. Ghét phải thấy bộ mặt hờn

hở của những người họ hàng giả bộ quan tâm tới sự vắng mặt của cô bạn gái của anh.

” Có thật cô ấy sẽ tới chứ ? ”

Ki Yul nghiêng chặt răng vào rồi quay lại cười đáp:

” Chị đừng lo. Cô ấy nói đến thì nhất định sẽ đến thôi ”

Ki Yul tự nhủ: ” Bora, cô mà không sớm xuất hiện đi thì tôi khó lòng mà giữ mình khỏi đập mấy người này 1 trận đấy ! ”.

Không uống công chờ đợi, Ki Yul suýt mừng đến phát điên lên khi trông thấy bóng chiếc BMW thể thao đỏ chói quen thuộc.

” Cô ấy đến rồi kìa ! ”

Ki Yul kín đáo cười khoái trá trước vẻ mặt thất vọng mòn mỏi của các ông anh bà chị họ đang đứng gần đó.

Nhưng khi nhân viên bảo vệ mở cánh cửa xe ra thì nụ cười tắt ngấm trên môi anh như điều thuốc lá bị dụi tắt 1 cách thô

bạo.

Ki Yul suýt không tin vào mắt mình. Vốn biết cô bạn gái hờ có sở thích "chơi trội" nhưng như thế này thì quá sức tưởng

tượng của anh rồi.

Bora hất tóc về phía sau, chậm rãi bước lên bậc tam cấp. Cô nhoẻn cười ra vẻ hối lỗi:

"Xin lỗi, đã bắt anh chờ lâu!"

Phải mất vài giây sau Ki Yul mới định thần trở lại. Anh tươi cười đáp:

"Em đến là tốt rồi!"

Bora khẽ quàng tay anh, hỏi:

"Anh bảo muốn giới thiệu em với họ hàng của anh cơ mà, sao không bắt đầu đi?"

Ki Yul đưa tay về hướng những người vẫn đang há hốc mồm kinh ngạc gần đó và nói:

"Giới thiệu với em, đây là anh Tae Ha, phó giám đốc nhân sự. Chị Jin Hee, trưởng phòng hành chính của K-Capital. Anh Eun

Ho, trưởng phòng kinh doanh..."

"Lần đầu gặp mặt. Rất vui được làm quen với các anh chị." Bora hơi cúi đầu xuống.

"À... ờ, rất vui được quen biết cô."

Sau màn giới thiệu đông dài, Ki Yul giục họ đi vào trong còn mình và Bora thì cố tình tụt lại phía sau. Ki Yul nói:

"Cô có biết sự chậm trễ của cô dễ khiến cho người khác nghi ngờ không?"

"Chẳng phải tôi đã củng cố lại niềm tin của họ rồi sao?" Bora tự tin đáp.

Bora ngập ngừng 1 lát rồi hỏi:

"Anh thấy thế nào?"

"Cô muốn hỏi về cái gì?"

"Về... tôi." Bora đáp 1 cách khó khăn

Ki Yul dừng bước. Anh quay hẳn người sang mặt đối mặt với Bora. Và không hiểu thế nào anh lại không thể kìm được để cho

lời khen

"Trông cô y hệt cây đuốc sống vậy!"

Đến mức này thì Bora có vị tha đến mấy cũng không thể bỏ qua cho anh được.

"OÁI!" Ki Yul kêu lên đau đớn.

Bora nhanh chóng rút mũi giày trở về. Cô hỏi thăm anh bằng giọng thổ lộ ngọt ngào:

"Anh yêu, anh chóng mặt sao?"

"Cô...". Ki Yul nhăn nhó.

"Đây là tại anh tự chuốc lấy thôi, anh yêu!" Bora tỉnh bơ nói.

13. Chương 13

Chapter 13

Bora theo Ki Yul đi vào hội trường đông nghịt. Chốc chốc cả 2 lại phải tươi cười với những vị khách tay bắt mặt mừng khi

thấy KI Yul. Và mỗi lần dừng lại xã giao vài câu là lại phải chêm vào phần giới thiệu về Bora với họ.

” Phù ! Mỗi miệng chết đi được ! Càng ngày tôi càng thấy khâm phục cánh diễn viên ca sĩ thần tượng đấy. Bọn họ có thể quai

miệng ra cười suốt ngày với fan mà không thấy mệt nhĩ ? ”

” Cô nói ngược rồi đấy ! Họ mới phải khâm phục chúng ta bởi chúng ta đâu có hàng tá fan hâm mộ như họ mà vẫn phải vận

động cơ mặt suốt đấy thôi ! ” Ki Yul đính chính lại.

” Ồ ha ! ”

” Cô cần uống gì không ? Để tôi đi lấy cho ! ”

” Gì cũng được. ” Bora đáp gọn lỏn.

Ki Yul vừa đi được 1 lát thì Bora nhận ra ông anh họ Tae Ha của anh đã ở sát cô từ lúc nào không hay. Anh ta nhìn lơ đãng

đám đông đang dự tiệc và lên tiếng:

” 1 đại tiểu thư như cô mà cũng để ý tới Ki Yul nhà tôi sao ? ”

Bora im lặng. Anh ta tiếp tục nói với cái nhìn lơ đãng đó:

” Cô là người thừa kế của tập đoàn khách sạn danh tiếng, trong tương lai sẽ là Chủ tịch của Evergreen. Nhưng tôi thấy cô

đường như không có mắt nhìn người cho lắm ! ”

” Anh nói tôi không có tài nhìn người sao ? ” Bora ngờ vực hỏi.

” Cô có hàng tá người theo đuổi, nhắm mắt chọn bừa cũng được vài người xứng tầm với cô hơn là Ki Yul nhà tôi. Nhưng thay

vì tìm ình 1 người bạn trai phù hợp với vị thế và tài sản của gia đình thì cô lại chọn nó. ” Tae Ha nhấn mạnh từ cuối

cùng, ” Có đáng thất vọng không ? ”

Bora cười nhạt:

” Oh Tae Ha, tôi mới là người thất vọng đấy. Có nhiều người cho tôi hay rằng anh rất rộng lượng nhưng xem ra đúng là

tin đồn thất thiệt mà. Nói thật nhé, anh là kẻ nhỏ nhen nhất mà tôi có vinh hạnh được diện kiến. Jin Bora này có chọn chồng

thì cũng chưa đến lượt anh xen vào. Và cho dù anh có giàu có hơn hay quyền lực hơn Ki Yul bao nhiêu lần đi chăng nữa thì

tôi cũng tự thấy không cần để ý tới loại tiểu nhân đâm sau lưng như anh ! ”

Bora, trước khi dời gót đi chỗ khác, cố tình châm chọc anh ta thêm câu nữa:

” Gửi lời cảm ơn tới vợ anh vì đã nhượng lại chiếc đồng hồ Hermes cho tôi nhé ! ”

Cô ngẩng cao đầu kiêu hãnh bước đi trước vẻ mặt sững sờ của Tae Ha. ” Cho anh cơ hội được mở rộng tầm mắt đây ! ”

Đang đi thì Ki Yul từ hướng ngược lại lên tiếng gọi cô:

” Cô đi đâu vậy ? ”

Bora đỡ chiếc ly cao cổ trên tay anh rồi kéo tay anh đi:

” Anh ra đây chút đi ! ”

Ra góc khuất, Bora uống 1 hơi cạn nửa ly rồi tức tối hỏi anh:

” Có thật anh là họ hàng với những người họ Oh trong kia không đấy ? ”

” Có chuyện gì vậy ? ”

” Tôi ... tôi thấy tức thay anh đấy. Họ là anh em họ với anh mà tại sao với họ, anh lại giống như kẻ thù thế ? ”

Phản ứng của Bora không nằm ngoài dự đoán của Ki Yul, anh mỉm cười:

” Chào mừng cô đến với cuộc chiến tranh giành quyền lực của nhà họ Oh ! ”

Ki Yul dựa vào tường, từ từ giải thích cho Bora về mối quan hệ của anh với các anh chị em họ.

Trước khi cha anh mất, quan hệ của anh với các anh chị em họ rất tốt. Nhưng từ khi gia đình nhà nội anh di cư sang Anh,

anh được đổi sang họ Oh thì mọi chuyện đã khác hẳn. Anh là cháu đằng ngoại, không mang trong mình dòng máu của nhà

mẹ nhưng lại được đứng trong danh sách những người có khả năng thừa kế tập đoàn K-Capital. Điều đó khiến cho những

anh chị em họ của anh thấy khó lòng mà chung sống hòa bình với anh được. Bề ngoài, tất cả tươi cười với nhau nhưng sau

lưng họ chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng ” truất quyền thi đấu ” của anh ra khỏi cái ghế giám đốc của K-Capital.

” ... Mối quan hệ giữa tôi và cô là cái gai trong mắt họ. Việc tôi kết hôn với cô sẽ khiến cho họ gặp nhiều khó khăn. Thế hệ

kế tiếp sắp ra đời mà tập đoàn lại rơi vào tay tôi thì thử hỏi họ có thể cam tâm chấp nhận không ? Cũng cùng thuộc đẳng

ngoại nhưng nhà họ Na chỉ có mỗi mình cô nên ông bà cô buộc lòng phải thừa nhận cô nhưng tôi thì khác. ”

Ki Yul cầm ly lên uống cạn rồi giải thích:

” Tôi có 5 anh chị em họ. Mà mỗi người trong số đó đều có nhà nội hoặc ngoại chống lưng trong khi tôi thì thân cô thế cô

mà lại được giữ vị trí cao nhất thì nếu là cô, cô có dễ dàng chấp nhận không ? Từ khi còn bé, tôi đã phải nỗ lực hết sức để

tìm ính 1 chỗ đứng trong dòng họ này. Tôi không thể để bao công sức của tôi thành công cốc được ! ”

Bây giờ Bora mới hiểu bản hợp đồng giữa anh và cô có ý nghĩa với anh như thế nào và cô cũng nhận ra mình đã may mắn

như thế nào khi không bị rơi vào cuộc chiến tranh giành quyền thừa kế.

Nhìn Ki Yul, cô càng nhận thấy rõ rệt sức mạnh đã thu hút cô. Hoàn toàn đơn độc, dùng cái đầu, ý chí và sức mạnh của mình

để thay đổi thế giới theo cách của mình. Để tồn tại trong chính gia đình mình.

” Nếu ... họ muốn tìm cách phá đám hay đâm sau lưng thì cứ để mặc họ. Tôi không ngăn đâu ! ” Bora nói rành rọt.

Ki Yul ngạc nhiên:

” Tôi cứ lo nếu cô biết tường tận chuyện này thì cô sẽ rút lui đấy ! ”

” Trông tôi giống kẻ bội tín thế sao ? Tôi đã cam kết sẽ hỗ trợ anh trong 6 tháng kết hôn thì tôi sẽ làm. Tôi muốn xem

chuyện này sẽ đi xa tới mức nào. ”

Bora lại quàng tay anh đi vào trong. Vừa đi cô vừa nói:

” Mà ông bác anh soi mói tôi kĩ quá. Ông làm tôi thấy lạnh gáy đấy ! ”

Ki Yul mỉm cười:

” Ông ấy là anh cả của mẹ tôi nhưng không có con. Là người quyền lực nhất trong dòng họ đấy. Tôi thấy may vì ông ấy

không đứng dưới cờ phe chống lại tôi trong hội đồng quản trị. ”

” 1 phe chống đối anh còn phe kia là phe trung lập phải không ? ”

” Cô thuộc bài đấy ! ” Ki Yul cười đáp, ” Để tí nữa tôi chỉ cho cô thành phần của phe trung lập nhé ! ”

Cả 2 lại cùng quay trở lại với bữa tiệc ồn ào, với những lời chúc tụng, thăm hỏi xã giao.

Bora (thầm) khoái chí cười nói với những vị khách của Ki Yul trước cái nhìn dè chừng của những người trong gia đình anh.

Có cơ hội tận hưởng việc chọe tức người khác thì sao có thể bỏ lỡ được chứ ?

1 lát sau ....

” Lại chuyện gì đây ? ” Bora cần nhần.

” Cô muốn tận hưởng thú vui đi nghe lén không ? ” Ki Yul cười 1 cách bí ẩn.

Anh kéo tay cô ra 1 chỗ khuất ngoài ban công, nơi mà cách đó không xa 2 người đàn ông đứng tuổi đang trao đổi chuyện

riêng.

” Họ là cánh tay phải và cánh tay trái của bác cả tôi, cũng thuộc phe trung lập. Nổi tiếng với khả năng nhận định tình hình,

nói 1 cách hoa mỹ là giỏi soi mói, y như ông bác tôi vậy. Tôi phát hiện ra họ và con trai họ hay có thói quen ra ngoài trao

đổi ý kiến của mình về mọi việc trong các bữa tiệc như thế này. Nếu hôm nay tôi đã đưa cô đến ra mắt ông bác tôi thì chắc

chấn 2 lão này sẽ kéo nhau ra đây để nói về chúng ta à xem ! ”

” Và nhận xét của họ sẽ đi thẳng đến tai ông bác anh sao ? ” Bora thì thầm.

” Đúng đó ! Tôi cần biết họ có bị đánh lừa bởi vở kịch của chúng ta hay không, để còn biết cách mà đối phó chứ. ”

Rồi Ki Yul đặt 1 tay lên môi ra dấu yên lặng.

” .... Giám đốc Oh quả biết chọn thời điểm đưa bạn gái về ra mắt gia đình nhỉ ! ”

” Với 1 cô bạn gái nổi tiếng như thế thì ai mà chả muốn có 1 cuộc ra mắt hoành tráng chứ ! ”

” Nhưng mà này, anh có thấy giữa giám đốc Oh và cô con gái của tập đoàn Evergreen có gì đó không tự nhiên không ? ”

” Tôi cũng thấy là lạ. Họ ... chả giống 1 đôi đang hẹn hò gì cả ! ”

” Quá gương gạo. Y như đang cố tình cho tất cả biết ” chúng tôi là 1 đôi nè ” vậy ! ”

Bora há hốc miệng kinh ngạc. Đã diễn đến thế mà vẫn bị nhìn ra sao ?

Ki Yul tự thấy không cần tiếp tục theo dõi cuộc nói chuyện này thêm nữa, anh liền kéo tay Bora ra chỗ khác.

” Khỉ thật ! ” Anh đâm mạnh vào tường.

” Ki Yul, bình tĩnh chút đi nào ! ” Bora nhẹ nhàng nói, ” Tức giận chả giúp anh nghĩ ra phương án nào đâu ! ”

Ki Yul vò đầu đi qua đi lại. Tất cả những ” trò ” mà các đôi thường hay làm, anh và Bora đều đã thực hiện hết rồi. Cần 1 việc

nào đó đủ sức thuyết phục 2 người đó, 1 việc mà cả 2 chưa từng làm trước mặt người khác ...

” Đúng là còn 1 việc mà ta chưa từng làm như các đôi bình thường ! ” Ki Yul lẩm bẩm.

” Còn việc gì nữa ? ” Bora khoanh tay nhìn sang anh, ” Hẹn hò, ăn tối, ra mắt gia đình ... chả thiếu cái gì mà chúng ta chưa

từng làm cùng nhau cả ! ”

Chợt Bora nhớ ra còn 1 thứ.

” Không ... lẽ ... ” Cô lắp bắp.

” Cô đoán đúng rồi đấy ! ” Ki Yul gật đầu.

” Phải cho những người khác thấy chúng ta làm việc đó sao ? ” Bora tái mặt đi.

” Chỉ có 2 thôi. Chỉ cần 2 gã con trai của 2 người đó thôi ! ” Ki Yul sửa lại.

” Nhưng đó là cả 1 vấn đề đấy ! ”

” Bora, cô đã thực hiện việc đó với cả 7 gã bạn trai trước rồi nên đừng có nghĩ ngợi nhiều ! Cô muốn bản hợp đồng của

chúng ta tan vỡ sao ? ”

” Đương nhiên là không rồi ... Nhưng mà ... ”

Không còn thời gian để ngập ngừng thêm nữa, Ki Yul lại lôi Bora ra ban công lần nữa. Anh kín đáo liếc qua cửa kính tìm 2

người con trai của phụ tá của bác anh. Thoáng thấy họ đang cầm ly chuẩn bị ra ban công như thường lệ, anh quay lại bảo

Bora:

” Coi như tôi xin cô đấy. Công sức của chúng ta trong hơn tháng qua phụ thuộc hết vào việc này đấy ! ”

” Bị ép buộc làm điều này không dễ chịu cho lắm đâu ! ” Bora cầu nài.

” Cô có nhiều kinh nghiệm rồi mà, đừng cau có nữa ! ”

Có tiếng bước chân và tiếng nói khẽ, Ki Yul vội kéo Bora sát vào mình:

” Sẵn sàng chưa ? ”

” Để tôi đếm ! ” Bora ngắt lời, ” 1 ... 2 ...3 ! ”

Tiếp theo đó là sự xuất hiện của nụ hôn được diễn ra trong khung cảnh có thể được coi là lãng mạn trong đêm. Và cảnh ôm

hôn đó đã được 2 khán giả bất đắc dĩ chứng kiến toàn bộ, đúng như ý muốn của người dựng cảnh. Nụ hôn đó hơi bị chán

thực đến mức phải mất 1 lúc sau, 2 vị khán giả đó sau khi được coi đã con mắt mới chịu rời đi chỗ khác.

Ki Yul buông tay ra khỏi Bora. Cả 2 cùng quay mặt về 2 hướng trái ngược nhau, mặt đỏ bừng bừng.

Như 1 phản xạ, cả 2 cùng nhìn thẳng vào người kia (sau khi vẻ mặt đã trở lại bình thường) và cùng nói:

” Hệt như bị tra tấn vậy ! ”

Bora lẳng lặng lấy cây son trong túi xách ra, vừa tô lại đôi môi vừa nhận xét:

” Tôi ghét cay mùi nước hoa của anh ! ”

Ki Yul không ngần ngại đáp trả:

” Mùi hương dầu trong son của cô làm tôi ớn hơn cả thuốc sát trùng ở bệnh viện ! ”

Bora cất cây son vào túi rồi ngẩng lên hỏi:

” Vậy là thành công rồi sao ? ”

” Bây giờ thì chỉ cần các cậu con trai ngoan của họ miêu tả lại cảnh vừa rồi cho các ông bố đáng kính là xong ! ” Ki Yul cười

nhạt, nhìn về phía đám đông trong nhà qua cửa kính.

.....

14. Chương 14

Chapter 14

1 buổi sáng ở khách sạn Evergreen Seoul.

” ... Tôi cần rèm cửa ở các phòng deluxe phải được thay hết, ngoài ra nội thất hành lang trong dãy phòng đó cũng cần phải

chỉnh sửa lại. Khung tranh, cây cảnh, thảm ... và quan trọng nhất là hệ thống chiếu sáng nữa. Vòi nước của dãy phòng

standard cũng cần được bảo dưỡng nữa. Bản kế hoạch về các thay đổi đó phải có mặt trên bàn làm việc của tôi vào sáng

thứ 2 tuần tới. Mọi người đã rõ chưa ? ”

” Vâng, thưa giám đốc ! ” Đội ngũ nhân viên theo sát Bora đồng thanh đáp.

” Còn khu vực quầy bar .... ”

” Giám đốc, cây cảnh mới ở đó đang được chuyển đến rồi ạ ! ” 1 người nhanh nhẩu nói.

” Tôi không nói về cây cảnh mà nói về bàn ghế. Chất lượng của chúng đang xuống thấp rồi đấy ! ”

” Tôi hiểu rồi, thưa giám đốc ! ”

Bora quay người lại nói với cấp dưới của cô đang đi phía sau:

” Được rồi, chúng ta kết thúc ở đây ! Chậm nhất là thứ 6 tuần sau, tôi phải được thấy sự thay đổi theo chiều hướng tốt lên

của những việc chúng ta đã đề cập tới hôm nay. Mọi người đi ăn trưa đi ! ”

Sau khi Bora đi rồi, tất cả mới dám thở phào, họ tự hỏi không biết động lực nào đã khiến cho giám đốc của họ trở nên ...

sung sức như vậy ? Một ngày qua, toàn bộ nhân viên trong khách sạn đã bị tốc độ làm việc đáng kinh ngạc của Bora xoay

như chong chóng. Lịch kiểm tra trở nên dày đặc hơn và mức độ ... căng vãn cũng cao hơn. Hầu như không có hôm nào mà

người ta không thấy nhân viên của khách sạn Evergreen chạy như đèn cù quanh nơi làm việc của họ, từ những nhân viên

cấp cao cỡ quản lý cho tới phục vụ phòng ...

Bora thả người xuống chiếc ghế dựa. Cô vừa đứng dựa trên chiếc ghế vừa nhìn lên trần. Một ngày nay, bất cứ ai cùng làm

việc với Bora đều hết sức ngạc nhiên trước sự tận tình bất chợt với công việc của cô. Ngày nào trong bữa tối, bà Il Kyung

cũng hỏi dò xem tại sao cô lại trở nên tích cực như vậy nhưng có thể chắc chắn 1 điều, Bora sẽ không hé ra với ai nguyên

nhân sâu xa của động lực làm nên sự nhiệt tình thái quá này. Bây giờ mà có phải làm tăng ca 20 tiếng thì với Bora cũng

chẳng phải là vấn đề to tát cho lắm.

Từ sau sự kiện phải diễn cảnh tình cảm với Ki Yul, Bora không thể kiểm soát nổi ý thức của mình. Lúc nào tinh thần của cô

cũng ở trong trạng thái " đã sặc đầy pin " hay nói 1 cách đơn giản là " lâng lâng hạnh phúc ". Bởi vì lần đầu tiên trong đời Jin

Bora biết thế nào là yêu thực sự. Cho dù đối phương không biết đến tình cảm của cô nhưng cô có thể bảo đảm rằng giây

phút đó là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong suốt 26 năm sống trên đời của cô.

Bora xách túi ra ngoài ăn trưa. Cô tự nhủ sau khi ăn sẽ gọi cho Ki Yul, như mọi ngày. Mới nghĩ tới thôi là tai cô lại nóng bừng

lên.

Đang bước trên lối đi lát đá ở vườn sau thì bất chợt 1 cô gái đứng chắn ngay trên đường của Bora:

" Chị là Jin Bora ? "

Bora lên tiếng:

" Xin hỏi cô là ai ? "

Bất thành linh:

" BỐP ! "

Cảm giác phấn chấn bất ngờ tắt phụt và thay vào đó là cảm giác ran rát ở 1 bên má. Như bị bạt tai vậy. Mà đúng là cô vừa

bị cô gái lạ mặt này bạt tai thật !

Ngay lập tức:

" BỐP ! "

Bora liền thẳng tay đánh trả cô gái nọ.

Cô gái kia ôm lấy bên má vừa bị đánh, sững sờ nhìn Bora. Cái nhìn giận dữ. Cô ta lắp bắp:

” Chị ... dám ... ”

” Xin lỗi, nhưng tôi không được dạy phải để yên cho người khác đánh mình mà không có lí do chính đáng !

” Bora lạnh lùng

đáp.

Bora trừng mắt nhìn thẳng vào cô gái kia. Từ khi sinh ra đến giờ, chưa bao giờ mẹ cô đánh cô chứ đừng nói là người không

quen biết.

” Jin Bora, tên tôi là Min Hee Won. Hôm nay chúng ta chưa giải quyết xong với nhau đâu. Chị nhớ đấy ! ”

Cô gái lạ mặt dùng dùng bỏ đi. Bora đứng sững ra 1 lát rồi vội vã quay về văn phòng. Nếu 1 cô gái mà bị 1 người cùng giới

đánh mà không có lí do thì chỉ có 1 khả năng xảy ra mà thôi: vấn đề đàn ông. Và người duy nhất cô nghĩ đến lúc này là bạn

traị hiện tại của cô - Oh Ki Yul.

” Ki Yul, anh có quen ai tên là Min Hee Won không ? ” Bora hỏi giọng vồn vã.

” Có chứ. Có chuyện gì vậy ? ”

” Anh với cô ta ... có quan hệ gì ? ”

” Đó là em họ tôi. ” Ki Yul đáp tỉnh bơ, ” con gái của cô ruột tôi. ”

Bora ngạc nhiên hỏi lại:

” Hồi trước chẳng phải anh từng nói gia đình bên nội của anh sang Anh hết rồi sao ? ”

” Đúng thế, nhưng con bé Hee Won xin phép mẹ nó chạy sang đây thăm mẹ con tôi ít ngày ấy mà ! Nhưng sao cô lại biết

tên nó vậy ? ”

” Không có gì cả ! Tôi đập máy đây ! ”

Bora tức tối tắt máy đi. Tự dưng ý định mách Ki Yul về cô em họ đánh đá của anh bỗng tan biến đi đằng nào. 1 bên má bị

đánh vẫn nóng bừng bừng ...

Tối.

Bora sắp xếp giấy tờ trên bàn để chuẩn bị về thì điện thoại của cô lại rung lên:

” Alô ? ”

” Bora phải không ? Là cô So Yeon đây. Cháu vẫn đang ở khách sạn sao ? ”

” Chào cô ạ ! Cháu đang chuẩn bị về đây, cô có việc gì thế ạ ? ”

” Là thế này, cô muốn mời cháu ngày mai sang nhà cô ăn tối. Nhân thể giới thiệu cháu với cô em họ mới về nước của Ki Yul

luôn. Cháu có bận không ? ”

Bora nghĩ bụng: ” Lại phải đụng mặt con bé đó sao ? ”, cô nhẹ nhàng đáp:

” Cảm ơn cô đã có lời mời ! Cháu sẽ cố gắng thu xếp ạ ! ”

Bora đập máy, tự nhủ: ” Ngày mai sẽ vui lắm đây ! ”

Chiều hôm sau.

Bora đạp chân phanh lại trước cổng nhà Ki Yul. Cô nhìn vào tấm gương chiếu hậu, chỉnh lại kiểu tóc mà cô mất gần 1 tiếng

để làm trong phòng thẩm mỹ của khách sạn. Xong đâu đó, Bora tự tin bước ra khỏi xe và nhấn chuông.

" Xin cô đợi 1 lát ! " Giọng cô giúp việc nhà Ki Yul vang lên.

Cánh cổng sắt từ từ mở ra, và người mở cổng là Ki Yul. Anh hơi chững lại trước Bora.

" Không chào đón cô bạn gái của anh sao ? " Bora cười nửa miệng.

" Tóc mới đẹp đấy ! " Ki Yul nhận xét.

" Cảm ơn ! " Bora bình thần đáp nhưng trong lòng đang mừng húm: " Tốn 1 tiếng đồng hồ quả là không phí phạm chút nào !

"

Bora bước lên những bậc thang lát đá dẫn lên nhà. Ki Yul đi sát sau cô. Đang đi thì đột nhiên Bora nhìn sang ngang, nơi có

bộ bàn ghế được đặt giữa khu vườn. Cô gái lạ mặt hôm qua đang ngồi ở đó, vừa nhâm nhi ly trà, vừa lơ đãng ngắm mấy bụi

hồng được xén tỉa cẩn thận. Cảm thấy có ánh mắt đang soi mình, cô ta quay đầu về hướng xuất phát của cái nhìn đó rồi

đứng dậy, 1 cách bình thản.

Ki Yul vội sải bước lên phía trước, giơ tay ra giới thiệu:

" Bora, giới thiệu với em, đây là Hee Won, em họ của anh vừa từ Anh trở về. Hee Won, chị này là Jin Bora, bạn gái anh. "

Bora tiến tới gần Hee Won, cố gắng nhìn cô ta 1 cách thân thiện:

" Lần đầu gặp mặt ! Rất vui được quen biết em ! "

Hee Won hơi cúi người:

" Lần đầu gặp mặt. Em đã được cô So Yeon và anh Ki Yul kể rất nhiều về chị ! "

Cả 2 cùng nhìn nhau và cười thật duyên dáng. Nhưng trên đầu họ, sấm chớp đang nổ đi đùng ! Chapter 14

Hee Won nhanh nhẩu đi vào trong nhà trước, còn Bora và Ki Yul đi tụt lại phía sau. Bỗng Ki Yul kéo quai túi xách của Bora

lại.

" Cái gì vậy ? " Bora nhăn mặt.

" Có chuyện gì giữa cô và Hee Won vậy ? " Ki Yul thắc mắc, " Cái cách 2 người cười với nhau ... trông chả tự nhiên chút nào

! Chẳng khác gì kiểu cười xã giao mà người ta hay dành cho địch thủ của mình vậy ! "

" Anh muốn biết thật sao ? " Bora quay hắt người lại, khoanh 2 tay trước ngực, " Con nhỏ em họ của anh, nó đã ... tìm tới

chỗ tôi. Và ... "

" Và sao ? "

" Nó ... bịt tai tôi. " Bora nói 1 cách khó khăn.

Ki Yul hết sức kinh ngạc, lặp lại:

” Nó bạt tai cô thật ư ? ”

” Chẳng lẽ tôi lại thừa hơi đi đặt điều bịa chuyện về nhỏ em họ của anh sao !? ”

Ki Yul vò đầu nói:

” Con nhóc này, thật là ... ”

Bất chợt, anh đặt tay lên má cô, khẽ hỏi:

” Có đau lắm không ? Tôi thay con bé xin lỗi cô ! ”

Máu trong huyết quản của Bora lập tức ào ạt chạy ngược lên não. Cô có cảm tưởng như tai cô sắp xì khói đến nơi.

” Không sao đâu ! ” Cô vội ngoảnh mặt đi. Nếu tay anh còn ở trên mặt cô chỉ thêm vài giây nữa chắc cô sẽ lăn ra ngất mất !

” Hee Won chỉ có 1 cậu em trai. Nó coi tôi như anh ruột của nó chứ không phải như anh họ. Từ hồi còn bé, trong mắt con

nhỏ, tôi giống thần tượng của nó vậy. Sau khi sang Anh, lâu lâu nó lại về đây chơi với mẹ con tôi ít lâu vào dịp nghỉ hè. Có lẽ

nó nghe được chuyện chúng ta qua cô tôi nên nó mới chạy về đây kiểm chứng. Tôi đã nghĩ con bé sẽ có chút ... ganh tị với

cô nhưng không ngờ lại hơi quá đáng như thế này. ”

” Mau vào nhà thôi ! ” Bora nhìn lên căn nhà đánh trống lảng.

Trong suốt bữa tối, Bora chỉ ước cho bà mẹ của Ki Yul làm ơn đừng thao thao bất tuyệt về cô nữa. Mọi quan hệ sâu sắc giữa

bà và mẹ cô đã khiến cho bà trở thành cuốn bách khoa toàn thư sống về cô. Những chuyện như kiểu cô học nấu ăn ở chỗ

đầu bếp khách sạn, dọn dẹp, làm việc nhà cho đến thực hành công việc quản lý ở khách sạn ... bà đều biết hết và lấy

chuyện đó ra như 1 cách ” khoe ” cô con dâu tương lai mà bà đã nhắm cho con trai của mình trước mặt cô cháu họ.

Đã bị tra tấn bởi bà mẹ chồng hờ suốt bữa ăn chưa đủ, chốc chốc Bora lại bị Hee Won kín đáo ... ” liếc đều ”. Trong lòng

Bora chỉ thầm ước cho bữa tối nay trôi qua nhanh nhanh lên.

Sau khi ăn, Bora và Ki Yul cùng Hee Won kéo nhau lên thăm phòng riêng của Ki Yul.

Tới hành lang bên ngoài phòng, Hee Won thản nhiên ngồi xuống bộ sofa, mặt đối mặt với Bora, trong khi chờ Ki Yul ... tổng

khứ những thứ đang để bừa bãi trong phòng anh.

” Chị Bora ! ” Hee Won lên tiếng.

Bora, này giờ đang giả bộ ngắm khung cửa sổ, quay lại:

” Có chuyện gì sao ? ”

” Chị có thật là người yêu của anh Ki Yul không vậy ? ”

1 thoáng im lặng.

” Cô có ý gì mà lại hỏi câu đó ? ” Bora bình tĩnh đáp.

” Tôi chả thấy chị giống người-mà-anh-ấy-sắp-cười chút nào ! Mặc dù cô So Yeon hết lời ca ngợi chị như 1 cô gái hiền thực,

đằm đằm, nữ tính, thành đạt nhưng tôi không tin những lời đó cho lắm ! ”

” Cô muốn tôi chứng minh không ? ”

Hee Won ngồi thẳng dậy:

” Có thể việc nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa thì chị hơn người nhưng về khoản hiền thực, nữ tính thì tôi phải kiểm tra lại ! ”

Bỗng Ki Yul từ sau cánh cửa phòng xuất hiện.

” 2 người lại có chuyện gì vậy ? ”

” Bọn em đang đàm đạo vài vấn đề riêng tư thôi mà, ” Bora đáp, không quên cười nửa miệng tinh quái với Hee Won ” anh

yêu ! ”

” Anh Ki Yul ! ” Hee Won gọi to.

” Em không cần gọi giắt giọng như thế đâu, anh ở ngay đây thôi mà ! ” Ki Yul nhẹ nhàng nói.

” Có thật anh sẽ kết hôn với chị ta ? ”

Ki Yul thở dài:

” Em bức xúc chuyện đó sao ? ”

Hee Won đứng là đang tỏ ra rất khó chịu. Cô nói:

” Chị ta không giống như anh nghĩ đâu ! ”

” Làm sao mà lại không giống ? ”

Hee Won đứng bật dậy, nhìn thẳng Bora và giải thích:

” Em dù không chạm mặt với chị ta nhiều lần nhưng em có thể biết chị ta không phải là kiểu người như lời cô So Yeon ca

ngợi trong bữa tối đâu ! Chị ta ... như người 2 mặt vậy ! ”

” Tại sao em lại nghĩ thế ? ” Ki Yul cố tỏ ra kiên nhẫn lắng nghe.

Hee Won ấp úng 1 chút rồi quyết định khai ra:

” Vì ... chả có người nào hiền lành mà lại đi đánh trả ngay lập tức người vừa đánh mình cả ! ”

” Min Hee Won, em thôi đi ! Anh biết có thể em không hài lòng với Bora ở điểm nào đó nhưng hãy tỏ ra tôn trọng cô ấy 1

chút đi, bởi vì dù sao cô ấy cũng là người yêu của anh và sẽ trở thành chị dâu của em đấy ! ”

Hee Won sững sờ nhìn anh. Chưa bao giờ Ki Yul lại tỏ ra gay gắt với cô như thế kể từ khi còn thơ bé.

Bora ngẩng lên nhìn Ki Yul. Có lẽ trong cả buổi tối dài đằng dặc này, đây là giây phút mà cô thấy hạnh phúc nhất từ khi đặt

chân tới đây.

1 lát sau ....

Ki Yul sải bước xuống những bậc thang để tiễn Bora trong khi cô lảo đảo đi theo sau anh.

” Ki Yul à, lúc này rất cảm ơn anh ! ”

Bora chưa kịp nói gì thêm thì Ki Yul đã quay đầu lại, như thể anh đoán được những gì cô định nói.

” Đừng cảm ơn, chẳng qua tôi không muốn chuyện của 2 ta bị lộ vì cô là đối tác của tôi nên mới làm thế thôi chứ đừng nghĩ

rằng tôi muốn bảo vệ cô trước Hee Won ! ”

Thái độ cộng thêm lời nói thẳng thừng của anh khiến Bora khó chịu vô cùng. Cô nhanh chân vượt lên trước anh, dùng lưng

đi về phía cổng.

” Cô làm sao vậy ? Đợi tôi tiễn cô ra ngoài đã chứ ! ”

” Không cần ! Tôi có thể tự về được mà không cần sự đưa tiễn của anh ! ”

Có tiếng đóng cửa xe giận dữ vang lên kèm theo tiếng động cơ rú lên như thể muốn chia sẻ cơn giận cùng chủ nhân của nó.

Về đến nhà ....

” Oh Ki Yul là đồ ngốc ! Ngốc hết thuốc chữa ! ”

Bora vung cánh tay gạt hết những thứ trên bàn làm việc xuống. Sau đó, cô ngồi phịch xuống giường, ôm lấy chiếc gối lông

vũ lấm bầm 1 mình:

” Tôi ghét anh nhất ! Anh là tên ngốc đáng ghét ! Đâu cần nói toẹt ra như thế chứ ! ”

Cô tức muốn phát khóc. Từ sau khi bị đá, đây là 1 trong số ít những lần cô bị đàn ông làm cho giận điên người.

Có những lúc Bora muốn quên đi việc anh và cô quen nhau chỉ là do bản hợp đồng đó, nhưng đôi khi cô không thể lờ đi sự

thật rằng mối quan hệ này chỉ là giả tạo. Anh không giống như những người khác chỉ biết chiều lòng cô, coi cô là nữ hoàng

trong mắt họ. Bản chất của anh là ác khẩu, lời nói của anh luôn làm cô thấy bức tức. Nhưng dù có bị chọc tức thế nào đi

chẳng nữa, cô cũng không thể phủ nhận rằng anh là người duy nhất khiến cô thấy bối rối, thấy xao xuyến, ... Sự tình ý của

anh, cách anh cười, cách anh làm cô mất hết vẻ điềm tĩnh thường ngày, ... chúng làm cô quên rằng anh chỉ là người yêu hồ

của cô.

Anh tình ý thật nhưng với cô, anh lại kém cỏi trong việc phán đoán cảm xúc của người khác. Vì thế trong suy nghĩ của Bora,

anh là 1 tên ngốc. Tên ngốc khôn ngoan nhất mà cô từng biết.

Ở nhà Ki Yul.

Ki Yul đóng cửa phòng vào, không quên chốt lại. Anh đứng tựa lưng vào cửa trong giây lát và quay ngoắt lại ... tự động đầu

liên tục vào tường côm cốp.

” Trời ơi ! Sao con ghét cái miệng của mình quá đi mất ! ”

Bây giờ anh đã hiểu được câu ” Cái miệng hại cái thân ” là gì. Tại sao anh lại không thể tìm ra được lời lẽ nào thích hợp với

lúc đó cơ chứ ? Tại sao anh lại không thể ngăn bản thân mình khỏi việc làm cô ấy tức giận ?

Anh ghét cảm giác yêu đơn phương như bây giờ. Anh không có cách nào đưa Bora lại gần mình mà càng lúc anh càng đẩy

cô ra xa hơn. Anh biết trong mắt Bora lúc này, hình ảnh của anh sẽ càng khó coi hơn bao giờ hết. Thà lúc đó anh im lặng

còn hơn, thà nói ra câu gì đó ngu ngốc còn hơn ...

Ki Yul gõ đầu nhẹ nhàng vào tường, suy nghĩ. Anh đang làm gì thế này ? Từ khi hiểu ra rằng mình đã bị " sét đánh trúng tim ",

anh không tài nào kiềm chế nổi mình. Cứ nhìn thấy cô, nghe thấy giọng nói của cô, anh lại thấy bối rối. Cô không giống

những người phụ nữ bình thường, trước cô, anh trở nên thành thật hơn, không phải khoác cái vỏ bọc giả tạo lên làm gì.

Nhưng cũng chính vì thành thật hơn nên anh khó lòng kiểm soát nổi lời nói của mình. Tại sao cô lại khác với những người

xung quanh anh chứ ? Thà rằng anh có thể cười đùa, làm cô vui như đã làm với họ còn hơn là nói lời chân thực mà bị ghét

như bây giờ ...

Bora ôm chiếc gối nhìn chằm chằm lên trần nhà, tự nhủ: " Nếu bày tỏ thì ... "

Ki Yul ngồi bệt xuống sàn nhà, nghĩ thầm: " Nếu bày tỏ thì ... "

Cả 2 đều biết nếu nói lời yêu với đối phương thì những gì họ đang có bây giờ sẽ mất hết. Cái tôi của họ không cho phép tình

yêu đích thực xuất hiện trong đời họ. Tình yêu chỉ có trên phim ảnh, tiểu thuyết mà thôi. Nếu nói ra thì bị từ chối thì sao ?

Sẽ không còn những phút vui vẻ, sống thực với bản chất như bây giờ nữa. Sẽ khó lòng gặp được nhau mà không tỏ ra ngại

ngùng, lúng túng. Tệ nhất là sợi dây liên kết họ - bản hợp đồng sẽ không còn hiệu lực nữa. Tệ nhất là nghe thấy lời " Xin lỗi

... "

Nếu bày tỏ thì ....

15. Chương 15

Chapter 15

Trên đường đi làm, Bora tạt vào nhà hàng mà cô cũng có cổ phần trong đó để kiểm tra tình hình. Xong đâu đó, cô lại lên xe

đi tiếp. Đang đi thì đột nhiên cô phát hiện ra có mùi lạ bốc ra từ động cơ xe.

" Ôi trời ! Không phải là vào lúc này chứ !? " Bora mở nắp máy ra xem và rên rỉ.

Cô bực tức đóng nắp máy lại. Chỉ còn 1 đoạn đường nữa là đến khách sạn rồi. " Mới sáng ra mà đã gặp đen đủi rồi ! " Bora

vò đầu tự nhủ. Cô rút điện thoại ra gọi cho cứu hộ giao thông thì :

” Cô gái, xe cô gặp trục trặc sao ? Có cần người giúp đỡ không ? ”

Bora quay đầu lại. Mấy gã choai choai ăn mặc lôi thôi vừa lên tiếng ” hỏi thăm ” cô. Cũng hợp lí thôi bởi cô đang ở trong 1

con đường vắng với 1 chiếc BMW hơi bị bắt mắt. Bora cười nhạt: ” Muốn giở trò với tôi thì các người chọn không đúng thời

điểm rồi đấy ! ”. Cô nói:

” Tốt quá ! Tôi đang cần người giúp 1 tay đây ! ”

Min Hee Won ngồi trên tầng 3 của 1 quán cafe, nỗ lực 1 cách tuyệt vọng trong việc sử dụng chiếc máy quay mới mua.

” Coi nào ! Đừng làm ta tốn tiền vô ích chứ ! ” Cô vừa nhìn vào màn hình máy quay, vừa ấn vào phím zoom.

Lập tức, chiếc máy quay tự động zoom lên 4,5 lần. Hee Won hoảng hốt ấn vào nút tắt nhưng nó không có tác dụng. Cô toan

tháo pin ra thì:

” Cái gì thế này ? ”

Hee Won há hốc mồm, không thể tin được vào những gì cô vừa trông thấy. Ở góc màn hình, chữ REC đỏ chầm chậm nhấp

nháy.

Tại K-Capital.

Ki Yul rời khỏi chỗ ngồi, sắp xếp giấy tờ trên bàn trước khi đi ăn trưa. Đang dở tay thì đột nhiên điện thoại đổ chuông tới tấp.

” Alô ? ”

” Anh à, trưa nay anh về nhà được không ? ”

” Có chuyện gì gấp sao ? ”

” Em có việc rất quan trọng cần cho anh biết. Anh nhớ về nha ! ”

Ki Yul mệt mỏi lê bước tới thang máy. ” Đang định đi ăn trưa mà con nhỏ lại có chuyện gì nữa đây ? Nó không định cho anh

nó nghỉ ngơi sao ? ”.

Gần nửa tiếng sau.

” Em bắt anh bỏ bữa trưa để chạy về nhà là có chuyện gì đây ? ”

Hee Won hồ hởi nói:

” Anh, em từng bảo với anh rằng Jin Bora không phải là người như cô và anh vẫn nghĩ phải không ? ”

” Thế thì sao ? ”

” Cô So Yeon luôn ca tụng chị ta là người nữ tính, hiền thực nhưng xem ra điều đó không đúng chút nào rồi ! ”

Ki Yul chưa hiểu ra ẩn ý của cô em họ trong những lời này. Anh hỏi:

” Em có ý gì khi nói thế ? ”

” Em muốn nói chị ta là kẻ 2 mặt, không xứng làm hôn thê của anh ! ”

Và Hee Won đưa chiếc máy quay cho Ki Yul:

” Bằng chứng ở đây. ”

Anh cầm lấy chiếc máy quay đó và mở màn hình lên. Anh trợn tròn mắt trước hình ảnh anh được xem: Hee Won đã ghi lại

được cảnh Bora đang thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với 1 đám choai choai đường phố vô tình dính vào cô khi cô đang có

chuyện bực mình. ” Thế này thì có đồ ngốc mới không tin cô ấy là người 2 mặt ! ”, Ki Yul nghĩ bụng.

” Anh thấy chưa ? Cô gái hiền thực của mẹ anh đấy. Để xem bà chị Jin Bora đó còn vênh váo được bao lâu nữa ? ” Hee Won

cười đắc chí.

Ki Yul từ từ tháo chiếc đĩa trong máy ra và hỏi Hee Won:

” Em chưa sao chép bản nào của chiếc đĩa này phải không ? ”

Hee Won đang ở trong niềm vui chiến thắng nên hồn nhiên nói:

” Em mới sao lại 1 bản thôi, ở trên bàn kia kìa ! Còn đĩa anh đang cầm là đĩa gốc đấy ! ”

Ki Yul bình thản vươn tay lấy chiếc đĩa trên bàn. Và 1 cách rất tự nhiên, anh ... bẻ vụn nó ra ngay trước mặt Hee Won.

” Anh ! Anh làm gì vậy ? ” Hee Won hoảng hốt lao tới.

Chiếc đĩa bản sao đã tan nát, Ki Yul giơ chiếc đĩa gốc lên cho Hee Won thấy rồi cười nhạt:

” Hee Won, em biết không ? Đáng tiếc, anh không thể chiều theo ý em, để yên ẹ anh xem cái này được ! Vì anh cũng

là đồng loại với Jin Bora mà ! ”

” Rắc ! ”

Trong bàn tay Ki Yul, chiếc đĩa gãy vụn ra thành chục mảnh nhỏ, rơi lả tả xuống sàn nhà. Hee Won hết nhìn trân trối những

mảnh vụn của chiếc đĩa rồi lại nhìn ông anh họ mà cô đã từng thần tượng như anh trai ruột.

Ki Yul phẩy nhẹ tay rồi cười khẩy với cô em họ trước khi rời khỏi phòng.

Đi xuống tầng dưới, chị giúp việc lên tiếng hỏi anh:

” Cậu chủ có ăn trưa ở nhà không ạ ? ”

” Không, cảm ơn chị ! Chị lên quét dọn phòng cho khách giùm tôi nhé ! ” Ki Yul tươi cười nói.

Anh vội vã nổ máy chiếc Mercedes rồi phóng về hướng khách sạn Evergreen.

” Tôi tìm giám đốc Jin. Cô ấy có ở trong văn phòng không ? ” Ki Yul tới bên quầy lễ tân hỏi nhân viên đang trực ở đó.

” Xin hỏi anh có hẹn với giám đốc Jin không ạ ? ”

” Bảo với cô ấy rằng bạn trai cô ấy tới tìm ! ” Ki Yul bình thản đáp.

2 cô lễ tân tròn mắt nhìn anh. Họ vội vàng nhắc máy gọi cho thư kí Hwang.

Bora sải bước tới tiền sảnh, tự nhủ: ” Có chuyện gì mà anh ta lại đích thân tới đây nhỉ ? ”.

Tới tiền sảnh, cô đưa mắt nhìn quanh thì trông thấy Ki Yul đang được vây kín bởi các nhân viên của cô. Cô lạnh lùng nói:

” Các người rảnh rỗi quá ha ? ”

” Chào em yêu ! ” Ki Yul giơ tay lên tươi cười nói.

Nhân viên trong khách sạn vội dạt ra, trở về với công việc của mình.

” Anh tới đây có việc gì vậy ? ”

” Chúng ta tới văn phòng cô nói chuyện được không ? ” Ki Yul khẽ nói.

1 lát sau.

” Tôi không thể ngờ cô lại sơ suất đến thế ! ”

Bora ngả người ra sau ghế, ngạc nhiên:

” Anh nói về chuyện gì vậy ? ”

” Cô có bạo lực với người khác đi chăng nữa thì cũng phải để ý xung quanh chứ ! Cô có biết cô đã bị Hee Won quay được

không ? ”

Bora lập tức ngồi thẳng dậy:

” Cái gì ? ”

” Tôi đã xử lý chuyện đó rồi. Cô không cần lo đâu ! ”

Bora thở phào 1 cái, cô mỉm cười hỏi:

” Tôi phải làm gì để báo đáp ngài giám đốc đây ? ”

Ki Yul nhìn lên trần nhà nghĩ ngợi:

” Xem nào, mời đi ăn thì nhẹ nhàng với cô quá ! Muốn đền ơn của tôi thì chủ nhật tới cô hãy sắp xếp công việc để cùng tôi

tới tiệc họp lớp cấp 3 của tôi. ”

” Thế thôi sao ? ”

” Nhưng tôi nói gì cô cũng phải làm theo đấy ! ”

” Chỉ cần đừng quá đáng là được. Nhưng anh phải tới đón tôi đây, xe tôi phải mang đi bảo dưỡng rồi ! ”

” Nhất trí thế nhé ! ”

16. Chương 17

chap17

Sáng.

Nhân viên của khách sạn Evergreen Seoul vẫn chào đón sự xuất hiện của giám đốc của họ như thường lệ. Vẫn là chạy, vẫn

là cuống cuống sửa soạn. Nhưng hôm nay 1 sự thay đổi nho nhỏ đã đến với họ.

Đối với họ, tiếng phanh của chiếc BMW thể thao ngày nào cũng vang lên không khác gì tiếng chuông đồng hồ báo thức - tín

hiệu bắt đầu 1 ngày làm việc. Đằng sau tiếng phanh xe là tiếng cửa xe đóng sập lại, rồi sau đó là tiếng bước chân của vị nữ

giám đốc trẻ đẹp nhưng nổi tiếng nghiêm khắc và tính cách thất thường. 1 buổi sáng của nhân viên Evergreen bắt đầu như

thế đó.

Nhưng lạ kì thay, sau sự xuất hiện của cặp trên của họ hôm nay có gì đó là lạ. Không tìm thấy cái nhìn soi mói đảo khắp tiền

sảnh đâu hết. Cũng không thấy thái độ lạnh lùng khi nhận thấy có cái gì đó không vừa mắt mình nữa. Vài người đang cúi

gằm mặt, im lặng tập trung vào việc của mình bèn khẽ ngẩng lên.

Bora thần thờ bước trên tiền sảnh, không buồn chú ý tới mọi việc đang diễn ra xung quanh mình. Cô đi chậm chậm hướng

về phía thang máy trước cái nhìn sững sốt của hàng chục nhân viên khách sạn.

” Bả làm sao thế kia ? ”

” Lần đầu tiên tôi thấy giám đốc như vậy đấy ! ”

” Thấy bà chờ đợi như thế nào không ? Y như mất sổ gạo í ! ”

” Mọi ngày cho dù bả có mệt mỏi đến mấy thì nhìn ở góc độ nào cũng vẫn thấy uy nghi đầy mình. Nhưng hôm nay thì .... ”

Bora chậm rãi đi tới văn phòng. Thư kí Hwang đang ngồi trực trước bàn thấy cô tới vội đứng lên cúi chào. Nhưng Bora không

hề có phản ứng gì đáp lại.

Bora đóng cửa văn phòng lại rồi ngã người xuống ghế, không buồn để ý tới công việc. Cô chỉ ngồi đó, thần thờ nhìn lên trần

phòng ...

” Giám đốc ! Quản lí Choi mời giám đốc đến buổi sát hạch năng lực của các ứng viên của vị trí cứu hộ ạ ! ”

” Bảo cô ta tự kiểm tra họ lấy đi ! Tôi không muốn đi ! ” Bora nói vọng ra.

Thư kí Hwang vội vã chạy ra chỗ các đồng nghiệp đang xúm đông xúm đống gần văn phòng để thông báo lại. Họ túm lấy áo

quản lý khách sạn khóc lóc van xin:

” Quản lí ơi ! Làm gì đó đi, bọn em sợ bả như thế này lắm ! Thà bả cứ như mọi hôm thì bọn em còn thấy dễ thở hơn đấy ! ”

” Các người cầu cứu tôi làm gì !? Tôi đâu có được dạy cách xử lí những tình huống như thế này bao giờ đâu ! ” Quản lí Choi

giấy nẩy lên.

Tại nhà của Ki Yul.

Ki Yul tỉnh dậy, ôm lấy cái đầu đang bị hội chứng ” hậu say xỉn ” hành hạ mà rên rỉ rồi uể oải đi vào phòng tắm.

Bà So Yeon đang ngồi đọc báo ở phòng khách, thấy cậu con trai đi xuống thì ngẩng lên bảo anh:

” Mau vào ăn sáng đi con ! ”

” Thôi, con không ăn đâu ạ ! Con đi làm luôn đây ! ” Ki Yul vừa chỉnh lại nút thắt cà vạt vừa nói.

Ki Yul ngồi vào ghế lái của chiếc Mercedes và nổ máy. Vừa đi anh vừa thầm rên rỉ: ” Cái đầu của tôi ! Đau chết mất thôi ! ”.

Anh tự hỏi mình những hành động mà anh đã làm tới qua. Anh chỉ còn nhớ mang máng những hành động chính anh đã thực

hiện mà thôi, như : tập tennis, gặp cậu bạn, đi uống rượu rồi về nhà. ” Mà cậu ta đã nói gì để mình phải đi uống nhĩ ? ” Ki

Yul tự hỏi mình, ” Đi uống xong rồi mình đã đi đâu tiếp đây ? ”. Dường như anh đã quên mất 1 việc vô cùng quan trọng ....

Ki Yul dứt tay vào túi quần, đi ngang qua tiền sảnh mỉm cười với 2 cô lễ tân rồi tiến về phía thang máy. Anh vẫn cố gắng nhớ

lại xem mình đã làm những việc gì sau khi đi uống.

Thang máy lên đến văn phòng thì dừng lại. Ki Yul sải bước ngang qua bàn thư kí, nơi cô thư kí của anh đang ngồi buồn

chuyện với 1 cô nhân viên khác về vài thứ trong cuốn tạp chí. Họ vội bật dậy khi thấy anh:

” Chào buổi sáng, giám đốc ! ”

Ki Yul dù đang đau đầu như búa bổ nhưng vẫn cố mỉm cười với 2 cô gái trước khi vào trong văn phòng.

Cánh cửa văn phòng sắp đóng lại thì Ki Yul nghe loáng thoáng cô thư kí của anh khê kêu lên khi cô kia chỉ vào 1 mẫu áo

trong cuốn tạp chí:

” Ôiiii, trông ghét quá đi mất ! ”

Ghét. Ghét. Ghét. Ghét. Từ này lặp đi lặp lại trong đầu anh.

” Tôi ghét cô, Bora ! Tôi ghét cô nhất ! ”

Ki Yul hét lên:

” AAAAAAA ! Chết tôi rồi ! ”

Cô thư kí của anh hốt hoảng vội chạy vào xem:

” Giám đốc, có chuyện gì vậy ạ ? ”

” Không ... không có gì hết ! Cô cứ ra ngoài đi ! ”

Ki Yul ngồi phịch xuống ghế, gục mặt xuống gầm bàn:

” Trời ơi là trời ! Con đã gây ra chuyện gì thế này ?! ”

Anh làm sao có thể giáp mặt với Bora sau chuyện này ? Cô sẽ nghĩ gì về anh đây ? Anh đã làm gì để bị Ông Trời đối xử như

thế này ? Yêu đơn phương cô đã là quá đủ khổ sở rồi mà anh còn lâm vào tình huống này nữa thì anh biết sống kiểu gì đây ?

Số phận thật khéo trêu ngươi, suốt 28 năm sống trên đời anh chưa từng biết yêu người con gái nào, không tin vào cái gọi là

tình yêu. Thế mà 1 ngày anh lại bị sét đánh trúng với người mà anh chưa bao giờ nghĩ cô ấy được sinh ra để dành ỉn.

Đã phải nén chặt tình cảm của mình, không dám thổ lộ ra với người ấy, anh chỉ biết làm cô ấy tức giận, nghĩ xấu về mình

nhằm che giấu tình cảm của mình. Vô hình chung anh đã đẩy cô ra xa mình hơn mà không có cách gì níu giữ được.

Anh chưa nhận đủ khổ sở hay sao mà số phận còn bắt anh nhận lấy 1 sự thật phũ phàng ? Người con gái chưa từng biết đến

chữ “yêu” như cô lại đã yêu người khác. Cơ hội dành cho anh bây giờ còn thấp hơn cả số 0 tròn trĩnh. Với anh, nụ hôn bất

ngờ tối qua còn kinh khủng hơn cả lời tỏ tình tệ hại nhất. ” Giờ thì đừng nói là có cơ hội bày tỏ ngay cả gặp mặt nhau cũng

còn khó ! ”

Khách sạn Evergreen Seoul.

Sau 1 buổi sáng dài dằng dặc không làm gì hết ngoại trừ ngồi lì trên ghế ... ngấm trần nhà, Bora đã đi đến 1 quyết định

quan trọng. Cô đứng vụt dậy, vớ lấy chiếc túi xách rồi vội vã đi khỏi văn phòng.

Cô liếc nhìn đồng hồ trên chiếc đầu đĩa trong xe. Đã sắp đến giờ nghỉ trưa, nếu không nhanh sẽ không kịp mất ! Nghĩ thế, cô

liền đạp mạnh vào chân ga.

Ki Yul mệt mỏi rời văn phòng. Anh lê bước chân nặng nề tới bên thang máy và nhấn nút xuống tầng hầm. Anh không còn

tâm trạng nào để đi ăn trưa và nếu có thể, anh muốn đi đâu đó xa xa để tĩnh tâm hơn. Như biển chẳng hạn ...

Vừa bước đi tới chỗ để chiếc xe, Ki Yul vừa rút điện thoại ra định gọi cho cô thư kí để thông báo về việc của anh. Nhưng chỉ

có những tiếng tút liên tục đáp lại mong muốn của anh. ” Chắc cô ta lại đang buồn chuyện rồi ! Tí nữa gọi lại sau vậy ! ”

Ki Yul vừa nhét chiếc điện thoại vào túi quần thì chợt khựng lại. Thà rằng anh ở lì trên văn phòng còn hơn.

Bora đang đứng tựa lưng vào cây trụ gần chỗ để xe của anh, hờ hững nhìn xuống mặt đất. Ki Yul toan quay lưng bỏ đi thì :

” Anh tính đi đâu đó, anh yêu ? ”

Bora lạnh lùng lên tiếng. Ki Yul cố giấu đi sự bối rối trong mắt mình, quay lại đối mặt với Bora. Từng từ một thốt ra từ cổ

họng anh 1 cách khó khăn:

” Tôi ... không muốn gặp cô lúc này ! ”

Bora rời sự chú ý của cặp mắt khỏi mặt đất và hướng cái nhìn sắc sảo vào vi hôn phu hờ của mình.

” Đáng tiếc, tôi không phải là người thích làm theo mong muốn của người khác ! ”

” Tôi thấy cuối cùng chúng ta cũng có thêm 1 điểm giống nhau đấy ! ” Ki Yul đáp 1 cách tự tin.

” Cho dù anh có muốn hay không thì tôi cũng đã đến đây rồi. Và tôi không thích trở về mà chưa hoàn thành việc này. ”

Bora đứng thẳng lại, từ từ tiến về phía Ki Yul. Tim anh càng lúc càng đập mạnh hơn khi đôi mắt của Bora đang hướng lên

nhìn mình gần như thế này. Anh cố gắng nói rành rọt:

” Cô muốn gì ? ”

Bora trầm ngâm vài giây rồi nhận xét:

” Đúng là anh cao thật đấy ! ”

Đột nhiên, Bora tóm cà vạt của anh kéo mạnh xuống và .... (người đọc tự suy luận ra từ còn trống)

1 lát sau, cô buông anh ra và nói:

” Tôi không có thói quen nhận không của người khác cái gì ! ”

Rồi Bora quay ngoắt đầu lại, hất tóc ra sau, bước đi đầy kiêu hãnh. Ki Yul chỉ còn biết đứng người nhìn theo. Tiếng gót giày

của cô vang lên khắp hầm để xe rộng thênh thang và nhỏ dần, nhỏ dần ....

Bora đi khá lâu rồi Ki Yul mới phá lên cười lớn:

” Ôi trời ơi ! Bora, cô ta đúng là ... có 1 không 2. Hết thuốc chữa rồi ! ”

Trong lòng anh như vừa trút đi được 1 gánh nặng.

Bora phóng xe trở về khách sạn. Vội vã quay lại văn phòng bằng tốc độ nhanh nhất có thể. 1 lần nữa, cô lại phớt lờ lời chào

của thư kí Hwang và đáp lại bằng tiếng sập cửa. Thư kí Hwang quay sang hỏi cô bạn:

” Bả xin hay sao mà mặt đỏ bừng bừng vậy ? ”

” Chịu ! Nhưng đã say tới mức mặt đỏ bừng bừng thì làm sao bả đi vững được như vừa rồi chứ ? ”

Cả 2 cùng nhún vai.

Bora đóng rèm cửa lại, tựa lưng vào cánh cửa rồi từ từ tuột xuống sàn. Cô chạm 2 tay lên đôi má đang nóng bừng và lẩm

bẩm 1 mình:

” Không thể tin được ! Mình đã làm được chuyện đó rồi ! ”

.....

17. Chương 18

chap 18

flashback ...

” Jin Bora, mình mất công đưa bồ tới đây để bồ lăn ra ngủ gục thế này hả ? ”

Bora mệt mỏi ngẩng lên, cầu nhàu:

” Cha Eun Seon, làm ơn tha ình đi. Bồ có biết mình mới chợp mắt được mấy tiếng không ? ”

” Bây giờ mình mới biết được làm 1 cô công chúa như bồ không phải là sung sướng ! ”

” Biết thế thì ình nghỉ 1 lát đi ! ” Bora lại gục mặt xuống.

Cha Eun Seon nằng nặc:

” Không được ! Bồ phải dậy và vui chơi cùng mọi người đi ! ”

Bora lại ngẩng lên:

” Mình có muốn tới những bữa tiệc bên hồ bơi như thế này đâu mà bồ cứ lôi mình đi làm gì ! ”

Bora chợt mở to mắt. Cô ngoắc tay ra hiệu cho cô bạn tới gần:

” Eun Seon, người đang đứng phía bên kia là ai ? Mặc cái áo sơmi màu đen đó ! ”

” A ! Là Seo Yoo Ha, đang học năm cuối, bạn thân của nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay đó ! ”

Bora ghé tai cô bạn nói thầm:

” Anh ta đã cặp với ai chưa ? ”

” Jin Bora, bỏ đừng quên bỏ đang hẹn hò với Park Hee Joo đấy nhé ! Anh ta mà biết cậu bắt cả 2 tay thì dễ nhảy xuống sông

Hàn tự tử lắm đấy ! ” Eun Seon thiếu điều nhảy dựng lên.

Bora trợn mắt lên với Eun Seon:

” Bỏ nghĩ mình là ai ? Mình đâu có muốn tự hạ thấp phẩm giá của mình bằng việc cặp kè 1 lúc 2 người chứ ! ”

” Quên Seo Yoo Ha đi, Bora. Anh ta không giàu bằng Park Hee Joo đâu ! ”

” Nhưng trông anh ta ít ra cũng không mềm yếu như Hee Joo ! ” Bora cười nhạt.

Eun Seon thở dài.

... end flashback.

Đó là lần đầu Bora gặp Seo Yoo Ha, bạn trai cũ thứ 7 của cô. Khi cô còn đang học năm thứ 2, đang hẹn hò với con trai của

thứ 4 của 1 vị chính khách. Mất ăn mất ngủ với công việc ở khách sạn thì bị cô bạn thân lôi tới 1 bữa tiệc sinh nhật của 1

người mà cô còn không biết mặt mũi như thế nào. Lúc đó, trong lúc đang tranh cãi với cô bạn thân và toan bỏ về, Bora đã

trông thấy Yoo Ha.

2 năm học cuối của đại học trôi qua với 3 chàng bạn trai nữa nhưng không lúc nào mà hình ảnh của Yoo Ha không hiển hiện

trong suy nghĩ của cô. Luôn luôn liếc nhìn bóng dáng của anh, xuất hiện ở những nơi mà anh có khả năng sẽ có mặt.

Chiếc điện thoại cầm tay của Bora rung lên. Cô hồ hững nói:

” Alô ? ”

” Là tôi đây, cô có đang bận gì không ? ”

Bora đứng bật dậy nhanh như lò xo. Cô vội trả lời trong khi mắt thì liếc đồng giấy tờ trên bàn làm việc đầy ái ngại:

” Không, không bận gì hết ! ”

” Thế thì cô ra trước cổng khách sạn được không ? Tôi đang chờ ở đó. ”

Bora cuống cuống thu dọn tài liệu trên bàn rồi hối hả xách túi chạy ra khỏi phòng.

Gió của buổi chiều tà lồng lộng thổi. Từng chiếc lá khô lăn lăn trên mặt đất khô ráp tạo ra âm thanh xào xạc nhẹ nhàng.

Những tấm rèm trắng muốt như đang khiêu vũ trong gió ...

Bora vén những lọn tóc bị gió hất ra trước mặt ra sau tai. Mải miết tìm kiếm bóng dáng của Ki Yul đằng sau hàng cây bên

hàng rào.

Anh ở đó. Tựa lưng vào chiếc xe Mercedes bóng loáng. Hờ hững nhìn về phía đường chân trời.

Bora bèn lên tiếng:

” Anh đây rồi ! ”

Ki Yul quay lại, mỉm cười với cô:

” Cô đến rồi sao ? Lên xe đi ! ”

1 lát sau, tại nhà hàng Pháp.

” Tự đừng kéo tôi đến đây làm gì ? ”

” Tôi không có quyền đưa vị hôn thê của tôi đi ăn tối sao ? ” Ki Yul đáp.

Bora nhìn chăm chăm ly nước trong vắt, mân mê nó trong đôi tay sốt ruột. Cô ghét sự im lặng này. Ngồi đối diện với anh

trong im lặng như thế này quả là cực hình. Cô ghét ánh mắt của anh. Nó khiến cô bối rối. Nhất là sau 1 ngày như ngày hôm

nay.

” Cô dùng gì ? ” Ki Yul lật từng trang của cuốn thực đơn ra.

Thật may mắn làm sao khi sự chú ý của anh đã chuyển từ cô sang ... các loại rượu và đồ ăn !

Bora gọi món xong và đợi cho nhân viên phục vụ đi rồi mới rụt rè nói:

” Anh ... có gì muốn nói không ? ”

Ki Yul đan các ngón tay vào với nhau:

” Đợi 1 chút đã ! ”

Phục vụ bàn mang 1 cái khay có đặt 2 chiếc ly đầy rượu vang đỏ tới và đặt trước mặt mỗi người 1 chiếc. Ki Yul giơ cao ly lên

trước mặt và nói:

” Tôi muốn chúng ta hãy quên hết những gì đã xảy ra trong 24 tiếng qua đi ! ”

” Tại sao ? ”

Ki Yul ngập ngừng rồi đáp:

” Cô không muốn những kí ức về những nụ hôn giữa chúng ta làm phiền đến cô sau này chứ ? Thành thật mà nói, chúng

được diễn ra trong những hoàn cảnh không được ... đẹp mắt cho lắm ! ”

Bora cầm ly vang đỏ lên, ngón tay siết chặt vào cổ ly:

” Đúng, những thứ như thế không nên xảy ra giữa chúng ta ! ”

” Chỉ cần uống hết ly này thì coi như 24 tiếng qua chẳng có gì nghiêm trọng xảy ra với chúng ta hết ! Vẫn là đối tác bình

thường nhé ! ”

2 chiếc ly va vào nhau đánh keng 1 cái.

Bora vừa uống vừa tự nhủ: ” Nhưng em không muốn quên ! Làm sao em có thể dễ dàng quên được cơ chứ ?! Cho dù anh có

bắt em quên thì em sẽ không bao giờ nghe lời anh đâu ! ”

Vị của rượu nho hôm nay sao mà cay quá ? Ki Yul có cảm giác nó sẽ mắc kẹt mãi ở cổ họng mà không chịu trôi đi. Nếu có

thể, anh ước anh có thể quên hết kí ức không chỉ của 24 tiếng qua mà còn hơn thế. Anh ước anh không gặp Seo Yoo Ha,

không phát hiện ra người Bora yêu là hắn ta, ước không đến buổi họp lớp hôm đó, ... Quên đi nhiều khi sẽ tốt hơn cho 1 kẻ

đang yêu đơn phương như anh ...

2 chiếc ly được đặt xuống mặt bàn cùng 1 lúc.

Tối.

” Con về rồi ạ ! ”

” Con đã ăn gì chưa ? ” Bà Il Kyung hỏi.

” Con ăn rồi ạ ! ” Bora mệt mỏi đáp.

Cô toan đi lên gác thì chợt dừng lại. Cô bước tới ngồi đối diện với mẹ và lên tiếng:

” Con có chuyện cần hỏi mẹ ! ”

Bà Il Kyung gấp tờ báo lại và hỏi cô :

” Có việc gì ? ”

” Ngày xưa, tại sao mẹ lại yêu bố ? Cả 2 ... trái ngược nhau đến thế kia mà ! ”

Bà Il Kyung ngạc nhiên:

” Mẹ tưởng con không thích nhắc về bố con. ”

Bora lặng thinh.

Mẹ cô tháo cặp kính, rót 1 ly nước ỉnh và kể:

” Đúng, bố và mẹ giống như 2 thái cực đối lập nhau vậy. Mẹ cũng đã từng nghĩ tại sao mẹ lại yêu ông ấy trong khi ngoài kia

có cả trăm sự lựa chọn tốt hơn dành ẹ .... ”

Chiếc cốc thủy tinh được vãn về trong đôi bàn tay của bà.

” Ông ấy là người rất ân cần, nhẹ nhàng, với nụ cười ấm áp. Luôn thân thiện với mọi người. Với phụ nữ, ông ấy rất ga lăng

nhưng không giống như những người đàn ông khác chỉ dùng sự ga lăng để lấy điểm từ phía phụ nữ, bố con ... thực sự quan

tâm tới việc người xung quanh có được thoải mái hay không mà thôi. Những lúc ở bên ông ấy, mẹ chỉ muốn mình trở thành

1 đứa trẻ luôn có 1 bảo mẫu đi sau vậy. Ông ấy thích hợp làm bác sĩ khoa nhi hơn làm nghiên cứu sinh lịch sử ! ”

Từng lời của bà Il Kyung như dao cứa vào lòng Bora. Mỗi câu bà nói khiến cô thấy đau nhói trong lòng.

” Mẹ thật lòng yêu ông ấy nên đến bây giờ mẹ cũng không quên được ông ấy, cho dù ông ấy đã bỏ rơi mẹ con ta ? ”

” Phải ! ”

Bora bần thần đứng dậy và lặng lẽ đi về phòng riêng.

Đêm đó, cô không tài nào chợp mắt nổi. Lời của mẹ cứ văng vẳng bên tai. ” Ân cần, nhẹ nhàng, nụ cười ấm áp .... luôn

quan tâm, chăm sóc người xung quanh ,... Yêu thực sự nên mới không thể quên được ... ”

Cô choàng dậy, đăm đăm nhìn vào bóng tối.

Từ khi bị Yoo Ha đá, cô chưa từng nhớ về anh ta, dù chỉ trong 1 khoảnh khắc. Những bức ảnh, quà tặng, ... đều đã bay hết

vào sọt rác. Cô không giống như mẹ cô, âm thầm giữ lại chút gì đó để nhớ. Cô không có tình cảm với Yoo Ha mãnh liệt được

bằng 1 phần nhỏ tình yêu của cha mẹ cô.

Cuối cùng, Bora cũng có thể rút ra được kết luận: Cô không hề yêu Seo Yoo Ha.

Bora lại nằm vật xuống giường, tự hỏi: " Tại sao mình lại luôn để ý tới anh ta ? Không thể rời mắt khỏi anh ta ? ". Cô đã

từng nghĩ mình đã bị " sét đánh " với Yoo Ha nhưng sau khi nói chuyện với mẹ cô, điều đó là không thể. Yêu thì sẽ nhớ, sẽ

hồi tưởng tới những giây phút bên nhau. Nhưng quả thật, 2 tháng qua, cô không hề nghĩ tới anh. Tại sao ?

" Ân cần, nhẹ nhàng, nụ cười ấm áp .... luôn quan tâm, chăm sóc người xung quanh ,... Yêu thực sự nên mới không thể

quên được ... "

" A ! "

Bora vội bịt miệng mình lại. Cô hiểu ra rồi ! Hiểu ra rồi ! Có thể mà cô không phát hiện ra điều này sớm hơn !

Sáng hôm sau ....

" Quản lí Choi, là tôi đây ! " Bora vừa nói vừa cầm lái, " Tôi có việc riêng nên sẽ đến muộn 1 chút. Trông coi mọi việc ở

khách sạn giúp tôi nhé ! "

Bora tắt máy đi rồi lại nhấn số khác:

" Thế nào rồi ? Tìm ra chưa ? "

" ..... "

" Tôi nhớ rồi, cảm ơn ! "

Tại 1 tòa nhà văn phòng ....

" Yoo Ha, có người tìm cậu này ! "

" Mới sáng ra mà ai đã tới tìm mình vậy ? " Yoo Ha vừa đi vừa lẩm bẩm.

Anh rảo bước ra ngoài khu vực làm việc.

" Chào ! Đã lâu không gặp ! "

Bora giơ 1 tay lên. Yoo Ha sững sốt hỏi:

" Sao em lại đến đây ? Mà sao em lại biết anh làm việc ở đây ?"

" Mất chút công sức điều tra thì khắc biết. Em sẽ nói ngắn gọn thôi. Không làm mất nhiều thời gian của anh đâu. "

Yoo Ha vội đưa Bora tới góc khuất bên hành lang và nói:

" Có chuyện gì vậy ? "

Bora hít 1 hơi dài rồi trình bày 1 cách tỉ mỉ:

" Seo Yoo Ha, từ lần đầu gặp anh ở tiệc sinh nhật bạn anh, em đã nghĩ em bị sét đánh trúng. Lúc nào em cũng nghĩ đến anh

kể cả khi đang hẹn hò với người khác. Khi chúng ta còn là 1 đôi, em đã từng cho rằng anh có thể trở thành nửa kia hoàn hảo

của em. Nhưng giờ em nhận ra em đã ngộ nhận về tất cả ! ”

Yoo Ha mắt tròn mắt dẹt nhìn cô trong khi cô vẫn tiếp tục diễn thuyết:

” Tính cách của anh, vóc dáng của anh và rất nhiều đặc điểm nữa của anh gợi em nhớ tới người cha bội bạc đã bỏ rơi mẹ

con em. Cách ông ấy chăm sóc cho em giống y hệt anh. Thành thật mà nói, từ phút đầu tiên, em đã lầm tưởng anh với ông

ấy. Do đó, em đã nghĩ em yêu anh nhưng thực ra là không ! ”

Bora tiếp tục nói bằng vẻ mặt tỉnh bơ:

” Sau khi phát hiện ra điều này, em mới có thể tự tin đến trước mặt anh để nói rằng anh là người bạn trai cuối cùng của em.

Và kể từ giờ phút này, em chính thức chia tay anh ! ”

Bora quay đầu bước đi đầy kiêu hãnh. Trong khi Yoo Ha còn đang ngớ người, chưa kịp hiểu điều gì vừa xảy ra hết.

18. Chương 19

Chapter 19

” 2 vị thấy căn nhà này thế nào ? Đúng như yêu cầu của 2 vị: gần trung tâm, có siêu thị, đường xá thuận tiện, dịch vụ hoàn

hảo .... ”

Ki Yul bước tới bên khung cửa kính và nhìn xuống phía dưới:

” Với tôi thì được nhưng với cô ấy thì không chắc ! ”

Nhân viên môi giới quay sang nhìn Bora bằng ánh mắt đầy hi vọng trong khi cô đang xem xét căn bếp:

” Không tồi ! Nhưng ... ”

Ki Yul nói vọng vào:

” Có gì mà em còn không hài lòng ? Căn nhà này có tổng diện tích lớn hơn 1 phòng tổng thống của Evergreen Seoul, đúng

như ý của em còn gì ! ”

Bora đi ra ngoài và nhận xét:

” Thế này vẫn quá to ! Dọn dẹp mệt lắm ! ”

Người môi giới nhìn cả 2 với nụ cười gượng gạo. Khi anh ta quay đi rồi, Ki Yul ghé tai Bora nói nhỏ:

” Từ khi nào em biết làm 1 người vợ đảm đang vậy, em yêu ? ”

” Từ khi tôi muốn tiết kiệm chi phí thuê người giúp việc. ” Bora đáp, ” Nếu anh không thích thì tự trả tiền thuê người dọn dẹp

nhé ! ”

Bora ngẩng cao đầu bước đi.

1 lát sau ....

Cả 2 cùng đóng sầm cửa xe vào. Ki Yul vừa khởi động xe vừa nói:

” Thôi nào, Bora ! Đừng hành hạ người môi giới nữa được không ? Cô cầu toàn quá rồi đấy ! Chúng ta không có nhiều thời

gian thừa cho việc chọn nhà đâu ! ”

” Tôi biết ! Nhưng đó là chỗ 2 ta sẽ ở trong 6 tháng kết hôn, dù ở lâu hay chóng thì tôi cũng cần 1 chỗ cho ra hồn chứ ! ”

Ki Yul thở dài:

” Chúng ta đã mất 1 tuần cho việc tìm nhà rồi đó ! Cô đừng quên ta chỉ còn gần 2 tuần để chuẩn bị cho lễ cưới thôi đấy ! ”

Bora liền ngắt lời anh:

” Thôi được, bảo với gã giới thiệu đó chúng ta lấy căn nhà đó đi ! Anh vừa lòng chưa ? ”

Ki Yul quay sang nhìn cô:

” Tôi cũng sẽ ở chung với cô, việc dọn dẹp tôi cũng sẽ chung tay làm cùng cô nên đừng có lo ! ”

Nói rồi anh nhìn đường trở lại.

Bora quay mặt vào góc, thoáng mỉm cười.

Khách sạn Evergreen Seoul.

Thư kí Hwang hối hả chạy ra ngoài tiền sảnh đón Bora, tay cầm theo cả tập giấy tờ. Bora vừa bước đi vừa hỏi:

” Những việc tôi đã lên kế hoạch thế nào rồi ? ”

Thư kí Hwang vội vã vừa đi theo cô vừa báo cáo:

” Dàn nhạc đã thuê xong, chủ hôn cũng đã có. Còn về thảm và khăn trải bàn thì có bắt buộc phải mua mới không ạ ? ”

” Tôi không khoái dùng đồ cũ, cô biết điều đó mà ! Nhân dịp này thay đồ mới cho khách sạn luôn ! Phải là đồ tốt đấy ! ”

Thư kí Hwang hí hoáy ghi chép:

” Vâng, thưa giám đốc ! Tôi đã thu thập được 1 số mẫu thực đơn hay dùng cho các đám cưới, xin giám đốc xem qua ! ”

Bora nhận tập giấy từ tay cô thư kí rồi đáp:

” Mai sau khi tôi đưa lại cho cô thì bảo phía nhà bếp chuẩn bị sẵn để tôi kiểm tra luôn ! ”

” Còn về áo cưới ... ”

Bora đột ngột dừng bước. Cô quay lại nhìn thẳng vào thư kí Hwang:

” Sáng mai tôi sẽ đi thử áo. Cô không cần lo việc đó đâu, cứ làm tốt những việc kia đi đã ! ”

Bora đi vào văn phòng và thả tập tài liệu xuống mặt bàn. Mấy ngày nay cô không lúc nào được nghỉ ngơi chỉ vì công việc

chuẩn bị cho đám cưới. Mọi thứ phải thật hoàn hảo, vì đây là đám cưới của cô mà.

Lễ cưới này rất được cả 2 bên gia đình quan tâm bởi nó đánh dấu sự kết hợp của 2 dòng họ tài phiệt lớn. Và nó được diễn ra

ở chính khách sạn mà Bora đang điều hành. Phải quan tâm tới từng chi tiết nhỏ nhất. Áp lực đè xuống đôi vai cô không nhỏ

chút nào. Nhưng có một mối đến mấy đi nữa, chỉ cần mỗi ngày được nghe thấy giọng anh, cho dù chỉ trong 1 phút ngắn

ngủ, cô cũng sẽ được tiếp đủ năng lượng để tiếp tục lao đầu vào công việc như 1 con thiêu thân.

Với cô bây giờ còn có 1 việc quan trọng hơn việc chuẩn bị cho lễ cưới.

Đã nhiều đêm cô trằn trọc không ngủ được chỉ vì chuyện này. Nên nói vào thời điểm nào thì phù hợp ? Còn phải xem xét tâm

trạng của người nghe nữa. Nói như thế nào thì có tác động mạnh nhất tới suy nghĩ của đối phương ? Quan trọng nhất là câu

trả lời của người ấy !

Bora trở mình liên tục. Cô có thể ngủ được không khi mà trong đầu đầy ắp những suy nghĩ về việc ấy ? Bực bội, cô tối bên

bàn làm việc, hí hoáy viết. Viết rồi lại vò đi. Viết rồi lại vứt những mẩu giấy đầy ắp những suy nghĩ đi ...

” Càng lúc càng thấy sến ! ” Bora tự nhủ và xé nát tờ giấy cô vừa viết.

Chỉ là 1 câu nói ngắn gọn thôi mà sao trước đây cô có thể nói 1 cách dễ dàng với Yoo Ha mà nay cô lại không thể lặp lại

chuyện đó với Ki Yul ? Nói thế này thì quá dài dòng, thế kia thì quá cụt lủn ! Chỉ là thể hiện tình cảm ra ngoài thôi sao mà

khó khăn quá ?

Sáng.

Bora hít 1 hơi thật sâu trước khi nhân viên của cửa hàng áo cưới kéo tấm rèm của phòng thay đồ ra.

Bà Il Kyung cùng Ki Yul ngồi ngoài nói chuyện trong lúc chờ đợi. Vừa trông thấy Bora, bà khẽ kêu lên:

” Ôi, trông con kìa ! ”

Ki Yul ngoái lại, bần thần nhìn cô. Bora bèn lên vịn vẹo các ngón tay vào với nhau.

” Nuôi con gần ấy năm, mẹ chỉ mong chờ giây phút này. Sinh con gái quả là 1 quyết định đúng đắn ! Cháu thấy phải không,

Ki Yul ? ”

Ki Yul như bưng bình, anh lúng túng đáp:

” À ... vâng ! ”

Có tiếng chuông điện thoại reo lên. Bà Il Kyung vội nói:

” Đợi mẹ 1 chút ! ”

Bà mẹ đi rồi, chỉ còn có 2 người im lặng đứng đối mặt với nhau. Bora tự nhủ: ” Làm ơn nói gì đi chứ, đừng có làm em bối rối

thêm nữa ! ”

Ki Yul như đọc được suy nghĩ trong đầu cô, anh bèn phá vỡ sự im lặng bằng tiếng tăng hắng. Và :

” Trông cô thật khủng khiếp trong bộ váy này ! ”

Cái gì phải đến cũng sẽ đến. Trong trường hợp này là 1 cú đá trời giáng đến từ chiếc giày cao gót ẩn dưới lớp váy dày của

Bora.

” Úi mẹ ơi ! ”

Bora cúi xuống thì thầm với vị hôn phu của cô:

” Tôi sẽ coi đó là 1 lời khen ! ”

Ki Yul quên cả cơn đau, đứng bật dậy nói :

” Cô không thể không bạo lực dù chỉ 1 ngày thôi sao ? ”

” Ráng chịu đi, anh sẽ nhớ cú đá của tôi sau 6 tháng nữa đấy ! ” Bor dẫu môi lên cãi lại.

Tự dưng, mỗi lần trông thấy ... môi của Bora, tim của Ki Yul chỉ toan nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh vội quay đi đánh trống

lảng:

” Tôi ... tôi phải sang bên kia chọn lễ phục đây ! ”

Bora tròn mắt nghĩ bụng: ” Làm sao mà anh ta phải cuống quýt lên thế nhỉ !? ”.

Sau khi thử áo, bà Il Kyung về khách sạn trước, còn Bora và Ki Yul thì đi hoàn thành nốt việc làm giấy tờ mua nhà. Trên

đường đi, Bora gợi ý:

” Chúng ta ghé vào bên kia uống nước đi, tôi sắp khát khô cả cổ rồi ! ”

” Được thôi ! ”

Bora ngồi đối diện với Ki Yul, cố gắng tập trung nhớ lại những gì mình đã diễn tập đêm qua. Sau 3 lần thất bại vì lí do điện

thoại reo, Bora rút kinh nghiệm lần này sẽ tắt điện thoại từ trước. Bản ngã của người háo thắng không cho phép cô thất bại

lần nữa.

Ki Yul hờ hững nhìn ra ngoài cửa kính trong khi chờ nhân viên phục vụ mang đồ uống tới. Thấy vẻ mặt đăm chiêu kì lạ của

Bora, anh bèn lên tiếng:

” Cô có gì muốn nói với tôi sao ? ”

Bora giật mình. Cô vội cầm cốc nước lên và nói:

” Không, không có gì hết ! Anh nghĩ gì mà lại nói thế ? ”

Ki Yul chiếu cái nhìn soi mói vào cô. Nhưng càng soi cô, mắt anh lạ càng để ý kĩ tới việc môi cô đang kề sát mép cốc. ” Bình

tĩnh nào ! Bình tĩnh nào, Ki Yul ! Mi sẽ khiến cho cả quán này nghe thấy nhịp tim của mi mất ! ”. Anh vội vàng cầm ly nước

nhấp 1 ngụm lớn như thể việc đó sẽ khiến cho tim anh bớt động ình ình trong lồng ngực vậy !

Bora lại hít thật sâu, chuẩn bị nói ra điều mà vì nó, cô đã mất ngủ suốt bao đêm.

” Ki Yul à ... ”

” Gì vậy ? ” Ki Yul nhìn thẳng vào cô.

Bora tự nhủ: ” Mình ghét ánh mắt này của anh ấy ! ”. Vì mỗi lần anh nhìn cô như thế, cô lại quên ráo những gì cô cần phải

làm !

” À ... tối hôm đó, hôm mà ... anh nói anh ghét tôi ấy, thì ... tại sao anh lại nói thế ? ”

Ki Yul thiếu chút nữa là sặc nước. Anh nghĩ thầm: ” Trời đất ơi ! Tại sao lại hỏi câu này chứ ? ”. Anh đặt cốc nước xuống và

hỏi:

” Có thật là cô không hiểu không đấy ? ”

” Tôi thấy chả có người đàn ông nào hôn 1 phụ nữ xong mà lại nói ghét cô ta cả, nên tôi thấy rất lạ ! ”

Ki Yul vò đầu nghĩ ngợi: ” Trời ơi là trời ! Cái đầu cô ta khi kinh doanh sao nhanh nhạy thế mà tại sao lúc này lại khờ khạo

quá vậy ?! ”

” Chẳng phải tôi đã nói cô quên đi rồi sao ? Mà tôi nghĩ hình như đây không phải điều cô muốn nói với tôi ! ” Anh đặt mạnh

cốc nước xuống mặt bàn.

Bora siết chặt các ngón tay vào với nhau, lại tiếp tục hít sâu rồi nói:

” Tôi ... ”

” Rìng ! Rìng ! ”

Ki Yul rút chiếc điện thoại ra:

” Alô ? ”

” ....”

” Được rồi ! Tôi sẽ về ngay ! ”

Ki Yul đột ngột đứng dậy.

” Mau đi thôi ! Tôi đang có vài việc gấp cần giải quyết ! ”

Bora gục đầu xuống mặt bàn: ” Khỉ thật ! Tại sao toàn đúng lúc quan trọng thì lại ... ”

” Bora ! Mau đứng dậy đi ! ” Ki Yul gọi cô.

” Được rồi ! Đi thôi ! ” Cô uể oải đứng lên.

Thêm 1 lần bày tỏ thất bại nữa của Jin Bora. Chỉ vì cái điện thoại.

19. Chương 20

Chapter 20

Ki Yul ngồi trước bàn làm việc, mắt thì tập trung vào tập tài liệu trên mặt bàn nhưng tâm trí của anh thì đâu có để ở những

dòng báo cáo dài ngoằng và những bảng biểu kín mít các con số. Chưa đầy 2 tuần nữa thôi, bản hợp đồng giữa anh với Bora

sẽ hoàn thành được 1 nửa.

Anh ném cây bút đang cầm trong tay xuống và bước tới bên cửa kính nhìn xuống đường nghĩ ngợi. Anh sắp kết hôn, sắp có

được 1 chỗ dựa vững chắc từ phía nhà thông gia. Anh có 1 cô dâu mà bất kì người đàn ông nào cũng cảm thấy ghen tị với

anh. Sắp có mọi thứ anh cần, không, địa vị của anh cần mà tại sao anh lại không thấy dễ chịu chút nào ?

Ki Yul gục đầu vào tấm kính lạnh lẽo. Hình ảnh Bora trong bộ áo cưới lộng lẫy đó cứ lởn vởn trong đầu anh. Cô dâu xinh đẹp,

tài năng, giàu có của anh. Người khác có thể vui sướng đến mất ăn mất ngủ trước đám cưới này nhưng anh thì không. Đóng

vai chú rể hờ với người mà mình thầm yêu thì có thể vui thật lòng được không ? Nhất là khi biết trong tim người ấy đã có

hình bóng của người khác ?

3 tháng đã trôi qua. 3 tháng với bao kí ức khó quên. 3 tháng ở bên người mà mình có thể thoải mái bộc lộ cái tôi của mình.

Liệu trong 6 tháng tiếp theo mọi việc có thể diễn ra 1 cách êm đềm như những ngày qua được không ?

Không được ! Nếu cứ tiếp tục nghĩ ngợi như thế này thì anh sẽ phát điên mất !

Ki Yul kéo chiếc áo vest vắt trên thành ghế ra, hối hả ra khỏi văn phòng. Đi ngang qua bàn thư kí, anh nói nhanh:

” Có giấy tờ gì cần kì thì cứ để lại cho tôi. Tôi có việc riêng cần ra ngoài, chiều tôi sẽ về ! ”

Sau khi Ki Yul mất hút sau cánh cửa thang máy rồi, 2 cô thư kí của Ki Yul ghé tai nhau rủ rỉ :

” Giám đốc đi đâu mà vội thế nhỉ ? ”

” Chắc là cô vợ chưa cưới xinh đẹp đang gọi đây mà ! ”

Chiếc Mercedes phóng vun vút trên đường cao tốc. Ki Yul vừa đi vừa tự hỏi mình có nên làm điều này không. Nhưng không

đi thì sẽ càng bứt rứt không yên !

Với biệt tài lượn lách, chiếc xe của anh đã chạm đích sớm hơn so với những chiếc xe bình thường. Đảo Jeju.

Tại 1 xưởng đồ gốm nhỏ.

” Thưa thầy, thầy có khách ạ ! ”

Người đàn ông đứng tuổi đang chăm chú bên bàn quay gốm liền dừng lại. Ông sải bước ra sân ngoài, nơi có vị khách lạ

đang đứng chờ.

” Anh là .... ” Ông lúng túng hỏi.

Ki Yul nghiêng người cúi chào:

” Không biết bác còn nhớ cháu không ? ”

Người đàn ông đưa Ki Yul vào trong nhà, rót trà ra mời anh. Cả 2 ngồi đối diện nhau, không nói 1 lời.

Từng làn khói mỏng manh từ chén trà nhẹ nhàng bay lên.

” Vậy cậu và Bora có quan hệ gì với nhau ? ”

Ki Yul lịch sự đáp:

” Lần trước khi cháu và Bora tới đây thì cháu là bạn trai cô ấy còn bây giờ là chồng chưa cưới ! ”

Người đàn ông nọ ngạc nhiên, chỉ biết gật gù:

” Vậy à ? ”

1 thoáng im lặng nữa.

” Cậu ... đi cả quãng đường dài từ Seoul tới đây chắc không phải để ngắm cảnh ? ”

” Vâng, cháu đến đây để hỏi bác 1 việc ! ”

” Cậu cứ nói ! ”

Ki Yul chần chừ 1 lát rồi lên tiếng:

” Cháu muốn hỏi .... vì sao ngày ấy bác lại ***** con Bora ? ”

Bất giác, bầu không khí trở nên chùng xuống. Ki Yul tự nhủ, chuyện này anh không bị chủ nhà này vác chổi đuổi đi mới là lạ

nhưng ....

Ông Jin trầm ngâm 1 lúc rồi lên tiếng:

” Cậu và Bora kết hôn là vì tình yêu hay là vì lí do nào khác ? ”

Bị chiếu tướng, Ki Yul chỉ còn nước ậm ừ thay cho 1 câu trả lời rõ ràng.

Ông Jin thở dài thườn thượt:

” Đúng như ta nghĩ. ”

Ông cầm chén trà nóng lên nhấp 1 ngụm nhỏ rồi kể bằng giọng buồn rười rượi:

” Ta và mẹ Bora ngày xưa khó khăn lắm mới lấy được nhau vì gặp phải sự ***** của ông bà ngoại của con bé. Nhiều

người sẽ nghĩ cuộc hôn nhân ấy sẽ kéo dài mãi mãi nhưng trên thực tế thì không phải như vậy. Sau khi Bora lên 5, Il Kyung

bắt đầu lao vào công việc bất kể ngày đêm. Kết quả của việc đó đã thể hiện ở sự phát triển mạnh mẽ của hệ thống khách

sạn Evergreen. Từ 4 chi nhánh ở các đô thị lớn trong thời gian Il Kyung tiếp quản mọi việc đã biến thành 7 khách sạn lớn

nhất nhì trong cả nước. Thành đạt, đó là cái mà bề ngoài người ta thấy ở Il Kyung nhưng thực chất là gì, cậu có biết không ?

Đánh mất mình. ”

Ki Yul giật mình nghĩ bụng, nếu con người hiện tại của Na Il Kyung là kết quả của việc đánh mất bản thân thì ngày xưa bà ấy

rốt cuộc là người như thế nào ?!

” ... Il Kyung ít khi trở về nhà, nếu về thì cũng gần sáng mới về, vài tiếng sau lại cấp cấp đi tiếp. Có những hôm cô ấy ngủ

luôn tại khách sạn. Cô ấy không còn thời gian ngó ngang tới việc chăm sóc cho Bora. Dần dà trở nên lạnh lùng hơn, tàn nhẫn

hơn, đúng với bản chất của 1 người hay lặn lội trên thương trường. Nhờ công việc cô ấy làm mà Bora không ít lần gặp nguy

hiểm vì những đối thủ trong kinh doanh của cô ấy. Tôi cũng đã lên tiếng khuyên bảo cô ấy nhiều lần nhưng cuối cùng mọi

việc đâu lại vào đấy như cũ ... ”

Khuôn mặt đã nhuốm màu sương gió của ông Jin trở nên tiêu tụy hơn bao giờ hết. Ông ngửa cổ uống cạn chén trà rồi kể

tiếp:

” Về sau, nhờ chiếc máy ghi âm Bora để quên ở nhà ông bà ngoại, tôi mới hay biết 1 sự thật: Để cuộc hôn nhân của chúng

tôi được chấp nhận, Il Kyung đã thỏa thuận với bố mẹ cô ấy là sẽ bắt tay vào mở rộng Evergreen. Đó là quyết định sai lầm

của cô ấy. Cho dù có làm thế thì mãi mãi bố mẹ cô ấy cũng không thừa nhận tôi như 1 thành viên trong gia đình. 1 âm mưu

nhằm gián tiếp đẩy Il Kyung ra xa tôi hơn ! ”

Ki Yul dần hiểu ra ý của ông. Ông bà ngoại của Bora không muốn người thừa kế duy nhất của họ có ông bố xuất thân từ

tầng lớp thấp kém. 1 khi quan hệ giữa 2 người trở nên lạnh lẽo thì ly hôn sẽ là cách tốt nhất để loại bỏ chàng con rể bất

hạnh của nhà đó.

” Tôi không thể để điều đó xảy ra. Tôi sẽ đánh mất con gái và người vợ yêu quý của mình nếu không làm gì hết ... ”

Ki Yul bèn ngắt lời ông:

” Khoan đã, giải pháp tối ưu mà ông nói tới là bỏ đi với cô giáo dạy nhạc của Bora sao !? ”

Ông Jin chỉ mỉm cười:

” Cậu không biết rồi ! Tôi cần 1 cú sốc đủ mạnh để có thể đưa Il Kyung về với Bora. Chỉ bỏ đi thôi thì không đủ. Cần phải có

1 yếu tố có sức tác động lớn hơn: ” Nhân tình ”. Cô giáo dạy nhạc mà cậu nói thực ra là kẻ mạo danh muốn cuồn tài sản

của Il Kyung nhưng tôi đã phát giác ra và đặt ra điều kiện với cô ta. Hoặc ở sau song sắt nhà tù hoặc làm theo kịch bản của

tôi ! ”

Ki Yul trầm nghĩ: ” Thì ra tài đóng kịch của cô ấy là di truyền từ ông bố ! ”

” Thà rằng Il Kyung và Bora hận tôi suốt đời, chứ tôi không thể để con tôi gọi 1 gã bù nhìn nào đó do ông bà ngoại con bé

đưa vào nhà là ” bố ” được. Tôi đã tính toán kỹ để cú sốc này khiến cho Il Kyung không thể nghĩ tới việc tái giá hay không ai

có thể làm cô ấy tái hôn được. Cô ấy sẽ tự mình chăm sóc cho Bora, giữ rịt nó trong vòng tay của mình. 1 cách giáo dục

khác người nhưng ít ra cũng sẽ giúp Bora trưởng thành. ”

1 kế hoạch hoàn hảo đã phá tan mưu đồ của ông bà ngoại Bora. Ki Yul cho rằng ông bà ngoại không thừa nhận con rể của

họ nhưng đầu óc của ông ấy đã chứng minh rằng không ai có thể làm rể nhà họ Na phù hợp hơn ông.

Ông Jin nói tiếp:

” Tuy nhiên, việc này đã khiến cho Bora trở nên thiếu lòng tin vào tình yêu, tôi tin chắc điều đó. Con bé mạnh mẽ hơn mẹ nó

nhưng cũng yếu đuối hơn. Chưa bao giờ vết thương trong tim nó lành hẳn cả. Tôi đã nhận ra nhờ chuyến viếng thăm lần

trước của cậu và con bé. Sau mười mấy năm, Bora vẫn bị sự kiện đó hành hạ. Tôi không thể cầu xin nó tha thứ, tôi chỉ

mong có ai đó sẽ ở bên nó để xoa dịu vết thương lòng từ sâu trong tâm khảm thay cho người cha bất tài này ! ”

1 thoáng im lặng nữa.

Ki Yul lặng nhìn chiếc chén trà lạnh lẽo. Không còn làn hơi nóng nào tỏa ra nữa. Chuyến đi này đã đem lại quá nhiều điều

cần biết cho anh ...

” Tôi có thể gọi cậu là gì đây ? ”

” Bác cứ gọi cháu là Ki Yul. ” Ki Yul ngẩng lên đáp.

Ông Jin ngồi thẳng dậy, thoáng mỉm cười:

” Ki Yul, cậu yêu Bora phải không ? ”

Ki Yul ngạc nhiên, anh ấp úng:

” Sao ... bác biết ... ạ ? ”

Ông Jin cười sáng khoái:

” Vì chả có gã nào lại đi cả quãng đường dài tới đây vì người mình không yêu cả. Vì yêu nên sẽ bất chấp mọi thứ. Như tôi

vậy ! ”

Ki Yul ngập ngừng nói:

” Cháu không biết tình cảm của cô ấy thế nào. Cháu liệu có thể nói ra suy nghĩ của cháu hay không ? Nếu ... Nếu ... ”

” Cậu sợ bị tổn thương nếu Bora từ chối tình cảm của cậu sao ? ”

Lời của ông đã đánh trúng vào nỗi lo lắng thường trực bấy lâu trong lòng anh.

” Khi Bora trông thấy tôi, hẳn con bé đã trốn vào chỗ nào đó 1 mình. Và người ở bên cạnh nó lúc đó chỉ có mình cậu. Đừng

ngần ngại nữa, nói thẳng ra với con bé đi. Trước khi có ai đó thay cậu làm việc đó. Ở bên nó lúc nó một mình, lúc cô đơn.

Đừng âm thầm chịu đựng mà phải cho con bé thấy rằng nó có thể tin tưởng vào tình yêu của cậu. Che chở và làm lá chắn

cho nó. Đừng giống như tôi và Il Kyung ngày trước ! ”

Ki Yul vội vã lên xe trở về Seoul. Anh đã có câu trả lời anh cần. Không phải vì không yêu nên ông ấy mới ***** con Bora,

mà là vì quá yêu thương nên mới phải ra đi để bảo vệ tình yêu của mình, bất chấp bị căm ghét, bị oán hận, bất chấp phải

trả giá đắt cho tình yêu của mình.

Tại sao anh không thể làm được như ông ấy ? Anh sẽ không giống như ông. Anh phải làm tốt hơn ấy chứ ! Và anh sẽ làm

tốt hơn mọi gã đàn ông trên thế giới này !

Đã 3h sáng.

Ki Yul mở máy điện thoại gọi cho Bora nhưng cô đã tắt máy. Nếu nói ra đêm nay thì e rằng cô sẽ nghĩ cô đang mơ mất. Anh

sẽ chờ đến sáng mai. Khi cô ở trong trạng thái tỉnh táo nhất.

9h sáng.

” Bora. Cô còn nhớ nhà hàng mà cô và tôi kí hợp đồng không ? Trưa nay cô hãy đến đó nhé, việc gấp đây ! ”

Ki Yul đọc đi đọc lại tin nhắn rồi mới nhấn nút ” gửi “. Anh tự nhủ với lòng mình: ” Cố lên ! ”

Buổi trưa.

Bora sắp xếp giấy tờ trên bàn làm việc rồi mới hối hả xách túi ra khỏi văn phòng.

Ở nhà Bora.

” Chị lên dọn phòng cho Bora nhé ! Máy ngày nay con bé đang bận tối mắt chuẩn bị cho đám cưới nên chắc không để ý gì tới

phòng ốc đâu ! ” Bà Il Kyung nói với chị giúp việc.

” Thưa bà, cô chủ có nói chỉ khi nào cô ấy có nhà thì tôi mới được vào phòng cô ấy thôi ạ ! ”

Bà Il Kyung nói:

” Cứ làm theo lời tôi đi ! Con bé sẽ chẳng còn ở trong nhà này lâu nữa đâu ! ”

Cô giúp việc liền xách máy hút bụi đi lên phòng Bora và mở cửa ra. Nhìn vào trong chị ta nói:

” Bà chủ khéo lo, phòng cô chủ gọn gàng thế này cơ mà ! ”

Chị ta bèn kéo chiếc máy vào trong rồi bắt đầu làm công việc của mình.

Đang hút bụi dưới gầm giường thì chị ta thoáng thấy 1 vật gì đó nằm kẹp sau chân giường và chân bàn trang điểm:

” Cái gì thế này ? ”

1 chiếc túi đựng tài liệu mỏng dính.

Chị ta bèn mở nó ra thì :

” Cái gì đấy ? ”

Giọng bà Il Kyung vang lên từ ngoài cửa. Chị giúp việc vội vàng trao nó cho bà:

” Tôi thấy cái túi này nằm dưới gầm giường ạ ! ”

Bà Il Kyung mở ra xem. Rồi bà tròn mắt rồi rít lên:

” SAO NÓ DÁM .... ”

Trong khi đó ...

Ki Yul gửi xe ở 1 bãi đỗ gần nhà hàng và chuẩn bị vào trong thì:

” KEÉT ! ”

Chiếc BMW đổ chúi phanh kết lại ngay trước mặt anh. Bora quát to:

” Mau lên xe đi ! ”

” Có chuyện gì vậy ? ” Ki Yul ngạc nhiên.

” Không có thời gian giải thích đâu ! ” Bora hét lên.

Ki Yul vẫn chưa hiểu ra chuyện gì. Bỗng điện thoại của anh đổ chuông. Anh toan mở ra nghe thì :

” Không được nghe ! ”

” Bora, cô làm sao vậy ? Là điện thoại của mẹ tôi mà ! ” Ki Yul cãi lại.

Bora giận dữ hét lên:

” Chính vì thế anh càng không được nghe ! Vì ... vì chuyện của chúng ta bị lộ rồi ! ”

20. Chương 21

Chapter 21

Gần nửa tiếng trước ...

” Ai nói với cô là chuyện của chúng ta bị lộ ? ”

Bora vẫn nhìn đường, đáp:

” Tình báo viên của tôi ở khách sạn cho hay, tôi vừa đi thì mẹ tôi dùng đúng tới, bà nói những câu đại loại như tôi đã dám

qua mặt bà ấy việc gì đó, rồi dám kí thứ vớ vẩn nào đó, v.v... Và tôi đã gọi điện về nhà kiểm tra. Bản hợp đồng tôi giấu

trong phòng ngủ đã bị cô giúp việc trông thấy và .... ”

Ki Yul sửng sốt hỏi lại:

” Cô cất nó trong phòng ngủ ?! ”

” Thì còn chỗ nào khác an toàn hơn đâu ? ” Bora chống chế.

” Ôi trời ơi ! Thà cô gửi nó vào két bảo đảm của ngân hàng cho xong ! ” Ki Yul rên rỉ.

Hiện tại ....

” Bây giờ phải làm thế nào đây ? ”

Câu hỏi của Bora như rơi vào khoảng không. Ki Yul đứng tựa vào thành xe, không đáp.

1 ngày trời đẹp. Nắng rực rỡ và gió lồng lộng. Nếu ngày nào cũng có thể đứng bên sông nghe gió thổi vi vu, ngắm dòng

nước lững lờ trôi như thế này thì tốt quá. Nhưng trong hoàn cảnh của Bora và Ki Yul lúc này thì chuyện đó chả có ý nghĩa gì

hết.

Cả 2 cùng nhìn vào xa xăm với những suy nghĩ riêng trong đầu. Nếu bây giờ ngoan ngoãn ” nộp mạng ” cho 2 bà mẹ đang

nổi cơn thịnh nộ thì khác nào đi vào chỗ chết.

Bora nói 1 cách khó khăn:

” Tôi đâu có ngờ bà ấy lại để cho chị giúp việc vào dọn phòng tôi cơ chứ ! ”

” Ít ra cô cũng phải cẩn thận hơn mới phải chứ ! 1 vật quan trọng sao lại để hở hên như thế được ?! ”

” Bây giờ có đổ lỗi cho tôi thì mọi việc cũng không khác đi được đâu ! ” Bora gất gỏng.

Cả 2 lại cùng im lặng.

Và rồi Bora lại là người phá vỡ sự im lặng đó.

” Giờ có chạy về các biệt thự gia đình trốn thì cũng không phải là giải pháp hay. Hẳn là mẹ tôi và mẹ anh đã kiểm soát kĩ

những chỗ đó rồi ! ”

Cái họ cần hiện tại chính là 1 chỗ trú thân tạm thời chờ cho sự việc lắng xuống. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể tìm ra

nơi nào đó phù hợp.

” Cô không có người quen nào có thể chứa chấp cô trong giai đoạn này sao ? ”

” Nếu có thì tôi đã đang trên đường đến đó rồi ! ” Bora nhún vai.

Ki Yul lại nhìn vào khoảng không gian mênh mông trải dài đến tận đường chân trời của dòng sông. Anh nói:

” Cô có mang ở đây bao nhiêu tiền ? ”

Ngay lập tức cả 1 tập tiền được đổ xuống ghế sau của xe từ túi xách của Bora.

” Sau khi được biết sự việc đã vỡ lở, tôi chỉ có thể huy động được ngần này tiền mặt thôi ! ”

Ki Yul lẩm nhẩm đếm:

” 1 ... 2... 3... 4 triệu won. Trong lúc cấp bách mà cô vẫn có thể gom được chỗ tiền này cũng là quá giỏi đấy ! ”

Rồi anh mở ví ra kiểm tra lại tiền của mình:

” Chắc giờ này tài khoản của 2 ta đã bị khóa chặt rồi ! 4 triệu của cô và hơn 500.000 won của tôi, không đến nỗi nào ! ”

Bora lặp lại:

” Không đến nỗi nào ư ? Anh có đùa không ? Vật giá đang tăng vù vù mà chỉ với 4 triệu rưỡi thì có thể làm được gì ? ”

Ki Yul nhìn thẳng vào mắt cô:

” Bora, cô có tin tôi không ? ”

Bora khựng lại, ấp úng:

” Ừ ... thì ... có ... ”

” Nếu tin thì làm theo lời tôi, tôi sẽ không để cô bị thiệt đâu ! Mau lên xe đi ! Họ sẽ không bao giờ nghĩ tới chuyện chúng ta

lại đi lánh nạn

Bến tàu ....

” Cô ấy làm gì lâu thế không biết ? ” Ki Yul sốt ruột nhìn đồng hồ, ” Không nhanh lên thì tàu sẽ đi mất thôi ! ”

Có tiếng bước chân huỳnh huých chạy tới. Ki Yul quay đầu lại toan trách móc thì bị tiếng thở hổn hển của Bora (và 1 chút

ngỡ ngàng) cắt ngang:

” Xin lỗi ... mấy cửa hàng đằng kia đông quá ... tôi mãi mới chen ra được ! ”

” Tóc ... cô làm sao thế kia ? ” Ki Yul chỉ vào mái tóc mà đáng lẽ nó phải dài gấp rưỡi chiều dài hiện tại mới phải.

Bora xoắn 1 lọn tóc vào ngón tay và giải thích:

” À ... Tôi tự cắt lấy đấy ! Để khỏi bị nhận diện. ”

” Không tồi. ” Ki Yul nhún vai.

Bora hơi đỏ mặt, khẽ nói:

” Đây là lần đầu tiên anh nói thế về tôi đấy. Trước đây lúc nào anh cũng xỏ xiên tôi mỗi khi tôi có sự thay đổi nào đó về bề

ngoài ... ”

Không khí giữa 2 người tự dưng trở nên khác lạ. Có chút ngượng ngịu. Ki Yul bèn quay mặt đi, đánh trống lảng:

” Mau lên thôi ! Chúng ta không có nhiều thời gian đâu ! ”

Nói rồi, anh nắm tay cô cùng chạy lên cầu tàu.

Tàu từ từ rời khỏi bến. Những nhân viên của bến vội vàng kéo cầu tàu vào phía trong.

Ki Yul và Bora chọn ình 1 góc khuất trên tàu để ngồi chờ. Bora lên tiếng:

” Chúng ta đang đi tới đâu đây ? ”

Ki Yul nhìn lơ đãng về phía đường chân trời và đáp:

” Đảo Hi Vọng. Trước khi lên làm giám đốc của K-Capital, tôi có làm riêng vài vụ và có kiếm được chút ít nên đã mua 1 căn

nhà nho nhỏ ở đó. Dùng làm chỗ nghỉ ngơi vào các kì nghỉ lễ khi muốn ở 1 mình. Cô yên tâm ! Trên giấy tờ mua nhà, căn

nhà đó được đứng tên dưới 1 cái tên khác nên chúng ta không lo bị tóm sớm đâu ! ”

Trước những gì Ki Yul đã chuẩn bị, Bora cũng thấy an lòng phần nào. 1 ngày có quá nhiều sự kiện. Có lẽ cô sẽ cần chớp mắt

1 lát sau khi tới nơi ...

Ki Yul chống tay lên thành ghế suy nghĩ. Dường như anh đã quên mất điều gì đó rất quan trọng thì phải. Những gì anh cần

đã có ở đây mà tại sao anh lại có cảm giác kì lạ này nhỉ ? Xe thì đã mang gửi chỗ khác. Tiền thì đã có đủ. Những gì phải

làm, anh đã làm rồi. Nhưng anh đã quên mất việc gì nhỉ ?

Đảo Hi Vọng.

” Bora ... tỉnh lại đi. Ta tới nơi rồi ! ”

Bora mơ màng nói:

” Xin lỗi, tôi đã thiếp đi hả ? ”

Ki Yul xách đỡ chiếc túi cho cô và nói:

” Cố gắng 1 lát nữa thôi rồi cô sẽ được ngủ thoải mái ! ”

Bora bám thành ghế loạng choạng đứng dậy rồi đi theo sát Ki Yul.

Từ nơi tàu dừng lại tới căn nhà mà Ki Yul nói tới còn cả 1 quãng đường dài nữa. 1 hòn đảo kì lạ. Dân ở đây có vẻ sống thoải

mái hơn và số tàu đánh cá mà Bora trông thấy cũng không nhiều bằng những nơi khác.

Càng đi vào sâu trong đảo, Bora càng nhận thấy số các biệt thự cỡ nhỏ tăng lên. Hòn đảo này dường như là nơi dành cho

các đại gia dùng làm nơi ẩn cư sau khi bôn ba trên thương trường chán chê. Và càng đi, Bora càng không tìm thấy cái gọi là

1 căn nhà nho nhỏ mà Ki Yul muốn nói tới đâu hết.

” Tới nơi rồi ! ” Ki Yul dừng lại trước cổng của 1 ngôi nhà rồi bấm chuông, ” Tôi đã gọi cho người trông nhà trước khi chúng

ta tới đây rồi nên ông ta ... ”

Bora nhìn lên trên và ngắt lời anh:

” Thế này mà là nhỏ à !? ”

Ki Yul phì cười:

” Với người kinh doanh khách sạn như cô thì chỗ này chưa thể coi là nhỏ được nhưng với tôi thì nó không to được như tôi

muốn ! ”

Có tiếng mở cổng. 1 người đàn ông đứng tuổi thò đầu ra hỏi:

” Anh Min phải không ? ”

Bora ngạc nhiên nghĩ bụng: ” Anh Min ư ? ”

” Chào ông ! Lâu quá không gặp ! ” Ki Yul nhướn cười với ông ta.

” Nhà cửa đã được dọn dẹp sạch sẽ hết rồi. Những thứ mà anh yêu cầu, tôi cũng đã mua đủ. Chìa khóa đây, gửi anh ! ”

” Cám ơn ông ! ”

Khi người trông nhà đi rồi, Ki Yul mới đi vào trong. Bora túm tay áo anh kéo lại:

” Ki Yul, rốt cuộc anh đã mua nhà dưới cái tên nào vậy ? ”

Ki Yul quay lại mỉm cười:

” Với ông lão trông nhà đó, tôi là Min Ki Joon ! ”

” Anh ... anh lấy tên của bố anh ra để mua nhà sao ? ” Bora sững sốt nói.

Ki Yul thản nhiên nói:

” Có sao đâu. Còn không mau vào nhà đi ! Cô muốn phơi nắng ngoài này à ? ”

21. Chương 22

Chapter 22

Bora mở cửa tủ quần áo ra và nhìn vào trong.

Từ lúc nào trong bộ sưu tập của cô xuất hiện những chiếc váy đầm liền ?

Cô đội chiếc mũ rộng vành lên đầu, dạo bước trên con đường gần ngôi nhà của Ki Yul. 1 ngày nắng chói chang. Bora lấy tay

kéo nhẹ vành mũ xuống sát mặt. Cô không muốn cái nắng gay gắt này làm hồng làn da của mình.

Bora lặng lẽ bước đi. Gió biển lồng lộng xô đẩy những cành cây vào với nhau. Bóng cây rung rinh trên con đường cô đi. Lá

khô rơi xào xạc sau bước chân cô. Nắng, biển, hoa lá ... như hòa vào với nhau. 1 hòn đảo quá đẹp, Bora nghĩ vậy. Tại sao

cô lại chưa từng phát hiện ra 1 nơi như thế này trước đây nhỉ ?

Bên lối đi ven biển là chỗ neo du thuyền. Những chiếc du thuyền nhỏ cẩu cạnh nằm im lìm trên mặt nước biển. Trên boong

1 chiếc du thuyền gần đó là 1 vài thanh niên ngồi tán gẫu dưới bóng ô.

” Ê, nhìn kia ! ”

” Woa ! Ở nơi này bao lâu rồi mà bây giờ mới thấy có người đẹp xuất hiện đấy ! ”

” Trông cô ta quen quen, tôi gặp ở đâu rồi thì phải ! ”

” Phải đó, cô nàng kia giống con gái của tập đoàn Evergreen thật đấy ! ”

” Chỉ là người giống người thôi, nghe nói con gái nhà đó đang chuẩn bị cho lễ kết hôn với chàng CEO của K-Capital thì làm

sao có thời gian đến đây chơi được chứ ?! ”

” Đúng đấy ! Nếu là Jin Bora, con gái của tập đoàn Evergreen thì tóc cô ta phải dài hơn thế này, với lại phục trang từ đầu

đến chân phải toàn đồ hiệu mới đúng chứ làm sao đơn giản thế kia được ! ”

” Và con gái của tập đoàn Evergreen phải trông già dặn hơn mới phải ! ”

Bora siết chặt nắm tay lại. Cô nghĩ rằng tự nhủ: ” Muốn tấn mấy gã này 1 trận quá ! ”. Nhưng rồi cơn giận của cô nhanh

chóng nguôi lạnh. Họ nói cũng đúng thôi. Có ai quen biết cô mà trông thấy cô hiện tại có thể nhận ra cô được không ?

Từ khi còn học cấp 2, sau sự kiện bỏ bỏ đi với người phụ nữ khác, Bora đã phải chuyển trường ngay lập tức. Cô luôn phải

đối mặt với những cái nhìn thương hại, những lời châm chọc, cạnh khỏe, dè bĩu .... từ những người xung quanh. Không có

ngày nào là được yên ổn. Có ai biết rằng sự kiện ấy đã gây cho cô nhiều vết thương lòng, nhiều đau khổ không ?

Dưới sự giáo dục của người mẹ, Bora dần dần trở nên cứng rắn hơn. Cô không còn quan tâm đến thái độ, tâm trạng, cái

nhìn của mọi người nữa. Cô trưởng thành như 1 cây xương rồng giữa sa mạc khô cằn. Mạnh mẽ. Gai góc. Dần dà cô học

được cách ứng xử theo tâm trạng của người đối diện, khiến họ bị đánh lừa bởi vẻ ngoài của cô. Họ muốn thế nào, cô đáp

ứng thế đấy. Miễn là việc đó mang lại lợi ích cho cô.

Lúc nào cô cũng ở trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, sẵn sàng đón nhận mọi rủi ro đến với mình. Vì cô biết có làm khác đi thì

những vết thương lòng mà cô đã nhận cũng không thể lành được. Mà có lành thì cô cũng chẳng thể quay về với con người

trước kia được nữa ...

Nếu là Jin Bora thì sẽ luôn xuất hiện trong bộ cánh lộng lẫy nhất.

Nếu là Jin Bora thì sẽ luôn dịu dàng, tươi cười với mọi người cho dù có đang khó chịu, đang bực bội đi chăng nữa.

Nếu là Jin Bora thì sẽ luôn khiến cho đám nhân viên dưới quyền phải co vùi khép nép khi phát hiện thấy sự xuất hiện của cô.

Nếu là Jin Bora thì sẽ không bao giờ biết yếu đuối là gì.

Nếu là Jin Bora thì sẽ không để cho người nào đó nắm tay mình (lôi xềnh xệch) tới 1 hòn đảo lạ hoắc lạ hươ nào đó như bây

giờ.

Và nếu là Jin Bora thì sẽ không yêu ai hết ngoại trừ bản thân.

Bora quay bước trở về ngôi nhà. Đi dạo thế này là quá đủ rồi.

Cô đẩy cánh cổng bước vào trong, đưa mắt nhìn về hướng chiếc ghế bành trước hiên nhà - nơi mà 1 chàng trai đang ngồi

đọc sách với 1 cặp kính trễ trên sống mũi.

Chính là vì người này !

Mới lần đầu gặp, Bora cứ nghĩ anh ta là loại người trầm tĩnh, là cậu con trai ngoan biết vâng lời mẹ. Nhưng sau khi tiếp xúc

1 lần thì hình tượng ban đầu đã đổ bể hoàn toàn, giống như tấm gương rơi vỡ loảng xoảng sau khi bị cả 1 chiếc ghế ném

vào.

Ai nghĩ được rằng chàng trai mang bộ mặt trầm ngâm đẹp như tranh kia lại có thể thốt ra những lời lẽ độc địa nhất ? Ai có

thể nghĩ rằng chàng trai lịch thiệp ấy lại là con người thù dai ? Và ai nghĩ được rằng chàng ta lại coi những cô gái hoàn mỹ

mà chàng ta phải đi xem mặt chả là gì ?

Có ác khẩu thật nhưng anh ta lại có những lúc biết quan tâm đến người bên cạnh. Có những lúc chỉ có mình anh ta chạy đến

bên cô khi cô chỉ muốn ở 1 mình. Không bao giờ ngừng xỏ xiên cô mỗi khi cô định nói ra điều gì. Và anh ta lại là người duy

nhất dám buông lời chê bai bộ cánh của cô trong khi có hàng tá người chỉ mong được đi bên cạnh cô dù chỉ 1 phút !

1 người đã khiến cho Jin Bora của ngày trước thay đổi hoàn toàn.

Người đã mang 1 làn gió mới tới những ngày buồn tẻ, những tuần khó chịu và những tháng bực bội của Bora. Người luôn

khiến cô phải phơi bày những khó chịu trong lòng cô ra ngoài mặt. Người khiến cô phải cẩn thận chăm chút tới những bộ

cánh cô mua về chỉ để gây ấn tượng với người ấy.

Người đã vì cô mà phải nằm viện. Người đã khiến cho tâm hồn lạnh lẽo của cô biết xao động trước nụ cười nửa miệng ngạo

mạn. Người đã trở thành bờ vai duy nhất của cô trong phút yếu đuối.

Bạn thân của Bora, Cha Eun Seon, biết hết về ý định của cô với các chàng bạn trai nhưng cô ấy lại biết giữ kín bí mật đó. Cô

ấy không thể làm gì được để ngăn cô mà chỉ luôn kêu trời rằng: " Có ai đó làm ơn hãy rước con nhỏ độc ác này đi giùm ! ".

Cô biết Eun Seon luôn cố gắng tìm giúp cho Bora 1 tình yêu đích thực nhưng có thể chắc chắn rằng ông trời không ủng hộ ý

tốt của cô ấy. Nếu Eun Seon mà biết Bora đã yêu đơn phương 1 người như người ấy thì cô ấy sẽ thế nào nhỉ ? Cười phá lên

hay lăn ra ngất đây ?

Bora quăng mũ xuống mặt chiếc bàn gần đó. Cô liền sà xuống 1 chiếc ghế gần chỗ ngồi của Ki Yul. Cô nhào người ra bàn,

ngiênng nghiêng đầu ngắmm nhìn anh.

” Gì vậy ? ” Ki Yul không thể chịu hơn được nữa cái nhìn chòng chọc của Bora bèn lên tiếng.

Bora vẫn ở trong tư thế đó, khẽ nói:

” Ki Yul à, anh nhớ ngày mà chúng ta kí hợp đồng không ? ”

Ki Yul gấp sách lại, đặt nó lên bàn rồi bỏ cặp kính xuống bìa sách và đáp:

” Còn nhớ chứ ! ”

” Lúc đó anh nói tôi trông già hơn so với tuổi thật. ”

” Ừ, thì sao ? ”

Bora dùng ngón tay vẽ những đường mơ hồ trên mặt bàn rộng:

” Thế ... bây giờ thì thế nào ? ”

Ki Yul nghĩ bụng: ” Hỏi câu nào không hỏi lại hỏi câu này làm gì cơ chứ !? ”. Anh giả bộ tăng hăng:

” Mau vào chuẩn bị bữa trưa thôi ! Tôi đói lắm rồi ! ”

Rồi anh toan đứng dậy nhưng Bora đã giữ tay anh lại:

” Trả lời đi rồi muốn làm gì thì tùy ! ”

Ki Yul ấp úng:

” Ừ thì ... bây giờ cô có khác hơn lúc đó thật ! ”

” Khác là khác thế nào ? Trông tệ hơn hay ... ? ” Bora tiếp tục hỏi dồn.

” Thì ... có trẻ hơn ... 1 chút ! ”

Ki Yul quay mặt đi, cố không để Bora thấy vẻ bối rối của mình. Từ khi cô cắt kiểu tóc này rồi khoác lên người những chiếc

váy liền như thế này, anh không còn dám nhìn thẳng vào cô nữa. Vì nếu làm thế thì adrenalin trong máu anh sẽ tăng vọt lên

mất !

” Mà anh bị cận từ hồi nào vậy !? ” Bora đứng dậy đi theo KI Yul.

Anh vừa đi vừa đáp:

” Bình thường tôi vẫn đeo kính áp tròng mà, vì cô không nhận ra đấy thôi ! Hôm trước đi vội quá nên tôi không mang kính dự

phòng theo. ”

Đột nhiên anh dừng lại:

” Chiều nay cô muốn đi lên trên kia bằng xe đạp không ? ”

” Có xe đạp sao ? ” Bora hớn hử nói.

” Ở đằng sau nhà đấy ! Còn bây giờ mau vào cùng làm cơm thôi ! ”

Bora vui mừng ra mặt, nhanh chân theo Ki Yul vào bếp nấu ăn.

Nếu có ai hỏi tại sao cô lại chọn phía không được đền đáp thì cô chỉ có thể trả lời vì không còn cách nào nữa thôi ...

Nhưng không nên lùi bước vì không được đền đáp.

Vì điều ta mong mỏi chỉ còn cách 1 chút nữa thôi ...”

22. Chương 23

Chapter 23

Nếu có ai hỏi tại sao lại chọn phía không được đền đáp thì câu trả lời chỉ có thể là: Vì không còn cách nào khác nữa thôi ...

Nhưng không nên lùi bước vì không được đền đáp.

Vì điều ta mong mỗi chỉ còn cách 1 chút nữa thôi ...

Ki Yul bặm môi, trầm ngâm nhìn chiếc thìa đang tỏa hơi nóng trên tay anh 1 lát rồi nói:

” Không tồi chút nào ! Tôi cứ nghĩ cô không thể nấu ngon những món ăn bình thường nhưng chắc tôi phải thừa nhận tôi đã

sai ... ”

Bấy giờ vẻ mặt lo lắng của Bora mới từ từ giãn ra. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Ki Yul bỏ chiếc thìa vào chậu rửa rồi bảo cô:

” Mau dọn bàn ăn đi nào, tôi đói sắp chết rồi đây ! ”

....

Chỉ có tiếng thìa va chạm lạnh canh vào mép bát. Ngoài ra không có tiếng trò chuyện hay bất cứ âm thanh gây chú ý nào

khác. Chỉ vì cả 2 đang tập trung vào chuyên môn nên không còn nghĩ tới bất cứ câu chuyện nào để có thể thu hút sự chú ý

của người kia.

” Ki Yul à ... ”

” Sao vậy ? ” Ki Yul không nhìn lên, hỏi Bora.

” Nếu không có chuyện vỡ hợp đồng thì sau khi kết hôn, ngày nào chúng ta cũng có thể được như thế này nhỉ ? ” Bora e dè

nói.

Miếng cơm trong cổ họng Ki Yul như tắc nghẹn lại. Anh lầm bầm thật khẽ để Bora không thể nghe rõ lời của anh:

” ... Nếu được như thế thì thật tuyệt ! ”

Bora cúi gằm mặt nhìn vào bát cơm nhưng trong đầu lại tự nhủ: ” Mình có nghe nhầm không ? ”

Chiều

” Tại sao chúng ta lại đi đường này ? ” Bora vừa bước lên những bậc thang dốc vừa rên rỉ.

Ki Yul không quay lại, vẫn dắt chiếc xe lên từng bậc thang, đáp:

” Nếu cô muốn ề cổ đạp xe ngược con dốc phía bên kia thì cứ việc ! ”

Bora bèn im thin thít.

Trèo lên những bậc thang cuối cùng, Bora mới thấy hối hận vì đã tỏ ra quá hớn hỏ với chuyện ” thám hiểm ” này: ” Biết thế

này thì thà ở quách dưới kia cho xong ! ”

” Sao ? Mới vận động có chút xịu thôi mà cô đã nản rồi à ? ” Ki Yul, như đọc được suy nghĩ của cô, liền mỉa mai.

” Quý ngài đã bao giờ thấy 1 người quản lý khách sạn phải cuộc bộ như thế này chưa ?! ” Bora vừa vênh mặt lên cái vừa năn

lại cổ chân.

” Nhưng cũng đáng để vất vả lắm chứ ! Cô thử quay lại đằng sau xem ! ” Ki Yul chỉ về phía đằng sau cô.

Bora bèn quay đầu lại.

Phong cảnh của cả hòn đảo như trải dài ra trước tầm mắt cô. Những hàng cây rậm rì, những mái nhà san sát, rồi những

chiếc du thuyền nhỏ dập dềnh trên mặt nước, ... Tất cả đều được bố trí hài hòa trên tấm phong nền xanh rì của trời và biển.

” Đúng là đáng giá thật ! ” Bora lẩm bẩm.

...

” Bây giờ ai sẽ lái đây ? Cô hay tôi ? ” Ki Yul lên tiếng.

Đột nhiên Bora mỉm cười ma mãnh. Cô bèn nắm lấy ghi đông và nói:

” Tôi trước ! ”

” Được thôi, lady first ! ” Ki Yul nhún vai, ” Nhớ giữ phanh cẩn thận, đường dốc lắm đấy ! ”

” Mau lên đi nào ! ” Bora nóng lòng giục giã.

Ki Yul cảm thấy có gì đó bất thường trong thái độ của Bora. Nhưng anh cũng không nghĩ ngợi gì thêm mà chỉ ngoan ngoãn

lên ” ghế sau ”.

” Here we go ! ” Bora nói to.

Tức thì, chiếc xe đạp phóng như bay xuống đoạn dốc. Nó không đi theo đường thẳng mà chạy theo đường zic zac khắp con

đường dốc dựng đứng.

” Ê ! Ê ! Phanh lại ! ”

” Mới có thể thôi mà đã sợ rồi sao !? ”

Chiếc xe đạp cứ thế lao vùn vụt hết đoạn dốc đứng. Người lái cứ thế ” hù dọa ” hành khách của mình bằng màn điều khiển

xe có 1 không 2.

1 lát sau.

Ki Yul xanh mặt vịn vào thanh chắn đường để giữ thăng bằng. Ruột gan của anh đang lộn tung phèo hết cả lên. Bora đắc chí

nói:

” Lần đầu tiên tôi thấy có người bị say xe đạp đấy ! ”

Ki Yul quắc mắt nhìn cô:

” Cô tính giết người đấy à ?! Oh Ki Yul này đã làm gì để cô đối xử với tôi như vậy ? ” Anh vội lấy tay che miệng lại, ” Buồn

nôn quá ! ”

” Ai bảo mỗi khi chở tôi, anh lại thích phóng với tốc độ 90km/h cơ !? Cho chừa đi ! ”

” Cô .... ” Ki Yul tức tối nghiêng rắng rồi giằng lấy ghi đông xe từ tay Bora, ” Giờ thì đến lượt tôi ! ”

Bora liền giả bộ lấy tay che mắt nhìn về con đường trước mặt:

” Đáng tiếc là đoạn đường phía trước không còn dốc cho anh trả đũa nữa rồi ! ”

” Cô có lên không hay là thích cuộc bộ về ? ” Ki Yul gắt gỏng.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh trên con đường rộng. Bóng xe lẫn vào với bóng hàng cây rậm rạp ven đường. Gió biển vi vu

thổi. Cành lá rung rinh. Lá khô lăn lăn xào xạc trên mặt đường khô khốc. Bora nghiêng đầu thả tầm mắt về phía khơi xa, nơi

có những đám mây bông ùn lên trắng xóa 1 góc trời.

” Bora ... ”

” Gì vậy ? ”

” Đã bao giờ ... cô nghĩ tới việc ... tha thứ cho bố cô chưa ? ” Ki Yul ngập ngừng hỏi.

Khung cảnh đẹp như mơ bỗng chốc tan thành cát bụi trong mắt Bora. Cô thẳng thốt:

” Anh ... anh đang nói cái gì vậy ?! ”

” Nói về bố cô. ”

Bora nói, giọng gay gắt:

” Đừng bao giờ nhắc tới ông ấy trước mặt tôi ! ”

Ki Yul không từ bỏ, anh nói tiếp:

” Nghe tôi nói nè ! Nếu việc bố cô đã làm thực chất không như cô và mẹ cô nghĩ ... nếu ông ấy làm chuyện đấy chỉ vì mẹ con

cô thì ... ”

Bora cười chua chát:

” Ngoại tình, bỏ rơi vợ con mà gọi là ” vì mẹ con tôi ” sao ?! ”

Ki Yul hỏi cô:

” Cô có thực sự hiểu hết mọi suy nghĩ của ông ấy không ? ”

Bora khựng lại.

” Lúc đó cô chỉ là 1 đứa trẻ 12,13 tuổi, có hiểu biết sớm thế nào đi chăng nữa thì cũng vẫn chỉ là trẻ con. Cô có thể khẳng

định cô am tường cách nghĩ của 1 người trưởng thành không ? ”

Bora bối rối mím chặt môi, không đáp.

” Cô không có bằng chứng xác thực về việc ông ấy ngoại tình, cô nghĩ thế nhờ bức thư ông ấy để lại. Đã không có bằng

chứng thì sao có thể nói như đinh đóng cột rằng ông ấy là kẻ phụ bạc được !? ”

Đã có lúc, trong thâm tâm, cô nghĩ như anh. Đã có lúc cô ngồi trong bóng tối và suy nghĩ về chuyện của bố cô. Nhưng vì 1

lẽ nào đó, cô lại tự bác bỏ những ý nghĩ đấy. Cô tiếp tục đổ tội cho bố của mình vì những điều cô đã biết hay chính xác hơn

là được biết ...

” Tôi cũng là đàn ông. Dù tôi không tin vào tình yêu nhưng qua những gì tôi thu thập được về bố cô, 1 người rất hiền lành,

rất yêu mẹ con cô, tôi không tin ông ấy lại công khai bỏ đi với lí do ngoại tình như thế được. Chắc hẳn ông ấy có điều gì khó

nói và sự kiện đó chỉ là hình thức che mắt mà thôi ... ”

Bora túm chặt nếp áo. Ngày mà ông ấy bỏ đi, cô đâu có nghĩ ra được điều gì khác nữa đâu. Sâu trong tâm khảm, cô không

tin chuyện đó nhưng cô quá đau khổ, quá tuyệt vọng, cô cần 1 cái gì đó để làm vơi đi nỗi đau này. Và trái tim cô mách bảo

chỉ cần đổ hết tội lỗi cho ông ấy thì mọi nỗi đau trong tâm hồn cô sẽ vơi bớt. Và cô đã làm thế. Bất chấp những gì cô biết về

con người ông.

” Hãy thử 1 lần tha thứ cho ông ấy, thử lắng nghe xem. Vì mọi việc đôi khi không như chúng ta vẫn nghĩ. ”

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh trên con đường rộng. Trục xe khe khẽ kêu cọt két trước mỗi vòng quay của nan hoa. Đường như

âm thanh đó còn to hơn cả tiếng lá xào xạc ven đường ....

1 ngày đẹp trời với nắng và gió.

23. Chương 24

Chapter 24

Sau khi trở về nhà, cả 2 đều không nhắc lại những gì họ đã nói trên đường. Vừa đặt chân xuống xe, Bora lắng lắng đi vào

phòng tắm và ở lì trong đó nửa tiếng đồng hồ.

Bữa cơm tối lại diễn ra trong im lặng. Bora không thèm nhìn Ki Yul, cũng không thèm nói câu nào với anh. Ăn xong, cô lắng

lắng rửa bát rồi quay về phòng riêng.

Ki Yul tự hỏi mình có sai không khi nói về chuyện đó với cô ?

Sáng hôm sau.

Ki Yul lò dò xuống bếp tìm đồ ăn sáng. Với tình hình ” chiến tranh lạnh ” căng thẳng thế này thì không đời nào đại tiểu thư

chịu hạ mình làm cơm cho anh ăn đâu, nên tốt nhất là ” lẩn vào bếp ” thôi !

Nhưng ...

” Anh dậy rồi à ?! ”

Bora quay lại chào đón anh bằng nụ cười tươi rói. Ki Yul, ghé mắt nhìn chiếc nồi đang tỏa hương trên bếp, lúng túng nói :

” Cô ... dậy sớm vậy ! ”

” Thì tôi còn có việc gì khác để làm đâu. Không phải đi làm, chỉ có mỗi công việc dọn dẹp nhà thôi nên tôi tranh thủ làm sớm

để còn tận dụng thời gian nghỉ ngơi chứ ! ”

Trong lòng Ki Yul như trút đi được 1 gánh nặng. Anh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

” Còn không mau ra đây giúp tôi 1 tay đi ! ”

Anh vội vàng xắn tay áo lên, sải bước tới bên bàn bếp. Tới bên cô.

Làm ơn ....

Ngày thứ 4 trên đảo.

Bora nhìn chăm chăm chiếc đĩa vừa mới được đặt lên bàn trước mặt mình bằng ánh mắt nghi ngại. Cô cầm chiếc nĩa bên

cạnh chọc chọc vào thứ có ở trên đĩa và hỏi bằng giọng ngờ vực:

” Anh gọi đây là bánh hả !? ”

” Ừ, cô thử đi ! ”

Bora xiên 1 miếng nhỏ và đưa lên gần mắt mình xem xét:

” Ki Yul à, thành thật mà nói, tôi chưa muốn ra đi sớm với lí do rối loạn tiêu hóa đâu ! Và đừng cố làm nổ tung căn bếp chỉ vì

nỗ lực làm bánh của anh. Dọn dẹp toàn bộ căn nhà này còn chưa đủ cho tôi hay sao mà anh còn vẽ thêm việc giùm tôi nữa

?! ”

Nói rồi cô đẩy ghế ra và toan ra khỏi bếp.

” Nấu ăn, làm việc nhà thì tôi có thể không bằng cô được nhưng ít ra tôi cũng muốn tự mình làm được 1 việc gì đó ... Cho

cô. ” KI Yul lẩm bẩm rồi bỏ chiếc đĩa vào chậu rửa.

Bora dừng bước. Cô không quay lại, nói khẽ:

” Nếu anh muốn làm thế thì trước đó hãy hỏi tôi cách làm. Đánh tan trứng và đừng để nhiệt độ lò thấp quá. ”

Làm ơn ....

Ngày thứ 5 ....

Trên bờ biển.

Bora đứng khoanh tay đón làn gió lùa vào, mắt nhìn về khơi xa. Nắng rực rỡ. Gió dịu nhẹ. Trời xanh trong. 1 ngày tuyệt vời

để đi dạo.

[i333.photobucket /albums/m...712000/550.jpg](http://i333.photobucket.com/albums/m...712000/550.jpg)

Ki Yul đứng gần cô, tay đút túi quần. Những ngày qua đối với anh thật yên bình biết bao. Không công việc, không mưu toan,

không lo nghĩ. Như người ta vẫn hay nói: ” Too good to be true ”.

Trước đây, anh đã từng cho rằng nếu có ngày mình được thảnh thơi nghỉ ngơi như thế này thì chắc đó là lúc anh đang ở trên

thiên đường. Nhưng anh đã ỉnh 1 cơ hội để hi vọng. Để mong chờ cái gì đó mới mẻ hơn. Đó là lí do vì sao anh chọn

mua nhà trên hòn đảo này.

Gió mang theo hơi thở của biển hất những lọn tóc ngắn của Bora bay bay. Cô khẽ lùa những ngón tay vào mái tóc dài mà cô

đã thẳng thừng cắt bỏ khi chạy khỏi Seoul. Sẽ có lúc nào đó nó trở lại với cô. Như những khoảnh khắc êm đềm từ khi đặt

chân lên hòn đảo này ...

Ki Yul đưa mắt nhìn Bora. Trông cô bây giờ chẳng khác gì hình ảnh trong giấc mơ của anh ngày đó. Nét mặt thanh thản, đôi

mắt nhắm nghiền cùng những ngọn tóc lơ thơ bay theo chiều gió. Anh phải thừa nhận cho dù bình thường cô có ăn diện hay

không thì chỉ có ngày đó và bây giờ, cô mới thực sự đẹp tuyệt trần. Vừa chân thực lại vừa như ảo mộng ...

Làm ơn ....

Bất giác, anh vươn những ngón tay dài về phía mái tóc đó. Chỉ để xác nhận xem mình có đang mơ hay không ...

” Rào ... rào ... rào .... ”

Cơn mưa bóng mây ập tới bất ngờ đã “giúp” Ki Yul xác nhận lại. Anh gục gặc cái đầu tự nhủ: ” Ông trời ơi ! Người có cần

thiết phải phá đám phút lãng mạn hiếm hoi này của con không ?! ”.

Anh ngẩng đầu lên. Bora đang dang rộng đôi tay, quay tròn giữa làn mưa. Tiếng cười của cô hòa tan vào với tiếng rào rào

của mưa. Anh ngẩng mặt lên đón lấy những giọt mưa từ bầu trời xanh ngắt rơi xuống và nghĩ thầm: ” Hóa ra Người cũng

không quá quắt cho lắm ! ”

Cơn mưa từ từ biến mất. Nắng lại trải dài trên bãi cát trắng. Ki Yul chạy vượt lên Bora và nói:

” Bora, có muốn thi xem ai chạy về nhà trước không ? ”

Bora hồi hã chạy theo sau:

” Anh ăn gian à nha ! Chạy trước thế coi sao được ?! ”

Cả 2 cùng sải chân giẫm lên những con sóng nhỏ đang xô đuổi nhau vào bờ. Tiếng cười đùa vang vọng khắp bờ biển vắng

...

Làm ơn ....

Ngày thứ 6.

Bora cầm chiếc vỏ đĩa trên dàn âm thanh lên và gọi Ki Yul:

” Anh có đĩa game à ? ”

Ki Yul từ phòng tắm đi ra, vừa lau khô đầu vừa đáp:

” Cô muốn chơi sao ? ”

Bora quay lại đáp:

” Nhưng có mỗi 1 đĩa thế này thì chán lắm ! ”

” Ai bảo cô là tôi có mỗi 1 đĩa game thôi !? ” Ki Yul cự nự, ” Mở ngăn tủ trong góc đằng kia ra mà coi ! ”

Bora bèn làm theo. Cửa tủ vừa mở ra, cô khẽ kêu lên kinh ngạc:

” Ôi trời đất ơi ! ”

1 lát sau ....

” Ê ! Đừng có cản đường tôi chứ ! ”

” Ai cản cô ? Tôi đang đi đường của tôi chứ bộ ! ”

” Nhưng anh đang ngáng đường xe của tôi ! ” Bora bực bội nhấn nhấn mấy cái nút trên bộ điều khiển.

” Chơi bản kia ! ” Ki Yul ***** khi tay đua của anh bị tay đua của cô cầm gậy vụt.

” Tại anh chơi xỏ tôi trước mà. ” Bora hí hửng nói.

.....

” Lại đá hụt nữa kia ! ” Ki Yul đắc ý nói.

Bora nhấn nút điều khiển 1 cách cáu kỉnh.

” Chơi lại ! ”

” Cô chỉ giỏi động thủ ngoài đời thôi chứ trong game làm sao thắng được tôi mà đòi ... Cô thua lần thứ bao nhiêu rồi ấy nhỉ

!? ”

” Lần này tôi sẽ thắng cho anh xem ! ” Bora tuyên bố chắc nịch.

Trăng lặn và mặt trời lại mọc ...

Trên màn hình TV, các nhân vật trong trò chơi đứng ngây như tượng. Dưới chiếc ghế sofa đối diện TV, Bora và Ki Yul ngồi

dựa đầu vào nhau ngủ ngon lành, bộ điều khiển vẫn còn ở trên tay.

Nắng mai chiếu xiên qua cửa sổ, tỏa sáng cả 1 góc phòng ....

Làm ơn ...

Ngày thứ 8 ...

1 sự cố nho nhỏ đã xảy đến với 2 người. Và nó bắt đầu vào 1 buổi chiều tà ...

Bora kéo vành mũ xuống che ánh nắng mặt trời rồi than vãn:

” Chuẩn bị về thôi, Ki Yul ! Sắp muộn giờ nấu cơm rồi đấy ! ”

” Muộn 1 chút có làm sao đâu ! ” Ki Yul cầm cần câu vui vẻ đáp.

” Tôi mệt lắm rồi và tôi cần đi tắm trước khi ăn ! ” Bora nhăn nhó.

” 1 chút nữa thôi ! ”

Bora quay mặt sang hướng khác, tay không ngừng phe phẩy để lấy chút gió trong khi Ki Yul vẫn đang chăm chú quan sát

động tĩnh của vùng nước xung quanh mỗi câu.

1 tiếng tôm khe khẽ vang lên. Có vẻ như con gì đó nho nhỏ vừa đớp mồi. Ki Yul liền nhấc cần lên. Anh thở dài thất vọng,

toan thả nó đi thì chợt trong đầu anh nảy ra 1 ý ...

” Bora nè ... ” Ki Yul cười ma mãnh.

Bora liền quay đầu lại. 1 con cua đang ngoe nguẩy ngay trước mặt cô. Cô ré lên:

” AAAAAA ! ”

Cô hoảng hồn đứng bật dậy, quấy tay điên cuồng. Và rồi, như 1 hệ quả của sự mất thăng bằng, cô mất đà ngã xuống nước.

” ÒMMMMM ! ”

Ki Yul ôm bụng cười sặc sụa:

” Ha ha ha ! Đau bụng quá đi mất ! ”

Mặt nước dập dềnh gợn sóng rồi tức thì phẳng lặng như tờ. Ki Yul lo lắng thò đầu ra gọi tên cô:

” Bora ? ”

Bất thành linh, 1 bàn tay từ dưới nước nhô lên tóm lấy chân anh lôi đi.

” OÁI ! ”

Và:

” TÙMMM ! ”

Ki Yul nổi lên khỏi mặt nước vội vàng vượt mặt trong khi Bora đang cười phá lên:

” Thích chơi xỏ tôi hả !? Cho anh chờ này ! ”

Nói rồi, cô tát nước tới tấp vào anh.

Ki Yul vừa nghiêng mặt tránh nước đang bay rào rào tới, vừa tiến lại gần cô và bất ngờ nắm lấy 2 tay cô.

Bora ngẩn người ra. Đàn ông chỉ tóm cổ tay phụ nữ như thế này khi ... (người đọc tự liên tưởng và nếu không thể thì hãy

thử diễn tập với 1 người khác)

Phải mất đến hàng chục giây sau khi sự cố đó xảy ra Bora mới ý thức được rằng việc đó đúng như cô đã nghĩ.

Ki Yul buông tay khỏi cô rồi bơi tới phía cầu cảng. Trong đầu anh lúc này đang rối rắm lắm. Anh không thể hiểu nổi tại sao

mình lại có ý nghĩ làm chuyện đó ...

Cả 2 lớp ngóp lên bờ. Không nói 1 lời. Vừa đi, nước từ quần áo rỏ tong tỏng xuống đường. Ki Yul cứ cầm đầu đi thẳng trong

khi Bora im thin thít bám sát theo sau.

Bóng tối dần dần phủ lên hòn đảo, báo hiệu 1 ngày đã kết thúc ...

Làm ơn ...

Tại Seoul ....

Khách sạn Evergreen Seoul.

” Thưa Chủ tịch, bà ấy đã tới ạ ! ”

Cô thư kí lễ phép cúi mình thông báo với bà Na Il Kyung. Bà ngừng tay viết, ngẩng lên đáp:

” Đưa bà ấy vào đây ! ”

Cô thư kí mở rộng cánh cửa mời người phụ nữ đứng tuổi đang ở ngoài vào trong. Bà Il Kyung lên tiếng:

” Chị ngồi đi ! ”

Bà So Yeon lạnh lùng kéo chiếc ghế đối diện bà Il Kyung ra và ngồi xuống.

” Bà vẫn chưa tìm ra cô con gái quý báu của bà sao ? ” Bà nhấn mạnh.

Bà Il Kyung không thay đổi sắc mặt:

” Bà không thể thôi xả xói con tôi được sao ? ”

Bà So Yeon ngồi thẳng lưng lên:

” Tôi sẽ thôi nói thể nếu con bé đó cho tôi biết nó đã làm gì để con trai trở thành như vậy. ”

Bà Il Kyung lạnh lùng nói:

” Tôi mới là người cần hỏi con trai bà câu đó ! ”

” Trước khi gặp con bé Bora nhà bà, thằng bé đã bao giờ gây ra những chuyện tày trời như thế này đâu ! ”

” Bora nhà tôi từ bé đến giờ chẳng khi nào dám qua mặt tôi như lần này. Đây là trước khi thằng con bà xuất hiện ! ”

Cả 2 cùng đứng vụt dậy, gườm gườm nhìn nhau. Trên đầu họ, sấm sét nổ đi đùng.

Bà Il Kyung ngồi xuống trước:

” Tôi mời bà tới đây không phải là để đòi co như mấy ngày qua chúng ta đã làm. Tôi cần hỏi xem bà có biết gì về bất động

sản của thằng con bà không ? ”

” Để làm gì ? ” Bà So Yeon ngồi xuống hỏi.

Bà Il Kyung nói:

” Bora không sở hữu bất cứ loại hình bất động sản nào cả. Mọi khoản chi tiêu của nó, mua loại hàng hiệu gì, số lượng bao

hiệu, tôi đều nắm được hết. Tất cả những người quen, tôi đã hỏi hết. Chỉ có khả năng thằng con bà đưa con bé Bora tới

chỗ nào đó mà thôi. ”

” Bà có thể tra cứu thông tin của người sở hữu bất động sản sao ? ”

” Tôi đã thử mọi cái tên. Và tôi cần bà giúp 1 tay để kết thúc chuyện này. Những lời nói dối không có tác dụng lâu dài, bà

hiểu chứ ? ”

Bà So Yeon ngồi dầm chiêu nghi ngời 1 lát rồi lên tiếng:

” Bà đã thử cái tên Min Ki Joon bao giờ chưa ? ”

24. Chương 25

Chapter 25

” Khó nuốt quá ! ” là suy nghĩ chung của Jin Bora và Oh Ki Yul trong bữa tối.

1 bàn ăn không có gì để chê bai. Đây đủ món, hương vị tuyệt vời nhưng người ăn thì đang như bị tra tấn.

” Ki Yul à ... ”

” Bora à ... ”

Cả 2 cùng lên tiếng 1 lúc. Nhưng người này thấy người kia cũng có suy nghĩ giống mình nên những lời đang sắp tuột ra khỏi

môi lập tức biến mất.

” À ... ờ ... cô nói trước đi ! ”

” Không ... không có gì hết. Quên đi ! ” Bora đáp ứng.

Và 2 người lại cúi gằm mặt xuống, cố kết thúc bữa tối để thoát khỏi tình trạng ngượng ngập đầy căng thẳng này.

Sau khi ăn xong, Ki Yul vội vã đi vào phòng riêng. Anh đóng sầm cửa lại rồi tìm tới ... bức tường gần nhất. Anh vừa động

đầu mình vào tường côm cốp vừa rên rỉ:

” Trời ơi, sao con ghét mình quá đi mất ?! ”

Chỉ bằng 1 hành động được thực hiện trong vô thức, anh đã phá hỏng hoàn toàn những gì cô và anh đã có trong mấy ngày

qua. Chỉ vì 1 giây không kiềm chế nổi mình ....

Anh ngồi phịch xuống sàn, vò đầu gãi tai suy nghĩ. Bây giờ có bào chữa thế nào đi nữa thì cũng là công cốc. Tại sao số phận

lại đùa giỡn với anh như vậy ? Tại sao những nụ hôn mà anh và cô đã có lại toàn diễn ra trong hoàn cảnh trở trêu như thế

này chứ ?

Anh sẽ nói gì với cô đây ? ” Bora, tôi chỉ đùa thôi ! ” hay ” Tôi chỉ vô tình hôn cô thôi. ” hay vân vân và vân vân ... Nói thế

nào đi nữa thì cô sẽ hiểu sai về anh hoặc không thì anh sẽ nhận được 1 cái tát trời giáng.

Sáng ngày thứ 9.

Bora sải chân chạy trên bờ biển. Những bước chân dồn dập đạp lên những tia nắng mai nhàn nhạt đầu tiên đang hắt lên từ

phía chân trời xa. Vừa chạy cô vừa quạt mồ hôi trên trán bằng chiếc khăn bông vắt trên cổ, cố gắng tập trung nhìn vào con

đường trước mặt.

Không nghĩ gì hết. Không nghĩ gì hết.

Làm ơn ....

Chạy dọc theo bờ biển được 1 lúc, cô dừng lại, cúi người xuống thở hổn hển. Mồ hôi lăn lăn trên trán, trên mặt rồi rơi xuống

lớp cát dưới chân cô.

Bora từ từ đứng thẳng người lên. Mỗi khi dừng lại nghỉ cô lại nghĩ về việc chiều qua. Nghĩ về ý nghĩa của hành động kì lạ đó

của anh. Đây không phải là 1 trò đùa, cô có thể khẳng định điều đó. Kinh nghiệm và những gì cô hiểu được về con người

anh giúp cô khẳng định điều đó.

Cô chạm nhẹ ngón tay mình lên bờ môi. Có khi nào ....

Bora trở về nhà, lạng lẽ tháo giày ra rồi đi vào bếp.

Căn bếp mà đáng lẽ ra phải vắng lặng như lúc cô đi thì đột nhiên lại có người ở trong. Người đó quay lại, ngượng ngập lên

tiếng:

” Chào ... ”

Bora khẽ đáp lại:

” Chào. ”

Trông thấy Ki Yul, mọi câu hỏi đang có trong đầu Bora chợt tan biến sạch. Cô chỉ còn biết đứng ngây người ra bối rối ...

Làm ơn ....

Sau bữa sáng, Ki Yul ra bờ biển ngồi ném sỏi. Từng viên sỏi nảy từng từng trên mặt nước 1 quãng rồi mới chìm xuống.

Xuống đáy nước. Càng ném, tâm trạng anh càng trở nên tồi tệ. Thay vì để cho những viên sỏi bay ra xa hơn thì anh lại ném

chúng xuống mạnh hơn. Mặc cho những hạt nước li ti bắn lên mặt, lên áo ...

Bora ngồi trước mái hiên râm mát nhìn về phía khơi xa. Lòng nặng trĩu. Chưa bao giờ cô thấy khó xử hơn lúc này. Bora ghét

cái cách Ki Yul tránh mặt cô. Ở trong 1 nhà nhưng từ tối qua đến giờ chưa lúc nào anh nói với cô 1 câu ra hồn, chỉ toàn

những câu vô thưởng vô phạt ...

Thà rằng mọi thứ cứ như cũ còn hơn.

Làm ơn ...

Ki Yul hờ hững bước đi trên con đường vắng. Gió mang theo mùi muối chạy qua từng tán cây ngọn cỏ. Anh ngửa mặt lên

ngắm nhìn mây trời. Bora sẽ không để mọi việc trôi qua nhanh chóng như hôm trước nữa. Anh biết cô sẽ cần 1 câu trả lời từ

phía anh.

Ki Yul đẩy cánh cổng rồi đi vào trong. Anh vừa đi vừa nheo mắt lại trước cái nắng trưa hè. Anh thầm ước sao trời không

mưa đi cho rồi, thời tiết có nhất thiết cứ phải trái ngược với tâm trạng con người sao ?

Và anh đứng khựng lại.

Bora đang ngồi lù lù trước mái hiên. Không làm gì hết ngoại trừ nhìn chăm chăm về phía cổng - hướng mà anh vừa đi vào. ”

Chẳng lẽ cô ấy ngồi đây từ sáng đợi mình sao !? ”. Anh biết mà ! Bora sẽ không buông tha anh trừ khi cô có được câu trả lời

cô muốn.

Đã thế thì anh sẽ cho cô câu trả lời đó !

Ki Yul sải bước về phía trước. Bora hơi ngạc nhiên khi anh tự dưng hùng hổ tiến về phía cô. Đột nhiên, anh dừng lại trước

mặt cô và nói:

” Đến lúc hạ màn rồi ! ”

Ki Yul nắm lấy cổ tay Bora, lôi cô vào trong nhà. Bora kêu lên:

” Anh làm gì vậy, Oh Ki Yul !? Anh đang làm tôi đau đấy ! ”

Nhưng dường như Ki Yul chẳng để tâm tới lời của cô. Anh cứ thế lờ xênh xệch cô đi. Mà chính anh cũng không hiểu mình đang

định đi tới chỗ nào trong nhà nữa. Vừa kéo tay Bora, anh vừa lầm bầm:

” ... Thật ngu ngốc hết sức ! Đàn bà con gái đâu có thiếu mà tại sao lại đi đâm đầu vào yêu 1 đại tiểu thư bạo lực, khó ưa,

kiêu ngạo ?! Tệ hại hơn nữa là cô ta lại đã đem lòng yêu 1 gã khác chỉ bằng 1 góc của mình, thế mà vẫn cứ mơ mộng hão

huyền ... ”

Bora tự nhủ: ” Anh ta mắc chứng gì vậy ?! ”. Cô liền giằng tay ra rồi quát to:

” Anh bị làm sao đấy !? ”

Ki Yul dường như tỉnh ra 1 chút. Anh bình thản nói bằng giọng trầm trầm vô cảm:

” Tôi đang giải quyết tình trạng khó chịu giữa chúng ta. Chẳng phải đó là điều cô muốn hay sao !? ”

Bora mắt tròn mắt dẹt nhìn anh: ” Giải quyết kiểu gì thế này !? ”

Bất ngờ, Ki Yul thẳng tay xô mạnh Bora vào tường. Anh giữ chặt đôi vai cô trong 2 bàn tay của mình và nhìn thẳng vào cô:

” Tôi rất hối hận vì ngày đó đã kí hợp đồng với cô. Không, phải nói là hối hận vì đã theo mẹ tôi tới buổi xem mặt đó. Đáng lẽ

tôi không nên gặp cô mới phải ... ”

Bora ngoảnh mặt đi:

” Bây giờ vẫn chưa muộn đâu ! ”

Ki Yul vẫn nhìn chằm chằm vào cô:

” Cô đáng lẽ không nên xuất hiện trong cuộc đời tôi. Cô đã làm xáo trộn mọi thứ tôi có. Cô khiến tôi phải đối diện với những

thứ cảm xúc kì lạ mỗi khi tôi nghe thấy tiếng cô, trông thấy bóng dáng cô, nghĩ về cô. Cô làm tôi không còn là chính mình

nữa ... ”

Bora từ từ quay đầu lại.

” Cô có biết tôi thấy khó chịu thế nào khi phát hiện ra cô đã thầm yêu Seo Yoo Ha không ? Tại sao tôi phải quan tâm tới

chuyện tình cảm của 1 cô công chúa kiêu ngạo như cô chứ ?! Nếu không có cô thì tôi đã không gặp nhiều phiền toái như bây

giờ ... ” Giọng Ki Yul như vỡ ra.

Anh gục đầu xuống, đôi tay đang giữ lấy vai cô dường như không còn sức lực.

Làm ơn ....

Những từ ngữ Ki Yul vừa nói trở nên lùng bùng trong tai Bora. Cô tự hỏi mình tại sao lại mất tỉnh táo thế này. Cô đang trông

đợi điều gì từ anh chứ ...

2 bàn tay Ki Yul rời khỏi vai Bora nhưng không buông thõng xuống mà dần dần đi lên. Chúng ôm lấy khuôn mặt đang ngơ

ngác của cô thật nhẹ nhàng trước khi chủ nhân của đôi tay đó tiến sát tới gần cô.

” Tất cả chỉ vì tôi yêu em, Jin Bora ! ”

Lời thì thầm khe khẽ và những nụ hôn là điều duy nhất mà Bora cảm nhận rõ ràng nhất trong giờ phút này ...

Làm ơn ... cho khoảnh khắc này đừng biến mất !

25. Chương 26

Chapter 26

Bora chán nản rời khỏi căn nhà của người trông nhà của Ki Yul. Trên hòn đảo này chẳng còn nơi nào khác anh có thể tới. Tại

sao anh lại lảng tránh cô như thế chứ ?

flashback ....

Ki Yul buông tay khỏi Bora. Anh khẽ nói:

” Có lẽ giữa chúng ta không nên tồn tại mối quan hệ này ! ”

... end flashback.

Và anh lặng lẽ đi ra khỏi nhà. Trước khi Bora kịp phản ứng lại.

Ki Yul đã đi đâu ? Tại sao anh lại né tránh ? Chẳng lẽ đối với anh, tình yêu dành cho cô lại là 1 thứ trái cấm sao ? Chẳng lẽ

anh không cần 1 câu trả lời từ phía cô sao ?

Cô phải tìm ra anh. Phải cho anh thấy mọi suy nghĩ, tình cảm của cô dành cho anh. Muốn anh nghe thấy câu trả lời của cô

...

Đang miên man suy nghĩ thì Bora khựng lại. 1 nhóm người từ đâu xuất hiện đứng chắn ngay trước mặt cô. 1 người trong số

đó lên tiếng:

” Cô Bora, xin mời cô theo chúng tôi trở về, theo lệnh của bà chủ tịch. Mong cô có thái độ hợp tác ! ”

Bora lạnh lùng đáp:

” Các người đang đe dọa tôi sao !? Còn không mau tránh ra ! ”

Người đó bình thản nói:

” Chủ tịch yêu cầu cô trở về trong ngày hôm nay. Và bà chuyển lời cho cô rằng nếu cô không làm theo lời bà thì cô không

còn là con gái bà nữa ! ”

Bora vội giấu sự sửng sốt trong mắt mình trước mặt đám người đó. Bà mẹ cô quyết làm căng rồi !

Bora nuốt khan rồi nói:

” Tôi sẽ cùng các người trở về. Trong hôm nay là được chứ gì ! Chịu khó chờ tôi đến trước khi mặt trời lặn ! ”

Những người đó trao đổi với nhau cái nhìn ái ngại. Bora bèn nói tiếp:

” Tôi sẽ không trốn đâu. Các người cất công tới tận đây thì chắc chắn đã bố trí người ở ngoài cảng rồi nên tôi có trốn cũng

chẳng ăn thua gì ! Tôi hứa danh dự sẽ trở về với các người trong ngày hôm nay, được chưa ? ”

” Mong cô giữ lời ! ”

Sau đó, Bora vội vã chạy khắp nơi tìm Ki Yul. Đôi chân cô dường như đã dẫm qua hết mọi góc ngách trên hòn đảo này. Thở

không ra hơi. Mồ hôi thấm ướt áo. Vừa chạy, cô vừa lẩm bẩm: ” Ki Yul, rốt cuộc anh đang ở chỗ quái nào vậy !? ”

2 bàn chân cô đang sưng vù lên nhưng cô không dừng lại. ” Sắp hết thời gian rồi ! ” cô nhìn về phía đường chân trời nghĩ

thăm. Nếu không tìm ra Ki Yul trước khi bị bắt về thì sau này sẽ khó có cơ hội gặp được nhau ...

” Phải rồi ! Còn 1 chỗ ! ”

Bora reo lên. Sao cô không nghĩ tới chỗ đó sớm hơn ?

Gió biển lồng lộng thổi ...

Ki Yul ngồi trên 1 tảng đá lớn, hướng tầm nhìn ra phía biển. Mặt biển dưới nắng lấp lánh xanh như ngọc. Từng đợt sóng

nhấp nhô, nhấp nhô gối lên nhau xô đẩy nhau vào bờ. Mây trắng xốp như bông ùn lên sáng rực 1 góc trời. Nơi này vẫn luôn

là địa điểm ngắm cảnh ưa thích của anh vào mọi lúc ...

Anh tự hỏi mình Bora sẽ nghĩ gì về anh đây ? Liệu cô có chấp nhận nỗi sự thực đó không ? Liệu trái tim cô có thể dành 1 chỗ

cho 1 tình yêu mới không ?

Anh cười 1 mình. Đúng là điều đó thật khó chấp nhận ! Nếu là anh thì anh cũng không thể thay thế ngay lập tức mối tình đầu

của mình bằng 1 tình yêu mới được. Anh sợ câu trả lời đấy. Anh sợ phải nghe thấy từ ” xin lỗi ” thốt ra từ đôi môi ấy. Đáng

lẽ anh không nên đưa cô tới đây, đáng lẽ anh không nên để tình cảm của mình bộc lộ ra ngoài. Đáng lẽ anh nên là gã đáng

ghét trong mắt cô ấy còn hơn ...

Ki Yul đứng dậy phủi quần áo. Anh mệt mỏi quá rồi ! Cứ nghĩ nói ra sẽ thấy dễ chịu hơn nhưng thực tế lại trái ngược hoàn

toàn. Nó dìu anh vào 1 nỗi sợ mơ hồ. Nó khiến anh thấy bất an với chính mình ...

Ki Yul rút tay vào túi quần rồi lững thững đi dọc theo con đường dốc - con đường mà Bora và anh đã từng cùng đạp xe đi

xuống. Giờ thì chỉ còn mình anh đi mà thôi ...

Bora đặt chân lên bậc thang cuối cùng, thở hổn hển. Không có anh ở đó. Cô bèn bắc loa mồm gọi to:

” Ki Yul ! Oh Ki Yul ! ”

Cô muốn gọi to tên anh thêm nữa, nhưng cô không còn chút sức lực nào nữa. Đôi chân rã rời. Cổ họng khô rất. ” Tại sao

anh lại không ở đây hả Ki Yul ?! ” Nước mắt cô chỉ chực tuôn ra ngoài. Bất lực. Mệt mỏi. Thất vọng ...

Ki Yul quay đầu lại. " Hình như có người gọi mình ! " Nhưng tiếc thay, tiếng lá khô xào xạc trong gió đã đánh tan mỗi khi

ngờ của anh. Anh lại tiếp tục bước đi ...

Bora chán chường đi xuống. Đôi chân mỗi một cứ bước đi, bước đi 1 cách vô thức ...

Những người do mẹ cô phải tới đang đứng chực sẵn gần căn nhà của Ki Yul chờ cô. Bora ngẩng lên nhìn họ rồi nhẹ nhàng

nói trước khi họ kịp lên tiếng:

" Cho tôi thêm 1 vài phút nữa thôi ... "

Cô lặng lẽ vào nhà, tìm 1 mảnh giấy và 1 cây bút. Đặt giấy và bút lên mặt bàn ăn, cô kéo ghế ra rồi ngồi vào.

Trống rỗng. Không nghĩ ra bất cứ thứ gì trong đầu. Ngòi bút đang ở ngay trên mặt giấy nhưng người cầm bút lại chỉ biết

ngồi trơ ra ngó tờ giấy trắng xóa. Tại sao lúc này cô lại không thể nghĩ ra bất cứ điều gì cơ chứ ? Cô đã chờ đợi giây phút

được thể hiện tình cảm của mình ra ngoài lâu lắm rồi cơ mà ...

1 dòng chữ ngắn ngủi nằm gọn lỏn giữa tờ giấy trắng. " Em yêu anh " là tất cả những gì Bora có thể viết ra được trong lúc

này. Cô muốn viết nhiều hơn, muốn cho anh biết nhiều hơn nhưng không có anh ở đây, cô không thể viết thêm được gì nữa

...

Bora cầm tờ giấy dán lên mặt tủ lạnh. Nếu anh trở về đây thì anh nhất định sẽ trông thấy nó. Liệu 3 chữ này đã đủ để anh

hiểu hết những gì cô muốn nói chưa ? ...

Bora thay 1 bộ quần áo khác rồi đi ra khỏi nhà. Cô tiến đến trước mặt những người kia và nói:

" Tôi sẵn sàng rồi, đi thôi ! "

Trong khi đó ...

Ki Yul bước chậm rãi trên con đường vắng. Cũng là nơi đây anh đã cầm lái chiếc xe đạp chở Bora trở về. Từ nơi này, anh có

thể trông thấy rõ mồn một những chiếc du thuyền nhỏ đang dập dềnh trên mặt nước, không còn mơ hồ như ở trên kia nữa.

Cũng vì anh có thể trông thấy cảnh quan phía dưới rõ ràng hơn, anh mới nhận ra 1 chiếc thuyền lạ đang rời bến từ 1 vị trí

tách biệt với những chiếc thuyền khác trên đảo này.

Ở trên chiếc thuyền đó là 1 nhóm đàn ông mặc plet đen cùng cả vật chính tề và 1 người phụ nữ đứng lẫn vào với họ.

Sao bóng dáng người phụ nữ đó trông quen quen ? Mái tóc ấy, vóc dáng ấy ....

" BORAAA ! "

Ki Yul hét lên. Anh vội vàng lao xuống con đường dốc. Cô không thể bỏ đi mà không nói gì với anh được. Không thể !

" BORA ! "

Chiếc thuyền càng lúc càng đi ra xa bến hơn. Bora đứng bên mạn thuyền, hướng tầm mắt về phía chân trời xa. Cô loáng

thoáng nghe thấy tiếng người gọi tên mình hướng ngược lại nên liền quay đầu nhìn về phía đảo, thấp thỏm hi vọng ...

Nhưng những gì Bora trông thấy chỉ là cảnh vật bất động, những ngôi nhà, những chiếc thuyền và cây lá rậm rì... Không có

bất cứ dấu hiệu nào của anh. Âm thanh duy nhất mà cô nghe thấy chỉ là tiếng sóng nước và tiếng động cơ của thuyền. Chán

nản, cô lại quay đầu đi.

” BORA ! ”

Ki Yu thở hổn hển, dừng chân lại bên mép con đường dọc theo bờ biển. ” Em không thể đi khỏi đây như thế này được ! Em

còn nợ tôi 1 câu trả lời kia mà ! ”

Anh đau đầu nhìn bóng con thuyền đang sắp khuất sau đường chân trời, dùng chút sức lực còn lại để hét gọi tên cô:

” BORA ! ”

Gió biển lồng lộng thổi ...

Gió tung hê chiếc rèm cửa treo bên cửa sổ bếp lên. Gió lùa vào căn bếp trống vắng. Và gió hát tung tờ giấy Bora dán trên

cửa tủ lạnh. Nó bay lượn vài vòng trong không khí theo hướng gió rồi nhẹ nhàng chui xuống gầm bàn và nằm im dưới đó ...

26. Chương 27

Chapter 27

Seoul.

Vừa đặt chân vào nhà, Bora đã được ” thưởng thức ” trận mắng xối xả từ bà mẹ nổi tiếng nghiêm khắc của cô. Nhưng cô

không còn tâm trạng nào để lắng nghe bà nữa. Những lời trách mắng nặng nề đó cứ trôi tuột từ tai này sang tai kia. Ngồi

trước mặt bà gần nửa tiếng đồng hồ mà cô chỉ nhớ được mấy từ đại loại như: Ngông cuồng, ngốc nghếch, thiếu suy nghĩ, ...

Sau 1 hồi vận động cơ miệng chán chê, bà Il Kyung ngừng 1 lát để lấy hơi rồi nói:

” Thôi được rồi, con về phòng đi ! ”

Bora dường như chỉ chờ có thế, cô bèn đứng dậy cúi chào mẹ rồi lặng lẽ đi lên phòng.

Đúng như cô nghĩ, cả 2 bà mẹ sẽ chẳng thể làm gì hơn với con cái của họ. Ai cũng cho rằng con mình vô can nên chỉ có thể

đổ tội cho con người kia. Họ còn có thể làm gì hơn được nữa ? Đó là niềm tin mà ...

flashback ...

” Niềm tin là thứ phải mất thời gian để xây nên. Và 1 khi đã hình thành vững chắc rồi thì rất khó để tác động vào nó. Dựa

trên cơ sở đó, cả 2 ta đều có thể thoát được sự trừng phạt khủng khiếp của 2 bà mẹ vì họ có niềm tin vào cái vỏ bọc của

chúng ta mà ! ”

” Hơi tàn nhẫn nhưng rất khôn ngoan ! ” Bora nhận xét.

” Chúng ta không thể để mất toàn bộ công sức bao lâu nay được nên chỉ có thể dùng cách này để bảo vệ bản thân thôi ! ”

... end flashback.

Bora nghĩ nếu Ki Yul trở về thì mẹ anh cũng sẽ quy hết trách nhiệm cho cô. Và cả 2 người sẽ cùng thoát tội. Cùng lắm thì bị

cấm vận 1 vài tuần là cùng. Chỉ có điều cô sẽ khó lòng gặp được anh như trước nữa ...

Bora nhẹ nhàng mở cửa sổ ra. Gió lồng lộng thổi, mơn man từng lọn tóc của cô. Gió mùa hè ở Seoul hoàn toàn khác với gió

biển. Nó không có mùi muối, không dịu mát. Nhưng nó lại mang theo lời thì thầm của anh từ 1 nơi xa xôi đến bên tai cô. ” Ki

Yul ... hiện giờ anh thế nào rồi ? ”

Tại nhà họ Oh ...

Không khí của cuộc họp gia đình trở nên vô cùng căng thẳng. Toàn bộ gia đình từ lớn đến bé ngồi quây quần quanh 1 chiếc

bàn lớn. Ki Yul trong bộ plet đen ngồi im lặng ở 1 góc bàn giữa những người họ hàng của mình. ” Thờ ơ ” là từ có thể

được dùng để miêu tả gương mặt anh lúc này. Anh ngồi đó, nhìn cái mặt bàn đầy những chiếc tách sứ, những chiếc gạt tàn

bằng thủy tinh bằng ánh mắt hờ hững ...

1 người đàn ông đứng tuổi trong số những người đang ngồi trong căn phòng đó tăng hắng:

” E hèm ... mọi người có gì muốn nói chứ ? ”

Người đàn ông đó vừa dứt lời thì lập tức vài người khác nhao nhao lên, trong số đó có anh chị họ của Ki Yul:

” Hành động của Ki Yul là không thể chấp nhận được. Ai lại đi bắt tay với người ngoài để lừa phỉnh người nhà như thế này

bao giờ ? ”

” Ki Yul, cạnh tranh công bằng là điều mà chúng ta mong mỏi ở cháu với các anh chị cháu. Cháu hiểu rõ điều đó thì tại sao

lại chơi xấu thế chứ ?! ”

” Đúng đấy ! Cậu có năng lực hơn người mà, tội gì phải lợi dụng hôn nhân để củng cố vị trí của mình chứ ? ”

” Không hiểu con gái nhà họ Na cần gì mà lại bắt tay với cậu nhỉ ? ”

Đột nhiên ...

” Các người nói đủ chưa ? ”

Bầu không khí trong cuộc họp bỗng chốc lặng ngắt như tờ. Ki Yul từ từ ngẩng đầu lên, chiếu cái nhìn sắc lạnh vào hầu hết

những người có mặt ở đó. Anh chán phải nghe thấy những câu hỏi ngớ ngẩn với giọng điệu kẻ cả lắm rồi !

” Các người bảo tôi chơi xấu ư ? Thế có bao giờ các người đã chơi đẹp với tôi chưa ?! ”

Ki Yul thầm đắc ý trước vẻ mặt sững sờ của những người họ hàng của mình. Anh tiếp tục hỏi:

” Cạnh tranh công bằng ? Cái từ đó nghe mới hay làm sao ! Nhưng thật đáng tiếc vì những đối thủ của tôi trong cái nhà này

không biết đến nghĩa của nó ! ”

Hơn chục cái miệng lập tức há hốc. Ki Yul đứng dậy và nói:

” Các người cho rằng tôi thích chơi xấu sao ? Tôi chưa bao giờ muốn làm thế nếu không phải các người cố tình gây chiến

trước và luôn tìm cách dồn tôi vào chân tường ! ”

Không ai có thể mở miệng đối đáp được với anh lúc này. Bởi họ quá kinh ngạc trước những gì anh vừa thốt ra.

Ki Yul chỉ tay vào mặt chị họ của mình:

” Chị Jin Hee, chắc chị tiêu không ít tiền tiêu vặt của mình vào đám anh em bạn bè của bạn chị để thuê họ tỏ tình với tôi nhỉ

? Tôi suýt quên, chị chắc cũng đã bỏ ra không ít để nhờ vả vài người quen chơi xấu tôi những lần tôi đi thi, đúng không ? ”

Ki Yul lập tức quay ngoắt sang đầu bàn bên kia:

” Còn anh nữa, Tae Ha. Các bản báo cáo tình hình kinh doanh của trung tâm thương mại do anh viết giúp tôi không ít đấy.

Mỗi lần anh nộp báo cáo lên là tôi phải mất vài đêm liền để kiểm tra lại độ chính xác trong đó. Mà theo tôi nhớ thì mấy tờ

giấy nháp đó sai lệch ít nhất là 50% thì phải ! ”

Không dừng lại, Ki Yul tiếp tục chỉ tay vào 1 người nữa:

” Đáng lẽ tôi có thể để yên cho anh, anh In Cheon, nếu anh không đưa vào K-Capital và cụ thể hơn là dưới trướng tôi cả tá

nhân viên vô dụng, không có chút xú năng lực nào. Anh đã nhận của gia đình họ bao nhiêu vậy ?! ”

Lời của Ki Yul đã khiến cho không ít cô bác của mình ngất lịm ngay tại chỗ. Đám đông dần trở nên nhốn nháo.

” Đã bao giờ các người thực sự coi tôi là em họ của các người chưa ? Bề ngoài thì ngọt ngào thân thiện lắm nhưng trong

đầu, các người chỉ nghĩ xem có cách nào để hạ bệ tôi mà thôi. Tôi không nói sai chứ ?! Cho tôi 1 ngày và tôi có thể lập ra cả

1 danh sách dài hàng mét những việc mà các người gọi là cạnh tranh công bằng với tôi đấy ! ”

Nói rồi Ki Yul hùng dũng bỏ đi, để lại 1 đám đông hỗn độn trong căn phòng đó.

Anh sải bước tới 1 góc khuất, mệt mỏi tựa lưng vào tường. Anh đã có thể ngồi yên 1 chỗ, để mặc cho họ muốn nói gì thì nói,

mặc cho họ đổ lỗi cho Bora như đã bàn trước với cô. Nhưng anh không thể ngồi yên thêm được nữa. Anh chán phải chịu

đựng họ lắm rồi ! Mọi nỗi buồn bực như con sóng to nhấn chìm lí trí của anh. Anh không muốn che giấu suy nghĩ của mình

thêm nữa. Muốn bộc lộ chúng ra ngoài như đã làm với cô ...

Những ngày trên đảo cứ như 1 giấc mộng dài vô tận. Như 1 câu chuyện cổ tích mà anh chưa từng đọc qua. 1 thế giới chỉ có

2 ta mà thôi. Nhưng trang cuối của câu chuyện ấy đã kéo anh trở về với hiện thực. Hiện thực phũ phàng. Mộng dù có đẹp

đến đâu thì cũng vẫn chỉ là mộng, rồi cũng đến lúc phải tỉnh dậy. 1 câu chuyện có dài đến mấy thì cũng phải kết thúc ...

Yêu đơn phương 1 người là thế này sao ? Là thứ tình cảm đến từ 1 phía chỉ chực làm tan nát trái tim người ta sao ? Hay là

hình phạt dành cho sự thiếu can đảm và những lời dối trá dành cho người mình đem lòng yêu ?

Ki Yul đâm mạnh vào tường. Đã 2 ngày qua kể từ khi anh rời đảo về Seoul, đã 2 ngày qua không được trông thấy Bora,

không được nghe thấy giọng nói của cô, và không thể biết được câu trả lời của cô, anh như 1 cái xác không hồn. Cơ thể, tâm

hồn như muốn nổ tung. Anh không còn có thể chịu đựng hơn được nữa. Anh mệt mỏi với mọi thứ đang diễn ra xung quanh

mình và mệt mỏi với chính anh. Quá đủ rồi ....

Anh ngẩng đầu lên nhắm nghiền mắt lại. " Bora ... Bora ... Anh nhớ em nhiều lắm ! Nhớ đến phát điên. Em có biết không ? "

2 ngày sau.

Ki Yul đặt chiếc thìa xuống bàn ăn và nói:

" Con ăn xong rồi ! "

Bà So Yeon lo lắng nhìn con trai:

" Con ổn chứ ? "

" Con ổn mà ! Rất ổn là đằng khác ! "

Bà So Yeon nói:

" Có thể ổn được không khi chỉ vài tiếng nữa thôi cuộc họp hội đồng quản trị sẽ quyết định sự nghiệp của con trong K-Capital

? "

Ki Yul cầm tờ khăn giấy lên lau miệng rồi bình thản đáp:

" Mẹ, mẹ đừng nghĩ ngợi gì nữa. Con đã làm những gì con có thể và con không hối hận vì điều đó. Con mới 28, còn nhiều

thời gian để bắt đầu lại mà ! "

Vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt người mẹ.

" Ki Yul, rốt cuộc tại sao con lại trở nên như vậy ? Con đã cố gắng rất nhiều để có vị trí này mà sao bây giờ con có thể từ bỏ

nó dễ dàng như thế được ? "

Ki Yul trả lời bằng giọng điệu hết sức tự nhiên :

" Mẹ hãy coi đây là hệ quả của việc mẹ đưa con vào cuộc chiến tranh giành quyền thừa kế của gia đình này đi. Mẹ đã biết

đứa con trai thân cô thế cô của mẹ sẽ khó lòng giành được vị trí cao nhất mà. Vì thế, bằng mọi giá con đã phải tìm cách để

có thể sinh tồn giữa gia đình này. Đây là bản chất của con, là con người thật của con, và mẹ đã giúp hình thành nên con

người đó. Do đó, mẹ đừng nghĩ ngợi gì thêm nữa. Có khi sau này mẹ còn mừng vì con đã thoát ra khỏi K-Capital cũng nên !

”

Anh rời khỏi phòng ăn và trở về phòng riêng. Ngả lưng trên chiếc ghế xoay, anh thở dài. Rồi anh đến bên tủ quần áo, chọn

1 chiếc cà vạt, cẩn thận thắt nó lên cổ áo. Anh nói với ảnh của mình trong gương:

” Đúng, mình không hối hận gì cả. Có ra đi thì cũng sẽ ra đi 1 cách đường hoàng nhất ! ”

11h trưa.

Ki Yul bình thần ngồi vào chiếc ghế của mình trong phòng họp, phớt lờ cái nhìn khó chịu của các anh chị họ của mình. Phớt

lờ bài phát biểu của 1 gã nào đó trong phe chống đối anh. Anh chỉ chú mục vào tập tài liệu mà anh đã lơ đãng mang lên

đây. ” Mau kết thúc cho nhanh đi ! ”

Ki Yul liếc nhìn chiếc ghế dành cho Chủ tịch hội đồng quản trị - ghế của bác cả anh. Có vẻ như ông ấy không muốn tham gia

tuyên án thẳng cháu nổi loạn của ông, kẻ đã thả 1 quả bom vào giữa cuộc họp gia đình. Anh cũng chẳng trông mong gì vào sự

có mặt của ông trong cuộc họp này cả. Kết quả sự nghiệp của anh trong K-Capital đã được quyết định rồi còn gì !

Cuối cùng cũng đến tiết mục được mong chờ nhất: bỏ phiếu bằng cách giơ tay. Ki Yul ngồi thẳng lưng lên 1 chút. ” Nhanh

lên đi nào, để tôi còn dọn đồ nữa chứ ! ”

” Những ai ủng hộ việc từ chức của giám đốc Oh Ki Yul, xin giơ tay ! ”

1 vài cánh tay chuẩn bị rời khỏi mặt bàn. Ki Yul nghĩ thầm: ” Văn vẻ làm gì cơ chứ ? Đuổi việc thì cứ nói thẳng là đuổi việc đi

! ”.

1 giọng nói đột nhiên vang vọng khắp phòng họp :

” Chưa đủ người mà đã vội vàng bỏ phiếu là sao ? ”

27. Chương 28

Chapter 28 part 1

Ki Yul ngẩng đầu nhìn về hướng xuất phát của giọng nói ấy.

Anh ước rằng đây chỉ là ảo giác do nỗi nhớ của anh gây nên mà thôi ...

Chuyện này không thể là sự thật được ! Bora không thể lù lù xuất hiện ở cuộc họp hội đồng quản trị của K-Capital được, nhất

là sau những gì cô và anh đã gây ra. Và hơn nữa Bora mà anh biết không bao giờ có gu thời trang ... kì quái như thế này !

Tiếng gót giày vọng khắp căn phòng họp rộng lớn im phăng phắc. Bora sải bước tới chính giữa gian phòng trước ánh mắt

kinh ngạc của những người có mặt ở đó. Anh họ của Ki Yul, Oh Tae Ha, bình tĩnh lên tiếng:

” Giám đốc Jin, theo tôi biết thì hình như cô không có quyền tham dự vào cuộc họp này thì phải ? Nếu cô đi nhầm đường thì

tôi có thể bảo bảo vệ chỉ đường giúp cô ! ”

Bora, trong chiếc áo khoác nam màu đen, lạnh lùng đáp:

” Rất cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng tôi tự thấy tôi không phải là người mù đường và tôi có đủ tư cách để tham gia vào cuộc

họp này như các vị đang ngồi ở đây ! ”

Tiếng xì xào rộ lên. Những người anh chị họ của Ki Yul trao đổi với nhau cái nhìn thắc mắc. Oh Tae Ha vẫn đứng yên, ngẩng

cao đầu nói:

” Giám đốc Jin, nếu muốn tham gia vào cuộc họp này thì cô phải có số cổ phần đạt tiêu chuẩn trong K-Capital. Nhưng theo

số liệu thống kê gần đây nhất, tôi tin là cô chưa hề mua cổ phiếu của K-Capital chứ đừng nói là có đủ số cổ phần để được

quyền có mặt ở đây ! ”

” Vậy anh nên xem lại số liệu cập nhật ngay-lúc-này đi ! ”

Bora rút từ đâu ra 1 tập tài liệu và đẩy nó trượt đến trước mặt Oh Tae Ha. Cô nói đủ to để tất cả những người có mặt nghe

rõ lời của cô:

” Tôi đã được Chủ tịch hội đồng quản trị của K-Capital, ngài Oh Ji Young, chuyển nhượng 5% của số cổ phần của ngài ấy

trong tập đoàn này. Giấy chuyển nhượng có đủ chữ ký và dấu công chứng rồi đấy. Vì lẽ đó, tôi có đủ tư cách hợp pháp của 1

thành viên trong hội đồng quản trị để tham gia cuộc họp này ! ”

Tiếng xầm xì lại tiếp tục vang lên.

” Chủ tịch Oh chuyển nhượng cổ phần của ngài ấy cho cô ta sao ? ”

” Ông ấy sao lại cho không người ngoài số cổ phần đấy chứ ? ”

Oh Tae Ha và chị em anh ta giở tập tài liệu ra đọc. Vẻ sững sốt hiện rõ trên gương mặt họ. Bora tự nhắc lấy 1 chiếc ghế

trống ra ình và ngồi vào, đường hoàng hỏi:

” Giờ thì chúng ta bỏ phiếu lại được rồi chứ ? ”

Kết quả của cuộc họp này coi như đã được quyết định. Oh Tae Ha thất vọng ngồi phịch xuống, không còn trông đợi được gì

nữa ...

Kết thúc cuộc họp, mọi người lũ lượt đi ra. Ki Yul được 1 nhóm người vây quanh với vẻ mặt hớn hở. Thoáng thấy bóng Bora,

anh liền gạt họ ra:

” Xin lỗi, tôi có chút việc riêng ! ”

Bora đang trên đường đi ra thang máy thì bị Ki Yul đón đầu tóm tay cô kéo xềnh xệch đi. Anh không nói gì hết, cứ thế lôi cô

vào thang máy và nhấn nút lên tầng thượng.

Tới nơi, Ki Yul thả tay Bora rồi hỏi bằng giọng cục cằn :

” Em làm cái quái gì ở đây thế ? ”

” Anh không thể tỏ ra biết ơn 1 chút đối với người đã giúp anh được sao ? ” Bora vừa xoa cổ tay vừa nói.

” Ai cần em chạy tới đây giúp chứ ?! ” Ki Yul nóng nảy hét lên.

Bora ngẩng đầu lên nhìn chòng chọc anh. Đây có thật là người đã nói lời yêu với cô không ? ” Thái độ gì đây ? ”

” Mau về đi ! Em đang làm ọi việc rối tinh lên đấy ! ”

Ki Yul nói như ra lệnh nhưng trong lòng anh chỉ mong cô nán lại thêm 1 chút nữa. Có ngờ đâu khi cô xuất hiện đột ngột

trước mặt anh và ra tay cứu anh 1 cách ngoạn mục ? Muốn ôm lấy Bora và nói rằng anh nhớ cô rất nhiều nhưng nghĩ 1

đằng anh lại nói 1 nẻo ...

Ngượng ngập. Anh quay đầu toan bỏ đi thì:

” Đứng lại đó ! ”

Ki Yul dừng bước. Đó là giọng Bora sao ? Anh chưa từng nghĩ giọng cô lại nghe ... uy quyền đến như vậy. Và anh từ từ quay

lại.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân dồn dập từ hướng ngược lại dội tới tai anh. Điều mà Ki Yul cảm thấy ngay sau đó là ... 1 cái

ôm chặt cứng.

” Làm ơn ... đừng bỏ đi ! ”

Chưa bao giờ trong cuộc đời Ki Yul lại thấy suy nghĩ của mình trở nên ... kém nhanh nhạy như lúc này. Bao nhiêu dấu hỏi

xuất hiện trong đầu anh mà anh không biết phải giải quyết chúng như thế nào.

” Đây có phải đại tiểu thư Jin Bora mà tôi biết không vậy ? ” Anh khẽ hỏi bằng giọng sững sốt.

” Đúng, và đây là hành động chưa từng có trong đời của đại tiểu thư ấy đấy ! ” Bora khẽ đáp.

Cô từ từ buông lỏng vòng tay (trước khi Ki Yul chết ngạt), hít 1 hơi thật dài và nói:

” Anh muốn bỏ đi cũng được nhưng anh phải nghe hết những gì em nói trước đã. ” Bora ngập ngừng giây lát, ” Ki Yul ... em

yêu anh ! ”

” Không thể nào ! ”

Bora trợn mắt lên kinh ngạc. Vẫn biết anh là người hay ác khẩu nhưng có người đàn ông nào như anh lại phản ứng với lời tỏ

tình của 1 cô gái bằng cách này không ?

” Sao lại không thể ?! ” Bora gân cổ lên hỏi.

” Vì ... vì ... ” Ki Yul không ngừng vò đầu gãi tai, ” Anh có thể tin em không khi người mà em yêu thực sự là Seo Yoo Ha ? ”

Đầu Bora như sắp bốc lửa đến nơi. ” Trời ơi là trời ! Tôi đến chết mất thôi ! Sao có lúc cái đầu anh ấy lại tối dạ được như

thế này nhỉ !? ”

” Anh ! ”

Bora liền túm lấy cổ áo vest của Ki Yul lôi xuống, bắt anh phải nhìn thẳng vào mắt cô. Nhưng nghĩ lại, cô liền buông tay ra

đồng thời đổi giọng:

” Oh Ki Yul, anh nghe cho kĩ đây ! Bora này chưa từng thực lòng yêu Seo Yoo Ha dù chỉ 1 ngày. Đó chỉ là ngộ nhận thôi, em

khẳng định điều đó. Người đàn ông mà em yêu là gã đối tác độc mồm độc miệng, là người có cái đầu cực kì khôn ngoan,

nhạy nhay trong chuyện làm ăn nhưng nhưng chuyện tình cảm thì ngốc vô cùng. Là anh đấy ! ”

Ki Yul ngớ người ra. Bora chợt dạ tự hỏi: ” Chết ! Hình như mình hơi quá đà thì phải ! ”

” Lời em nói có thật không ? Không có lời nào dối trá đấy chứ ? ” Ki Yul khẽ hỏi.

” Nếu muốn nói dối thì em chẳng dại gì liều mạng trốn nhà chạy tới đây trong khi đang bị ” cấm cung ” vì anh cả ! ” Bora đáp

chắc nịch.

” Sao bây giờ em mới chịu nói ?! ” Ki Yul gắt lên.

Và 1 cái ôm chặt nữa. Bora mừng rơn tự nhủ: ” Cuối cùng mình đã làm được rồi ! ”

1 lát sau:

” Mà em lấy đâu ra tờ giấy ủy quyền đó vậy ? ” Ki Yul buông Bora ra, thắc mắc.

Tối hôm qua.

Bora đi ngủ sớm nhưng trần trọc mãi vẫn không chợp mắt được. Sau 1 hồi trở mình liên tục, cô bèn ra khỏi giường để xuống

nhà tìm thuốc ngủ.

Cô mò mẫm tìm công tắc đèn hành lang trên tường thì thoáng thấy ánh sáng le lói hắt ra từ khe cửa phòng ngủ của bà Il

Kyung. ” Mẹ vẫn chưa đi ngủ sao ? ”, cô nghĩ thầm. Toan bỏ đi nhưng rồi Bora nghĩ lại. Cô lặng lẽ tiến đến bên cánh cửa

đang khép hờ đó.

” ... Ha ha, thật thế sao ? Thằng nhóc đó đúng là không thể ngờ mà ! Nó cả gan phá tan cuộc họp gia đình của nhà họ Oh

sao !? ”

” ... ”

” Ngày mai hội đồng quản trị của K-Capital mở cuộc họp quyết định số phận của nó ư ? Cũng phải thôi, thằng nhóc đó công

khai động chạm đến toàn bộ phe chống đối trong hội đồng quản trị còn gì ! ”

” ... ”

” Chủ tịch Oh chọn đúng ngày để đi nghỉ nhỉ !? Người duy nhất có thể ra tay cứu được mà vắng mặt thì kể như thằng nhóc

đó toi rồi ! ”

Bora kinh hãi bịt chặt miệng lại rồi vội vã trở về phòng.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Cô nóng ruột đi qua đi lại trong phòng: ” Sao lại thế này ? Chẳng lẽ anh ấy lại đi nhận

hết tội về mình sao ? Tại sao anh lại làm vậy hả Ki Yul ? ”

Cô không thể ngồi yên được. Cô không thể để cho Ki Yul mất hết mọi thứ vì cô được. Cô nhất định phải làm gì đó. Nhất định

...

Điện thoại di động bị tịch thu. Không có Internet. Bora hoàn toàn không có cách liên lạc ra ngoài tìm sự giúp đỡ. Bà Il Kyung

thì đang dùng điện thoại cố định. Giờ thì chỉ còn cách chờ bà đi ngủ mà thôi.

Đêm đó, Bora không hề chớp mắt 1 phút nào. Cô ngồi bó gối bên cửa phòng. Chờ đợi ...

2h sáng.

Đảm bảo bà mẹ đã ngủ say, Bora rón rén bước xuống dưới nhà. Cô len lén nhấn số, sốt ruột lắng nghe từng tiếng tút dài

trong máy. ” Nào, nhắc máy đi nào ! ”, cô sốt ruột tự nhủ.

” Alo ? ” 1 giọng nữ ngái ngủ từ đầu dây bên kia vang lên.

” Thư kí Hwang, là tôi đây ! Nghe cho kĩ những gì tôi sắp nói đây ... ”

” Giám đốc ?! ” Bora có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của cô thư kí lúc này.

Chapter 28 part 2

Just like destiny (.Inst)

Gần 6 tiếng trước ...

Đó là 1 buổi sáng trời âm u xám xịt.

Bora mặc bộ đồ thể thao đi ra công viên tập chạy dưới sự theo dõi sát sao của 2 gã tay sai của mẹ cô. Chạy được vài vòng,

Bora bèn đi vào 1 nhà vệ sinh trong công viên:

” Cô có ở đó không ? ”

” Giám đốc, bên này ! ”

” Những thứ tôi cần cô đã mang đến đây chưa ? ” Bora thúc giục.

” Đây, thưa giám đốc ! ”

Bora cầm cái túi thư kí Hwang đưa cho và lôi những thứ bên trong ra:

” Cô đùa tôi chắc ?! Đây là áo khoác nam mà ! ”

Thư kí Hwang vội vàng phân bua:

” Giám đốc bình tĩnh ! Nếu giám đốc mặc đồ như bình thường thì ra ngoài sẽ bị phát hiện ngay. Vì quá bắt mắt mà ! Nhưng

với chiếc áo này, chẳng ai nghĩ người mặc nó lại là giám đốc đâu ạ ! ”

Bora trở mắt nhìn cô thư kí của mình:

” Cô làm cho tôi bao lâu mà bây giờ tôi mới biết cũng có lúc cô suy nghĩ được thấu đáo đấy ! ”

Nói rồi cô vội thay bộ quần áo thể thao trên người ra và trông bộ quần áo mà thư kí Hwang chuẩn bị ین.

” Còn cái này nữa ! ”

” Cái gì đấy ? ”

” Cặp tóc ạ ! ” Thư kí Hwang nhanh nhẩu cặp nó lên tóc Bora, ” Còn kính nữa ! ”

Bora cầm lấy cặp kính râm và đeo lên mắt. Xong đâu đó, cô hỏi:

” Chìa khóa xe mượn của quản lí Choi đâu ? ”

” Đây ạ ! ” Thư kí Hwang lấy 1 chùm chìa khóa trong túi áo ra, ” Giám đốc đi cẩn thận ạ ! ”

” Cảm ơn cô ! Nếu cô có bị chủ tịch sa thải thì tôi sẽ đưa cô về làm trợ lý ở nhà hàng của bạn tôi ! ” Bora nói giọng an ủi.

Cô thư kí chỉ còn nước cười gượng gạo.

Bora nhanh chân đi ra khỏi nhà vệ sinh 1 cách thuận lợi trước con mắt soi mói của 2 cái đuôi. Giờ thì mọi việc mới chỉ bắt

đầu thôi ...

Chiếc Toyota của quản lí Choi chắc chắn không thể bằng được chiếc BMW thể thao của Bora nhưng bây giờ nó là thứ duy

nhất có thể giúp được cô. Và mục tiêu mà cô đặt ra lúc này là làm sao đến khu nghỉ dưỡng của Chủ tịch Oh rồi trở về kịp

cuộc họp đó.

” Không ngờ có ngày mình lại có thể đi với tốc độ này ! ”

Bora tặc lưỡi rồi đạp chân ga. Chiếc kim đo tốc độ liền nhúc nhắc quay vượt qua vạch 100 ...

1 tiếng rưỡi sau ...

Chủ tịch Oh cẩn thận cầm cây kéo làm vườn tỉa cành lá của hàng rào hoa như tỉa tóc cho đứa con cưng của mình. Đang

chăm chút cho vườn cây thì đột nhiên tiếng xôn xao của mấy người làm đã phá tan phút yên bình của ông:

” Không được ! Cô không thể vào đây được ! ”

Ông quay đầu về hướng xuất phát của tiếng ồn khó chịu đó. 1 cô gái trẻ đang sầm sầm đi vào khu vườn bất chấp sự ngăn

cản của những người làm trong khu nhà.

” Giám đốc Jin, cơn gió nào đưa cô tới đây vậy ? ” Ông ra hiệu cho những người đang ngăn Bora lui lại.

” Chủ tịch Oh, tôi biết làm thế này hơi đường đột và bất lịch sự nhưng ngài có thể cho tôi ít phút riêng tư được không ? ”

Bora lễ phép nói.

1 lát sau ...

” Bây giờ cô cho tôi biết vì sao mới sáng sớm cô đã vượt cả chặng đường dài tới đây để tìm tôi chứ ? ” Chủ tịch Oh ngồi trên

ghế sofa bình thản hỏi.

Bora đứng đối diện với ông, nuốt khan rồi đáp:

” Tôi tới tìm ngài về việc của cháu trai ngài, Oh Ki Yul. ”

Chủ tịch Oh không tỏ ra bất ngờ trước câu trả lời này. Ông nhướn mày lên:

” Vậy là cô đã biết về phiên họp trưa nay rồi sao ? Tin tình báo của nhà họ Na đáng nể thật ! ”

Bora phớt lờ lời khen của bậc tiền bối đang ngồi trước mặt cô:

” Tôi xin đi thẳng vào vấn đề luôn. Liệu tôi có thể cầu xin ở ngài sự giúp đỡ dành cho cháu trai của ngài không ? ”

Chủ tịch Oh điềm nhiên rót trà ừng và nói:

” Tôi tưởng việc tôi tới đây nghỉ ngơi đã nói lên câu trả lời của tôi rồi chứ ! ”

Bora không hề tỏ ra nhún nhường, câu trả lời của ông đúng như cô đã nghĩ.

” Nhưng tôi biết dù ngài có tránh tham dự cuộc họp nhưng chỉ bằng 1 cử chỉ nhỏ thôi, ngài vẫn có thể thay đổi kết quả cuộc

họp ấy ! ”

” Cảm ơn lời khen của cô ! ” Chủ tịch Oh mỉm cười, ” Nịnh tôi cũng không giúp cô được nhiều đâu ! ”

Bora biết đây là 1 đối thủ khó xơi, bậc cha chú đã từng tung hoành nhiều năm trên thương trường. Và cô chỉ đáng tuổi con

cháu ông, chưa đủ tư cách để mặt đối mặt bàn chuyện lớn với ông. Nhưng vì Ki Yul, cô không thể rút lui được !

Chủ tịch Oh nhấc chén trà lên gần môi, khẽ thổi nhẹ làn khói mỏng đang la đà trên mặt nước rồi thông thả nói:

” Nếu đã rõ rồi thì hãy tìm đường trở về Seoul đi ! Hình như cô vẫn đang trong thời gian bị cấm cung nhỉ, cô nên quay về

trước khi quá muộn ! ”

Bất ngờ, Bora quỳ sụp xuống:

” Chủ tịch, xin hãy làm ơn giúp Ki Yul ! Tôi không muốn vì tôi mà anh ấy đánh mất tất cả những gì anh ấy đã tốn bao công

sức tạo dựng nên. Xin ngài ... ”

Chủ tịch Oh ngạc nhiên trước hành động này của Bora. Xưa nay trong mắt ông, Jin Bora, con gái của tập đoàn Evergreen, là

1 Na Il Kyung thứ 2. Tài năng xuất chúng, có tài lãnh đạo, và lòng tự tôn cũng cao ngất ngưỡng. Nhưng Jin Bora vượt trội

hơn bà mẹ ở chỗ: cô biết cách che giấu 1 cách tài tình bản chất của mình và ngay cả những người từng trải cũng dễ dàng bị

đánh lừa bởi vỏ bọc hoàn hảo của cô.

Nhưng đứa con gái nguy hiểm và kiêu hãnh đầy mình đó lại đang vứt bỏ lòng kiêu hãnh của mình và cái tôi vốn có, quỳ sụp

trước mặt ông chỉ vì cháu trai ông. Ông có nên tin cô ta không ?

” Liệu tôi có thể biết lí do của hành động này không ? ”

Bora không đứng lên, cứ ở trong tư thế quỳ và nói 1 cách khó khăn:

” Vì ... vì tôi đã yêu Ki Yul. Tôi không thể giương mắt nhìn anh ấy trắng tay vì tôi. Tất cả mọi việc là ý của tôi mà giờ đây anh

ấy đang phải gánh lấy trách nhiệm thay cho tôi. Tôi không thể ... ”

Chủ tịch Oh ngắt lời cô:

” Cả 2 đã bắt tay nhau lừa phỉnh mọi người suốt thời gian qua nên tôi tự hỏi có thể tin lời cô được không đây ? ”

Bora ngẩng đầu lên, mạnh dạn đáp:

” Nếu là 3 tháng trước thì tôi và Ki Yul chỉ là đối tác với nhau nhưng giờ thì khác. Anh ấy yêu tôi và tôi cũng yêu anh ấy,

nhưng anh ấy chưa biết điều đó. Nếu không yêu thì giả dụ ngài là tôi, ngài có liều lĩnh trốn nhà đi tìm sự giúp đỡ vì 1 người

lạ không ? ”

Bora lấy hơi rồi nói tiếp:

” Hơn nữa, tôi biết ngài yêu quý cháu trai của mình và đánh giá cao năng lực của anh. Nếu muốn thì từ lâu ngài đã có thể

thay thế Ki Yul bằng 1 người khác nhưng ngài đã không làm thế. Ngài nhất định sẽ không muốn người có thể đưa K-Capital

tới thành công lại bị hạ gục đâu. Ngài ở đây chứ không chọn bất cứ nơi nào khác, bởi ngài tin tôi sẽ tìm tới ngài, vì Ki Yul ! ”

Chủ tịch Oh nghĩ thầm: ” Con bé này quả không tồi ! ”. Ông trầm ngâm giây lát rồi nói:

” Ngồi đi, và ở yên đây chờ tôi ! ”

Rồi ông đi khuất vào trong nhà.

Bora nóng ruột ngồi trên ghế sofa chờ đợi. Liệu lời của cô có lay chuyển được ông ấy không ? Giờ thì mọi việc chỉ còn phó

thác vào ý trời mà thôi ...

Khoảng 5 phút sau, chủ tịch Oh đi ra và đưa 1 tờ giấy đến trước mặt Bora:

” Nghe cho kĩ đây ! Từ giờ phút này, cô sẽ được sở hữu 5% cổ phần của tôi trong K-Capital. Chỉ cần trình tờ giấy này ra

trước hội đồng quản trị thì có nghĩa cô đại diện cho lời nói của tôi. Mọi người biết điều đó, và nó sẽ làm thay đổi phán quyết

lên Ki Yul. Nhưng nhớ rằng, tờ giấy này không có giá trị trên thực tế đâu, cô là người khôn ngoan nên hiểu điều đó chứ ? ”

Bora gật đầu. Chủ tịch Oh dặn dò:

” Nếu muốn nói yêu thì nói sớm đi, vì thằng nhóc Ki Yul khờ khạo lắm ! Cố gắng kết hôn trong năm nay đây ! ”

” Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài rất nhiều ! ” Bora cúi chào lia lịa.

Trở lại hiện tại ....

” Ông ấy đã làm thế thật sao ? ”

Bora gật đầu. Cô nói thêm:

” Ông ấy cứu anh cũng là vì tương lai của K-Capital nữa nên hãy cố gắng làm việc chăm chỉ vào ! ”

Ki Yul gật gù:

” Anh biết. Mọi việc từ nay sẽ khó khăn lắm đây, vì tất cả đều biết bản chất của anh rồi. Nhưng ... ” anh nắm lấy tay Bora, ”

Chỉ cần còn được trông thấy em thì không có gì là anh không vượt qua được ! ”

” Chứ không phải vì sự trợ giúp của nhà em à ? ” Bora tỉnh nghịch hỏi.

” Anh muốn dựa vào sức của mình là chính. Để chứng minh cho ông bà và mẹ em thấy rằng anh xứng đáng với cô công

chúa của nhà họ Na chứ ! ”

Bora chợt dạ tự nhủ: ” Thôi chết rồi ! Nhắc tới mẹ mới nhớ ... ”

Ki Yul thấy vẻ mặt lo lắng của cô bèn gặng hỏi:

” Sao vậy ? ”

” Giờ này chắc mẹ đang tức điên lên, vì em trốn nhà đi mà. ” Bora đáp, ” Nhưng kệ, bây giờ mà về thì kể như xong đời, dẫn

em đi đâu đó giết thời gian đi ! ”

Ki Yul gõ nhẹ ngón tay lên đầu cô:

” Đại tiểu thư, cô liều thật đấy ! ”

” Mà đằng nào em cũng phải trình bày với mẹ chuyện của chúng ta thôi ! Để đến tối bà ấy nguôi bớt cơn giận rồi mình về

vẫn hơn ! ”

Ki Yul tò mò chỉ vào chiếc áo khoác Bora đang mặc và hỏi cô:

” Mà cái áo này ở đâu ra đấy ? ”

Bora ngượng ngùng đáp:

” Cửa thư kí Hwang. Cô ta làm chung với em bao lâu mà em thấy đáng lo ắt thẩm mỹ của cô ta quá ! ”

Ki Yul xoa cằm gật gù nhận xét:

” Khi em mới đi vào phòng họp thì anh thấy cái áo này đúng là không ổn chút nào nhưng nhìn kĩ thì em mặc nó cũng khá hợp

đấy ! ”

Bora hớn hử hỏi lại:

” Anh không đùa chứ ? ”

” Trông khá oai đấy ! ” Ki Yul giơ 2 ngón tay cái lên biểu thị sự đồng ý của anh.

Anh nhìn đồng hồ rồi gợi ý:

” Đi ăn trưa trước đã ! Anh đói lắm rồi ! ”

” Em muốn ăn ở nhà hàng Pháp ! ” Bora reo lên.

” Công chúa, em tính bóc lột túi tiền của chồng tương lai sao ?! Lương của anh không cao như của em đâu ! ”

” Em không biết ! Em thèm ăn đồ Pháp lắm rồi ! ” Bora bám lấy tay áo Ki Yul mè nheo, ” Từ sáng tới giờ em đã có cái gì bỏ

vào bụng đâu ! ”

Tối.

Chiếc Mercedes của Ki Yul dừng lại trước bậc thềm của khách sạn Evergreen Seoul. Đứng chực ngay gần cửa xe là thư kí

Hwang. Vừa trông thấy cô, Bora liền đưa ra 1 chiếc túi giấy:

” Đồ của cô và chìa khóa xe của quản lí Choi. Và làm ơn đừng mặc quá nhiều những chiếc áo khoác như thế này trước mặt

tôi nhé ! ”

Thư kí Hwang ghé tai Bora thì thầm:

” Chủ tịch đang ở tầng 6 ạ ! ”

Bora hít thật sâu rồi đáp:

” Tôi biết rồi ! ”

....

Thang máy dừng lại ở tầng 6 và phát ra 1 tiếng ” Tinh ! ”. Bora nói với Ki Yul trước khi cả 2 cùng đi ra :

” Anh sẵn sàng rồi chứ ? ”

” Đã sẵn sàng ! ”

28. Chương 29 - End

Chapter 29

” CÁI GÌ ?! ”

Đây là biểu hiện thường thấy của 1 bà mẹ nóng tính khi cô con gái độc nhất đưa 1 chàng trai mà bà không bao giờ muốn

chấp nhận về ra mắt và nhỏ nhẹ trình bày rằng: ” Con yêu và muốn lấy người này ! ”

Bora không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm trước phản ứng của bà mẹ. Cô cố gắng đứng thẳng lưng và nhìn thẳng vào mắt

bà như 1 biểu hiện xác nhận sự nghiêm túc trong lời nói của cô.

” Con đang đùa sao !? ” Bà Il Kyung bật dậy, ” Con thừa biết con và cậu ta đã gây ra chuyện gì mà còn dám lặp lại chuyện

đó lần nữa à ?! ”

Ki Yul bèn lên tiếng:

” Thưa cô, lần này cháu và Bora thực sự nghiêm túc trong chuyện này ... ”

Bà Il Kyung lập tức to tiếng ngắt lời anh:

” Tôi đang hỏi con gái tôi ! ”

” Mẹ ! Con đang nói nghiêm túc đấy ! Lần này không phải nói chơi đâu ! ”

Bà Il Kyung nhào tới sát cô hơn:

” Con yêu nó sao !? Lần trước con cũng nói thế và mẹ nhận được cái gì nào !? 1 đồng hỗn độn do con và nó gây ra ! Nếu

con là mẹ thì con có tin nổi không ? ”

Nói rồi bà ngồi phịch xuống ghế, gườm gườm nhìn Bora và Ki Yul như kiểu quan tòa chất vấn phạm nhân.

Bora thấy cách ăn nói lịch sự có vẻ không đem lại lợi ích gì cho lắm. ” Đến lúc phải ngửa bài rồi ! ”, cô nghĩ bụng.

” Mẹ cũng đã yêu bố mà ! Chẳng lẽ con không được phép yêu ai giống như mẹ đã từng sao ?! ”

Bà Il Kyung trừng mắt nhìn cô con gái:

” Con vừa nói gì ? ”

” Mẹ xứng đáng với nhiều người hơn nhưng mẹ lại chọn bố làm bạn đời của mình, bất chấp sự ***** của ông bà ngoại.

Mẹ có chủ tâm sa vào lưới tình đâu. Con cũng thế. Con cũng đâu có ưa gì 1 gã khoái xỏ xiên con, độc mồm độc miệng, liều

mạng, vân vân và vân vân. Nhưng con đã đứng ở đây chỉ để thừa nhận rằng con yêu anh ấy như mẹ đã làm đấy thôi ! ”

Mỗi tính từ mà Bora thốt ra chẳng khác nào 1 mũi tên xuyên vào tim Ki Yul. ” Đây là cách em trả đũa anh sao ?! ”

” Con im đi ! ” Bà Il Kyung lại đứng bật dậy.

” Con sẽ không giống như mẹ, để mặc cho cuộc hôn nhân của mình bị các bậc sinh thành đáng kính thao túng đâu. Mẹ thừa

biết ông bà ngoại sẽ không bao giờ chấp nhận bố cũng như tình yêu của 2 người. Mẹ đủ khôn ngoan để hiểu rõ những điều

đó nhưng mẹ lại không thể cưỡng lại được những gì mà ông bà ngoại ẹ. Mẹ thừa biết tại sao bố lại phải bỏ đi. Mẹ đã

để mất tình yêu và cuộc hôn nhân của mẹ để rồi bao nhiêu năm sau phải sống trong nỗi hối tiếc. Con không bao giờ muốn

sống như mẹ hết ! ”

Bà Il Kyung đỏ mặt tía tai trước những lời công kích không thương tiếc của đứa con gái. Bà không thể với ra bạt tai cô nên

liền vớ lấy tập tài liệu đang nằm ngay trên mặt bàn ném về phía cô.

” Bora ! ”

Ki Yul hoảng hốt kêu lên. Góc tập giấy va vào mặt Bora rồi rơi bộp xuống sàn. Bà Il Kyung chỉ tay ra phía cửa gào lên:

” ĐI RA ! RA NGOÀI NGAY ! ”

Bora không chờ đợi gì thêm, cô lập tức sải bước ra khỏi căn phòng đó cùng Ki Yul.

....

Chiếc Mercedes chậm chậm lăn bánh trên đường. Bora im lặng ngồi nhìn khung cảnh đường phố về đêm bằng ánh mắt hồ

hững. Chốc chốc, Ki Yul lại quay sang ngó cô như thể sợ cô sẽ làm điều gì đó ngốc nghếch. Đến lần ngó thứ 10 thì anh giật

mình đạp chân phanh. Bora quay sang cái kính kêu lên:

” Anh đi kiểu gì thế !? ”

” Bora ... Mặt ...Mặt em ... ” Ki Yul hoảng hồn chỉ tay vào 1 bên má của cô.

” Cái gì ? Mặt em làm sao ?! ” Bora thẳng thốt sờ soạng lên mặt mình.

1 lát sau ...

Ki Yul vừa chấm thuốc sát trùng vào vết rách trên má Bora vừa nói:

” Không ngờ bà ấy lại ném mạnh như vậy ! Em cũng hơi quá đà khi phán xét bà ấy đấy ! ”

Bora không để ý tới câu thứ 2 của anh mà chỉ nói:

” Em chỉ không ngờ tập giấy đó lại sắc nhọn như vậy ! ”

Ki Yul biết tính cô cũng ngang bướng y hệt bà mẹ cô nên anh chẳng nói gì thêm, chỉ tập trung sát trùng và bôi thuốc vào vết

thương đó thay Bora.

Anh cẩn thận dán miếng băng lên vết rách đó rồi nghiêng nghiêng đầu ngắm nhìn tác phẩm của mình. Bỗng nhiên, anh khẽ

đặt môi lên miếng băng đó. Bora quay lại nói bằng giọng đe dọa:

” Oh Ki Yul, anh mà muốn lợi dụng tình thế thì kể như anh tiêu rồi đó ! Có hơn 1 cách để an ủi em đấy ! ”

” Đừng hiểu nhầm chứ ! ” Ki Yul cười, ” Em nghĩ anh tốt bụng tới mức muốn an ủi em bằng cách hôn lên vết thương đầy mùi

thuốc sát trùng trộn lẫn phấn trang điểm trên mặt em sao ?! ”

” Anh lại xạo đi ! Hôm nay em làm gì có trang điểm chứ ! ”

” Bây giờ anh đưa em về nhà nhé ! ” Ki Yul bèn đánh trống lảng.

Bora nghĩ ngợi 1 lúc rồi đáp:

” Không ! Khách sạn hay nhà cũng không thích hợp cho em trú ngụ lúc này ! Đưa em tới nhà Cha Eun Seon, bạn em đi ! ”

” Cô bạn mà 1 lúc quản lý 2 nhà hàng có cổ phần của em sao ? ”

1 lát sau.

Cha Eun Seon đứng chống nạnh trước cửa khi trông thấy Bora và phán:

” Tôi đã tự nhủ rằng nếu có ngày bồ tới tìm tôi để xin ngủ nhờ trong bộ dạng này thì chỉ có khả năng bồ vừa gây gổ với bà

mẹ đáng kính của bồ mà thôi ! ”

” Bồ đoán đúng rồi đó ! ” Bora nhún vai rồi cứ thế đi thẳng vào trong.

” Khoan ! Người này là ai ? ” Eun Seon gọi với vào trong.

” Người tôi yêu và cũng là người yêu tôi ! ” Bora đứng bên tủ lạnh trong bếp nói vọng ra.

Eun Seon phì cười:

” Bồ đùa tôi chắc !? Con nhỏ ma nữ như bồ mà cũng biết yêu sao ?! ”

Bora uống hết cốc nước lạnh rồi đáp:

” Nghiêm túc đấy ! ”

” HẢ ??? ”

Bora nghĩ bụng: " Đúng như mình đoán mà ! "

Sau khi mượn tạm đồ của cô bạn, Bora liền kéo Ki Yul ra ban công.

" Anh có thể biết lí do anh chưa được về không ? " Ki Yul thắc mắc.

" Nghe em nói nè ! Anh nên biết anh không giống như những người mà em từng hẹn hò. Anh ... đặc biệt hơn theo mọi

nghĩa. Ở gần anh, em mới được là chính mình. Không cần phải gò bó, ép mình vào khuôn mẫu như ngày thường. Em phải

thừa nhận rằng cái cọ với anh là điều tuyệt vời nhất từng xảy ra trong cuộc đời em. Em sẽ không từ bỏ anh nếu anh không

rút lui khỏi cuộc chơi trước đây ! "

Ki Yul biết Bora đang cố động viên anh. Làm sao anh có thể từ bỏ được khi anh đã vượt qua hoàn toàn nỗi sợ lớn nhất của

mình ? Chỉ cần 1 phút giây ngắn ngủi còn được tay trong tay với nhau như thế này thì anh không ngán cái gì hết, kể cả phải

đối đầu với bà mẹ kinh khủng của Bora. Vì giờ đây với anh sẽ không còn thứ tình cảm không thể thổ lộ hay thứ tình cảm mà

anh chỉ biết đứng từ xa dõi theo người anh yêu nữa ....

" Ê ! 2 người xong chưa vậy ? Tôi đang buồn ngủ lắm và sáng mai tôi còn phải dậy sớm nữa ! " Eun Seon đứng sau cánh

cửa cất cao giọng.

Bora tức tối tự nhủ : " Con nhỏ phá đám này ! ". Ki Yul khẽ nói:

" Em cũng nên đi nghỉ sớm đi ! Mai anh có thể đón em đi làm được không ? "

" Anh đang cố thể hiện là 1 người đàn ông ga lăng sao ? "

" Không cần tiễn đâu ! Em cứ ở lại trên này đi ! " Ki Yul dặn dò cô, " Ngủ ngon ! "

" Đừng có mơ về em đấy ! "

Sau đó, Ki Yul đi về phía cửa căn hộ. Eun Seon đi sát phía sau. Sắp ra khỏi cửa thì Ki Yul khẽ trao đổi với cô bạn thân của

Bora:

" Không biết cô ấy sẽ " chiến tranh lạnh " với bà mẹ bao lâu nên phiền cô chăm sóc cho cô ấy giùm tôi ! Nếu cần gì thì cô cứ

nói với tôi ! "

" Anh lo lắng thái quá rồi ! Con nhỏ mà nữ bạn tôi dù có bị bà mẹ cấm vận lâu dài đi nữa thì con nhỏ đó vẫn thừa khả năng

sống sung túc ! "

Khóa cửa lại rồi Eun Seon đi vào buồng ngủ. Cô thả phịch người xuống bên cạnh Bora và nhận xét:

" Trong số những gã từng hẹn hò với bồ thì tôi thấy chỉ có gã này là được nhất ! Bồ may mắn lắm đấy ! "

Bora cười thầm đằng sau tờ tạp chí.

" Này, Jin Bora ! Đến ngày cưới của bồ thì đừng có bắt tôi phải mặc váy phù dâu theo ý bồ đấy ! " Cha Eun Seon nhồm dậy

đe dọa, " Ông trời thật bất công ! Con nhỏ ma nữ độc ác này mà lại có thể lấy được 1 ông chồng tốt như thế sao ?! "

Ngày hôm sau.

Bora vừa hí hoáy viết vừa với tay nhấn nút nhận cuộc gọi trên điện thoại:

" Có chuyện gì ? "

" Thưa, Chủ tịch ời giám đốc và cả giám đốc Oh tới văn phòng ạ ! "

Bora ngạc nhiên ngẩng lên:

" Thật sao ? "

" Vâng, thưa giám đốc ! "

Bora liền rút di động ra gọi cho Ki Yul:

" Là em đây ! Bây giờ anh không bận gì chứ ? "

Khoảng nửa tiếng sau.

Cánh cửa văn phòng bà Il Kyung chậm chậm mở ra. Ki Yul cùng Bora bước vào trong. Bà Il Kyung đang ngồi trên bàn làm

việc, quay lưng về phía cửa.

" Chúng con đã đến rồi ạ ! "

Đến khi Bora đánh tiếng thì bà mới từ từ quay ghế lại.

Ki Yul vội giấu đi sự kinh ngạc khi nhìn thấy bà. Chỉ có 1 đêm thôi mà người phụ nữ sắt đá này trông như mất hết tinh thần.

Đôi mắt sắc sảo giống y như mắt Bora nhuốm đầy vẻ mệt mỏi. " 1 đêm không ngủ đây mà ! ", Ki Yul nghĩ thầm. Bị chính cô

con gái duy nhất không tiếc lời động chạm tới vết thương lòng thì ai mà ngủ ngon nổi cơ chứ ?

" Ngồi đi ! " Bà lạnh lùng nói.

Bora cùng Ki Yul đã yên vị khá lâu mà bà chẳng thốt ra thêm lời nào nữa. Bà chỉ ngồi đó và nhìn.

Đứa con gái đầy kiêu hãnh của bà đã thực sự lớn rồi. Đứa con gái mà bà đã giữ rịt trong vòng tay suốt mười mấy năm qua.

Bà đã cố cách ly nó khỏi những gì mà bà cho là ủy mị và không cần thiết. Bà đã cố làm cho nó trở nên mạnh mẽ hơn bà, tài

giỏi hơn bà, nhằm mục đích đưa nó ra khỏi vết xe đổ của bà. Bà đã nghĩ nó không cần tình yêu, không cần thêm vết thương

nào như bà ngày trước nữa.

Nhưng bà đã lầm.

Bà lại mắc sai lầm, giống như mười mấy năm trước. Bà đã quá tự tin khi cho rằng mình có thể nắm được Evergreen trong

tay cũng như giữ được gia đình bé nhỏ của bà. Và bà đã sai. Bà có được Evergreen nhưng lại để mất người chồng yêu quý,

đã để ông phải ra đi mà không thể níu kéo lại được ...

" Oh Ki Yul ! "

" Dạ ? " Ki Yul vội lên tiếng.

” Cậu có tự tin sẽ mang tới hạnh phúc cho Bora và vĩnh viễn không xa rời nó không ? ”

” Dạ, có ! ”

” Có tự tin rằng cả 2 sẽ không nói đến từ ” li thân ” hay ” li hôn ” suốt quãng đời còn lại không ? ”

Ki Yul không ngần ngại trả lời:

” Cháu hoàn toàn tự tin ! ”

Bà Il Kyung ngồi thẳng dậy rồi nói:

” Ta đã nói chuyện với mẹ Ki Yul. Giờ thì cả 2 muốn làm gì thì làm ! ”

” Mẹ nói thật chứ ạ ? ” Bora mừng rỡ hỏi lại.

” Điều kiện của ta là cả 2 đứa phải kí giấy đăng kí kết hôn trước mặt 2 bà mẹ, ngoài ra phải tiến hành lễ đính hôn trước khi

cưới, không có kiểu làm tắt như trước đây nữa. Và cậu đã hứa gì thì ráng mà giữ lời đấy, Oh Ki Yul ! ”

” Cảm ơn cô ạ ! ” Ki Yul vui mừng đáp.

Bà Il Kyung ngồi đó, nhìn Bora vui mừng cười nói bên Ki Yul. ” Nó lại cười giống như ngày trước rồi ! ”.

Last chapter

” Được rồi ! Xin nhìn về phía này ! ”

Ánh đèn flash từ ống kính của chiếc máy ảnh Canon nhá lên. Anh chàng nhiếp ảnh gia thở phào rồi nói:

” Chúng ta nghỉ 1 lát rồi sẽ tiếp tục sau 5 phút nữa ! ”

Bora cẩn thận nhấc tà váy lên rồi bước ra khỏi phòng chụp. Ki Yul đi sát bên cạnh cô, nới rộng chiếc cà vạt đang thắt chặt cổ

anh, kêu ca:

” Cứ nghĩ việc này sẽ nhanh thôi, ai ngờ lại mất thời gian như vậy ! ”

Bora ngồi yên trên ghế để nhân viên trang điểm chỉnh lại kiểu tóc ình. Ki Yul chăm chú ngắm nhìn cô rồi lên tiếng:

” Bộ này có đơn giản với em quá không ? ”

” Không đẹp sao ? ”

Ki Yul dăm chiêu giây lát rồi đáp:

” Không phải là không đẹp mà anh thấy nó không giống phong cách của em ! ”

Cô chuyên viên trang điểm vui vẻ nói:

” Hầu hết các cô dâu đều muốn mặc đơn giản cho lễ đính hôn hơn là mặc những bộ lễ phục quá bắt mắt. Vì họ có tâm lý

muốn trở thành 1 cô dâu đẹp nhất trong mắt chú rể của mình vào ngày cưới, anh biết đấy, để dành mà ! ”

” Ra là thế ! ” Ki Yul gật gù.

Quả thật, bộ lễ phục dành cho lễ đính hôn Bora đang mặc để chụp ảnh trước chỉ là 1 chiếc váy bó màu kem có kiểu dáng

đơn giản và có tà váy dài hơn bình thường 1 chút. Nhưng với Ki Yul, cho dù Bora có diện bộ áo cưới cầu kì hay giản dị trong

ngày kết hôn thì cô vẫn là cô dâu đẹp nhất trong mắt anh ...

Tới khi người chụp bấm máy lần cuối, Bora vội vàng đi vào phòng thay đồ. Ki Yul liền kéo chàng nhiếp ảnh gia ra 1 góc khuất

và nói:

” Phiên anh in giúp tôi thêm 1 cuốn album ảnh nữa và gửi đến đảo Jeju theo địa chỉ này cho tôi ! ”

” Ngay sau khi có ảnh ạ ? ”

Ki Yul gật đầu. ” Ông ấy hẳn sẽ vui lắm đây ! ”. Dù sao anh vẫn thích ông ấy dắt tay Bora trao cho anh hơn là ông ngoại hắc

ám của cô.

1 lát sau ...

” Lúc này anh nói gì với người chụp ảnh vậy ? ” Bora vừa thắt dây an toàn vừa hỏi.

” À, chỉ là dặn dò vài việc thôi mà ! ” Ki Yul mỉm cười đáp, ” Bây giờ em còn đi đâu nữa không ? ”

” Về khách sạn đi ! Nhân viên của em đang kêu trời lên vì đồng công việc chuẩn bị cho lễ đính hôn và lễ cưới đang chất cao

như núi kia kìa ! Họ đang ngày ngày làm thêm giờ chỉ vì chúng ta đây ! ”

” Em biết thương hại cấp dưới của em từ khi nào vậy ? ” Ki Yul mĩa mai.

” Không có họ thì lấy ai lo cho đám cưới của 2 ta đây ?! ” Bora đáp, ” Giờ này thiệp mời chắc đã tới chỗ của cô anh rồi nhỉ ? ”

Không biết cô em họ Hee Won của anh sẽ phản ứng như thế nào trước tin anh kết hôn đây ? ”

Ki Yul mỉm cười:

” Con nhỏ chắc sẽ hét lên thất thanh rồi lăn ra ngất lịm à xem ! ”

Anh Quốc ...

” AAAAAAAAAA ! ”

Và:

” Bịch ! ”

” Hee Won, tỉnh lại đi con ! ”

Bora chợt nhớ ra 1 việc, cô quay sang chất vấn Ki Yul:

” Suýt quên, nhẫn đính hôn của em đâu !? Mấy hôm nay mỗi khi em hỏi tới thì anh toàn lơ đi thôi ! ”

” Anh có lí do riêng mà ! Bộ đại tiểu thư không thích sự bất ngờ sao ?! ”

Bora nói giọng đe dọa:

” Bất ngờ đó mà không làm em thỏa mãn thì anh cứ liệu hôn ! ”

Ki Yul ngoài miệng cười nhưng trong lòng thì lo lắng tự nhủ: ” Phải nhanh lên thôi ! ”

Anh trở về văn phòng, bấm máy gọi cho 1 người:

” Việc tôi nhờ thế nào rồi ? ”

” ... ”

Ki Yul vừa cầm điện thoại vừa lật mấy tờ bản vẽ trên mặt bàn ra:

” Nhưng mấy mẫu này chưa đạt yêu cầu ! Tôi cần đặc biệt hơn nữa ! Chỉ còn vài ngày nữa thôi nên làm nhanh giúp tôi ! ”

Anh nhìn qua nhìn lại mấy tờ bản vẽ đó rồi nói:

” Thế này đi ... Thử kết hợp mẫu số 2 và 5 với nhau đi ! Có cả khắc chữ nữa ! ”

Nói rồi Ki Yul gác máy. Anh ngã người ra sau ghế thở dài. Chỉ còn mấy ngày nữa thôi ... Mong là mọi việc sẽ thuận lợi !

Lễ đính hôn.

Khách sạn Evergreen Seoul tấp nập người ra kẻ vào. Từng chiếc xe hơi cầu cạnh nối đuôi nhau đỗ trước thềm tam cấp của

khách sạn. Bà Il Kyung cùng ông bà ngoại của Bora tươi cười đứng bên lối vào sảnh để đón khách.

Bora nóng ruột ngồi không yên. Cô bực bội hỏi thư kí Hwang:

” Vẫn chưa đến giờ sao ? ”

Thư kí Hwang tươi cười đáp:

” Giám đốc hỏi câu này lần thứ 102 rồi đấy ạ ! ”

” Nhưng ngồi yên 1 chỗ thế này khó chịu quá ! ” Bora nhấp nhồm.

” Xin hãy cố chờ thêm 1 lát nữa ạ ! Hơn nửa tiếng nữa là tới giờ bắt đầu buổi lễ thôi mà giám đốc ! ”

Bora nghiêng đầu ngó bóng mình trong gương. ” Không tệ ! ”, cô tự mãn nghĩ bụng. Không biết nhân vật chính thứ 2 của

buổi lễ này sẽ trông như thế nào nhỉ ?

Trong khi đó ...

Ki Yul hồi hã vừa bước xuống những bậc thang dẫn tới cổng nhà vừa thất cà vạt. ” Minh mà đến muộn thì Bora sẽ giết mình

mất ! ”, anh tự nhủ. Anh biết Bora đang rất trông đợi ngày này nên cô sẽ không tha cho anh nếu như anh bắt cô phải chờ

thêm 1 phút nào nữa !

Ki Yul vào xe và nổ máy. Trước khi tới khách sạn, anh còn phải làm 1 việc nữa ...

” Cửa anh đây ! ”

Ki Yul mở chiếc hộp nhỏ bọc nhung đỏ ra và khê trầm trở:

” Hoàn hảo ! ”

” Vì hơi nhiều đơn đặt hàng nên phải đến hôm nay chúng tôi mới giao chúng lại cho anh được ... ”

Ki Yul biết người chủ cửa hàng đang cố gắng không động chạm đến việc do anh yêu cầu quá nhiều nên mới khiến ngày giao

hàng bị chậm lại. Anh tươi cười nói:

” Không sao ! Các vị đã vất vả rồi ! ”

Anh vội vã lên xe, quay về hướng khách sạn Evergreen. Đến với cô công chúa kiêu ngạo của anh thôi !

Trên đường đi, Ki Yul nắm chặt chiếc hộp trong bàn tay, tay kia thì giữ vô lăng. Với món quà này thì cho dù anh có đến

muộn, làm sao đại tiểu thư có thể chê trách anh gì được cơ chứ ?

Chiếc xe Mercedes đang phóng với tốc độ vượt quá 70km/h thì bất ngờ, ở phía trước cách tầm nhìn của Ki Yul khoảng hơn

chục thân xe, 2 chiếc ô tô khác va vào nhau. Với tốc độ mà Ki Yul đang đi thế này thì anh khó lòng mà lẩn sang làn đường

ben kia được. Chỉ còn cách có 5 thân xe. ” Sẽ va chạm mất ! ”, Ki Yul vội vã đánh tay quay vô lăng sang hướng ngược lại và

đạp phanh. Chiếc xe không chịu chậm lại mà cứ thế lao về phía trước theo quán tính. Ki Yul bèn mạnh tay quay vô lăng hết

cỗ.

Đúng như mong muốn của anh, con ngựa bất kham anh đang cầm lái đã quay đầu lại. Lốp xe chà sát xuống mặt đường

nhựa tạo nên tiếng rít ghê người. Anh chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì 1 lần nữa chiếc xe phản lại sự điều khiển của chủ

nhân. Nó không chịu dừng lại và lao thẳng vào phía lề đường.

” RẦM ! ”

Sau đó là sự im lặng hãi hùng .....Ở khách sạn ....

Bora hết kiên nhẫn nổi. Cô sốt ruột đi qua đi lại khắp chiều dọc phòng thay đồ. Thư kí Hwang chỉ còn nước đứng im chịu

trận: ” Giám đốc Oh, làm ơn đến nhanh đi ! ”

” Vẫn chưa tới giờ sao ? ” Bora hỏi bằng giọng gần như gắt gỏng.

” Dạ, còn 20 phút nữa ạ ! ” Thư kí Hwang, mặt mày méo xệch, khổ sở đáp.

Đi qua đi lại chán, Bora lại ngồi phịch xuống ghế, gõ ngón tay lộp bộp xuống mặt bàn trang điểm như tính từng giây chờ đợi.

” Ki Yul đáng ghét ! Biết là em đang đợi mà đi đâu lâu thế ?! ”

Còn 8 phút, Bora bèn đứng dậy đi ra khỏi phòng. Chắc chiếc Mercedes của Ki Yul đã đỗ trước sảnh và anh đang hối hả chạy

vào trong rồi !

Cô bước chậm về phía phòng hội nghị - nơi làm lễ. Đang đi, cô thoáng thấy bà Il Kyung và bà So Yeon đứng khuất sau 1

trong những chiếc cổng vòm làm bằng bóng bay nói chuyện gì đó. Có gì đó không ổn ! Bora linh cảm được điều đó. 2 bà ấy

không có thói quen lén lút bàn chuyện riêng như thế này bao giờ hết !

” Mẹ, có chuyện gì vậy ? ”

Bà Il Kyung giật mình quay lại:

” Bora ... không ... không có chuyện gì đâu ! ”

Bora ngờ vực hỏi lại:

” Mẹ nói dối ! Nếu không có chuyện gì sao mẹ lại phải lúng túng như thế ?! ”

Rồi cô quay sang hỏi bà So Yeon:

” Cô ! Cô nói gì đi chứ ! ”

Bà So Yeon ngượng ngập nhìn bà Il Kyung rồi nói 1 cách khó khăn:

” Bora, cháu cố bình tĩnh nhé ! Vừa có điện thoại gọi tới ... Ki Yul ... nó ... nó gặp tai nạn trên đường tới đây ! Người gọi tới

không nói rõ tình trạng của nó nên cô nghĩ ... sẽ ổn thôi ! ”

Đất dưới chân Bora như vỡ vụn ra. Cô choáng váng, bàn tay tìm kiếm vật gì đó giúp cô đứng vững được. Tai cô ù đi. Những

lời sau đó của 2 bà mẹ không giúp cô thấy khá hơn chút nào:

” Con đừng quá lo ! Mẹ sẽ vào nói đôi lời với khách rồi đi xem tình hình của Ki Yul thế nào. Thư kí Hwang, còn không mau

đưa giám đốc vào phòng nghỉ đi ! ”

Thư kí Hwang vội vã đỡ Bora bước đi. Đôi chân cô đang nhũn ra. Không thể tự bước thêm 1 bước nào nữa ...

Bora ngược lên nhìn về phía cửa tiền sảnh. Những chiếc xe hơi vẫn đang nối tiếp nhau dừng lại. Đột nhiên, Bora giằng tay

mình ra khỏi tay cô thư kí và chạy về phía cửa.

” Giám đốc ! ” Thư kí Hwang hoảng hốt gọi to.

1 vị khách trên xe đi xuống và vừa trao chìa khóa vào tay người gác cửa thì ngay lập tức Bora lao tới giật lấy chùm chìa khóa

đó và vào trong xe nhanh như chớp trước khi nhân viên đó kịp phản ứng gì. Cô liền nổ máy và đạp chân ga phóng vút ra

khỏi đó.

Chiếc xe lao vun vút trên đường. Người cầm lái hoàn toàn không còn để ý tới con đường phía trước vì tâm trạng còn đang rối

bời như mớ bòng bong.

Lo lắng. Sợ hãi. Bối rối, cứ thế chông chênh trong đầu cô ...

1 tay Bora cầm vô lăng, còn tay kia thì nắm hờ lại gần môi, run lập cập. Cô cố trấn an bản thân rằng sẽ không có chuyện gì

với anh đâu, nhưng càng cố thì càng thất bại thảm hại ....

Bệnh viện.

Trong đôi giày cao gót đang bó chặt vào chân, Bora vội vã chạy vào khu cấp cứu. Cô liền tóm lấy 1 cô y tá và hỏi dồn về Ki

Yul ...

Bora xộc thẳng vào phòng bệnh. Cô bàng hoàng đứng sững lại. Ki Yul nằm trên giường bệnh. Trán và cánh tay được băng

kín. Trên gương mặt anh còn có thêm những vết trầy xước hoen màu thuốc đỏ. Mắt nhắm nghiền ...

Bora thần thờ bước tới rồi ngồi xuống 1 chiếc ghế có sẵn bên cạnh giường. Cô khẽ gọi tên anh:

” Ki Yul à, anh có nghe thấy em gọi không ? ”

Bora nhẹ nhàng nói:

” Em đã luôn bảo anh phải lái xe cẩn thận mà sao lại không nghe lời em ? ”

Cô khoanh tay lại trước ngực và tì cánh tay lên mép giường. Cô nói như thì thầm:

” Anh có biết em thấy thế nào khi trên đường tới đây không ? Em không thể nghĩ ra được bất cứ điều gì cả. Em chỉ nghĩ xem

anh có bị làm sao không. Nhờ anh mà đây là lần đầu tiên em biết cần móng tay đấy ! ”

Bora gơ ngón tay cái lên trước mặt. Sống mũi cô cay xè. Giọng cô như vỡ ra.

” Em đã từng nói rằng em muốn được như các mẹ. Có thể mạnh mẽ ngay cả khi mất đi 1 nửa của mình mãi mãi. Vì em

ghét cách yêu không có cơ hội lựa chọn. Em đã từng nghĩ có thể làm được như thế. Nhưng thực tế, em không thể mạnh mẽ

được như họ đâu. Em ... yếu đuối hơn mình nghĩ rất nhiều. Em đã nghĩ nếu không có anh trong đời thì em vẫn có thể sống

như 2 mẹ nhưng em đã sai rồi ... ”

Giọt nước mắt từ từ tẩy trôi lớp phấn trang điểm trên mặt Bora.

” Anh là mục đích sống của em. Anh khiến em thấy cuộc đời mình có ý nghĩa hơn. Nếu mất anh thì em làm sao có thể sống

tiếp đây ? Em không thể làm được đâu, Ki Yul à. Phải là anh và chỉ có anh thì em mới có thể tồn tại được mà thôi. Cho dù

anh khinh ghét em vì sự yếu đuối của em nhưng em sẽ không thay lời đâu. Em sợ lắm ! Sợ vô cùng. Làm ơn đừng rời bỏ em

! Nếu không có anh thì em biết làm sao bây giờ ? ”

Từng câu nói là từng giọt nước mắt. Từng câu nói là giọng nói lại vỡ òa ra như hàng nghìn mảnh gương rơi rụng. Bora gục

mặt xuống cánh tay thốn thức:

” Làm ơn ... xin anh đấy ! Để lại được có anh trong đời thì ông trời dù có bắt em làm gì em cũng chấp nhận ! “” Làm ơn ...

xin anh đấy ! Để lại được có anh trong đời thì ông trời dù có bắt em làm gì em cũng chấp nhận ! ”

” Có thật làm gì em cũng chấp nhận không ? ”

Bora ngóc đầu dậy. Ki Yul cười toe hỏ bằng giọng tỉnh rụi:

” Em nói thật đấy chứ ? ”

Bất thành linh, Bora rút từ đâu 1 chiếc gối quật túi bụi vào Ki Yul:

” OH KI YUL ! Anh chết đi cho tôi ! ”

” Y tá ! Cứu mạng ! ”

1 lát sau ...

Ki Yul ngó Bora bằng cái nhìn dè chừng, cố dạt khỏi tầm tay của cô về phía mép giường được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Bora

ngồi thở hồng hộc, chiếu cái nhìn đầy căm hờn vào Ki Yul.

” Bora à ... Bình tĩnh 1 chút đi em ! ” Ki Yul khê lên tiếng.

” Anh còn dám nói thế à ?! Anh lấy đi của tôi bao nhiêu nước mắt mà còn dám bảo tôi bình tĩnh sao ?! Nói mau, anh nghe

được đến câu nào !? ”

” Đâu phải anh cố tình trêu tức em ! Trước khi em tới thì anh đang ngủ mà. Chẳng phải anh đã nói với em là mấy hôm nay

anh bận tối mắt có ngủ được tí nào đâu ! ” Ki Yul cố bào chữa ỳnh, ” Nghe thấy tiếng em đi vào anh cũng tỉnh mở mắt

ra nhưng ... ”

” Và anh tự tình cái quyền giả vờ hôn mê để nghe tôi thổ lộ hả ?! ” Bora hần học nói.

Phải đến hơn 15 phút sau, cơn giận của Bora mới nguôi bớt.

” Anh bị làm sao ? ”

” Thì đó, ” Ki Yul nhắc cánh tay lên 1 chút, ” Va đầu và tay vào cửa kính. Xây xát 1 chút trên mặt. Khâu tất cả khoảng chục

mũi thì phải. Đừng nghĩ là do lỗi của anh hoàn toàn. Anh chỉ quay đầu xe cố tránh 2 chiếc xe đụng nhau nhưng do tính toán

sai lầm nên tông vào lề đường ... ”

” Đáng đời anh ! ” Bora ngoảnh mặt đi lạnh lùng nói.

Ki Yul bối rối nghĩ thầm: ” Giận dai quá ! ”. Anh bèn nghĩ cách cứu vãn tình thế:

” Thực ra anh đã cố tới sớm hơn nhưng vì phải đi lấy 1 thứ ... ”

” Thứ gì mà khiến anh phải cho tôi leo cây hả ? ”

Ki Yul dùng cái tay còn lành lặn kia với sang cầm bàn tay Bora lên rồi đặt vào giữa lòng bàn tay cô chiếc hộp nhỏ bọc nhung:

” Là cái này ! ”

Bora quay lại, mở to mắt. Cô chậm chậm mở hộp ra. Trong hộp là 1 cặp nhẫn bạch kim cực kì tinh xảo. Trên bàn tay cô,

chiếc hộp vẫn còn nóng ấm. Cô như tưởng tượng được cảnh anh siết chặt nó trong tay từ lúc nhận lấy nó, gặp tai nạn và

đến lúc nhập viện ...

” Hôm nay là lễ đính hôn của chúng ta mà anh nhận ra anh chưa hề nói lời cầu hôn với em. Anh rất muốn quỳ trên 1 chân

nhưng trong tình trạng chân căng thế này thì ... ”

Nói rồi anh nhắc lấy 1 chiếc nhẫn có cỡ nhỏ hơn trong hộp và đeo vào ngón áp út của Bora:

” Đại tiểu thư Jin Bora, cô đồng ý làm đối tác cả đời với kẻ hèn này và chấp nhận vật đính ước nhỏ mọn này như 1 bản hợp

đồng vô thời hạn giữa 2 ta chứ ? ”

Từ khóe mắt Bora, 2 giọt lệ tiếp tục lăn trên gò má. Giọng cô lại vỡ ra lần nữa:

” C ... Có ! Em đồng ý ! ”

THE END ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-hop-dong-ki-la>